”. . . pentru tot ce înseamnă viață – Brăila mi-e suficientă. Ea este toată umanitatea”
Panait Istrati

EX LIBRIS

Revistă culturală editată de
Biblioteca Judeţeană **Panait Istrati** Brăila

Serie nouă, nr.15,
2021 - Brăila

140 1881-2021
PANAIT ISTRATI
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ BRĂILA

SUMAR

EDITORIAL

Un gând la 140 de ani 1
de Dragoș Adrian NEAGU

BIBLIOTECA - SPAȚIU PENTRU COMUNITATE

BIBLIOTECA – CALEIDOSCOP CULTURAL..... 5
de Teodora LUNGU

Ieri, azi și mâine de Serviciu..... 7
de Cătălin LUNGU

Update cinci ani la Secția de Împrumut pentru Adulți..... 9
de Valentina CHIRIAC

Serviciul de Relații Publice, veriga fără de care biblioteca nu ar exista..... 11
de dr. Claudiu BRĂILEANU

Serviciul Automatizarea și dezvoltarea activităților..... 13
de dr. Corina CIURARU

Glose la... Ion Creangă și cititul..... 16
de Ioan MUNTEANU

La sărbătoarea Casei cărților..... 21
de Marian FINCU

Cultura și farmecul Brăilei de altădată..... 22
de Laura CAPLEA

Colecționari și colecții..... 24
de Valerică BUTOI

Vocea tinerilor..... 26
de Laura CAPLEA

De 140 de ani în echilibru cu Cititorul..... 27
de Valentina CHIRIAC

Măr-INIMI-e de mărțișor!..... 31
de Camelia CHERCIU, Doinița STANCIU

Colorăm viața, făurind bucuria..... 33
de Camelia CHERCIU

«Nino Nino» și poveștile copilăriei..... 35
de Lică BARBU

Concursul Național de Creație Literară pentru Copii *Și eu știu să scriu!*..... 37
de Doinița STANCIU, Lică BARBU

Scene din viața de bibliotecă..... 40
de Elisaveta DRĂGHICI

Pe urmele lui Panait Istrati..... 43
de Gabriela PANAIT

RUBRICA VOLUNTARILOR

Portret de voluntar Angelica IORDAN..... 45

Portret de voluntar Rodica BIANU..... 47

Portret de voluntar Irina-Petronela BUCIOC... 49

BIBLIOFILIE

Bucureștii vechi în albume bibliofile..... 51
de Ion VOLCU

FILE DE ISTORIE LOCALĂ

Biblioteca Comunală din Brăila reflectată în documente de arhivă (1930 - 1932)..... 55
de Ion VOLCU

Comunitatea Greacă din Brăila (III)..... 64
de Carmen BORDEI

PROIECTE

Provocarea ERASMUS+ în vremuri de pandemie..... 69
de dr. Claudiu BRĂILEANU

Amâteurs_de_lecture.com sau cum să-i faci pe adolescenți să citească..... 72
de Laura CAPLEA

Proiect național de scriere creativă Fantezii literare..... 73
de Roxana NEAGU, Teodora SOARE

PORTRET DE BIBLIOTECAR

Corina CIURARU..... 76

Claudiu Eduard BRĂILEANU..... 78

Angela CHIRIAC..... 82

LUMEA CĂRȚILOR

Producția editorială a Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila..... 85
de Roxana NEAGU

NICODIM sau căderile spre cer..... 88
de Cătălin LUNGU

Titluri noi în bibliotecă..... 91
de Roxana NEAGU

Lansări de Carte 2021..... 100
de Laura CAPLEA

Încercări literare Proiect Național FANTEZII LITERARE..... 102

Încercări literare Concurs Național *Și eu știu să scriu!*..... 119

STATISTICĂ

Biblioteca în statistici 124

EDITORIAL

Un gând la 140 de ani

Dragoş Adrian NEAGU
Director
Biblioteca Judeţeană Panait Istrati
Brăila

Este interesant să urmărim evoluția bibliotecilor prin raportare la situația economică a perioadei pe care dorim să o analizăm. Apariția pe meleaguri brăilene a unei biblioteci publice la numai 52 de ani de la eliberarea orașului de sub dominație otomană este neîndoios rezultatul evoluției economice a societății. Dezvoltarea economică a orașului după eliberare, alături de înființarea de mici biblioteci de către unele familii înstărite, intelectuali de formație europeană, au condus la crearea de societăți culturale care au avut ca scop dezvoltarea culturii și a educației comunității. Așa cum biblioteca zilelor noastre trebuie să gestioneze nu numai material tipărit, ci și materiale digitale, acum mai bine de 180 de ani, la nu mai puțin de trei ani de la eliberare, Ioan Penescu înființa prima școală, iar după nouă ani prima tipografie, practic permițând comunității accesul la educație și informație. Dezvoltarea economică rapidă a spațiului brăilean conduce la apariția unor publicații care nu fac decât să confirme necesitatea informațiilor apărute în acestea. Publicațiile sunt legate de numele aceluiași întemeietor de școală și presă, Ioan Penescu. Astfel apare *MERCUR sau Jurnal Comerțial al Portului Brăilei* (1839), fiind considerat primul ziar economic din Principate, iar în 1841, *Econoama română sau jurnalul de dame,* prima publicație dedicată exclusiv femeilor.

Brăila mijlocului de secol XIX se dovedește deosebit de importantă nu numai din punct de vedere economic, dar și social, putându-se identifica aici peste douăsprezece comunități etnice care conviețuiau armonios și dezvoltau urbea, influențând de-a lungul timpului și țările de unde proveneau reprezentanții de seamă ai acestor etnii. Naum Vechilargi, primul primar al Brăilei, este considerat ca promotor al iluminismului în Albania. El a realizat abecedare destinate poporului albanez, aflat sub ocupație turcă la momentul tipăririi. Este de menționat trecerea prin Brăila a lui Hristo Botev, dar poate mai important este faptul că aici s-au pus bazele Academiei Bulgare de Știință (1869). Melanjul economic și etnic, precum și dezvoltarea economică și socială au condus la apariția primei biblioteci publice la Brăila.

Actul de înființare a Bibliotecii și muzeului științific este Decretul Regal nr. 2.134 din 23 august 1881, semnat de regele Carol I, chiar în anul în care România a fost declarată regat. Decretul de înființare a fost dat ca răspuns la solicitarea unui comitet de inițiativă format din personalități ale urbei: Constantin C. Hepites – farmacist (președintele comitetului de inițiativă), Ieronim Gold – avocat, Cristodul Suliotti – doctor în filozofie și litere, Ștefan C. Hepites – profesor la gimnaziu (doctor în matematică și fizică) și Zamfir C. Zamfirescu – fost profesor. Adresa prin care se comunica aprobarea înființării bibliotecii era semnată de V. A. Urechia, la acel moment ministrul Instrucțiunii Publice. Inițial bibliotecă publică, realizată prin inițiativă privată, al cărei patrimoniu a fost constituit prin donații și subscripții, aceasta devine, începând cu anul 1920, instituție

publică, aflată în subordonarea și finanțarea administrației locale, numindu-se pe rând: Biblioteca Publică a Comunei Brăila, Biblioteca Populară, Biblioteca Centrală a Raionului Brăila, Bibliotecă Municipală, iar din anul 1881, de la centenar, Biblioteca Județeană *Panait Istrati*.

Respectând Constituția și legea specifică, actuala bibliotecă publică a Brăilei poartă încă, după 140 de ani, în modul actual de organizare, ceea ce au prevăzut înaintașii noștri în primul regulament - caracterul enciclopedic al colecțiilor: *Patrimoniul acestei societăți este un patrimoniu public, la dispoziția tuturor... fiind destinat pentru tot felul de muncitori, intelectuali și, în genere pentru popor; această bibliotecă este croită și organizată pe un sistem enciclopedic, având adică să cuprindă cărți vechi și noi, de toate genurile literare și științifice, manuscrise, documente etc.*

Având în vedere că acest an aniversar, precum și anul precedent nu pot fi luați ca repere reale în dezvoltarea activității bibliotecii, voi încerca să reliefez impactul instituției asupra comunității prin raportare la anul 2019, astfel: colecțiile bibliotecii însumau 326.029 de unități bibliografice, în cursul unui an fiind consultate 98.950 de volume de către 6.362 de utilizatori. Alături de aceste cifre, trebuie menționate și cele 1.827 de activități destinate comunității la care au participat 39.218 persoane. Biblioteca a integrat, pe lângă serviciul tradițional de informare și documentare, și activități de tip STEAM (Știință, Tehnologie, Inginerie, Artă și Matematică) fiind un promotor al integrării de servicii care să conducă la dezvoltarea sectorului cultural și creativ.

Sistemul de biblioteci publice din România este format din peste 2.700 de instituții în acest moment, aflate în diverse subordonări din punct de vedere financiar, majoritatea fiind biblioteci comunale, urmate de biblioteci orășenești și municipale, biblioteci județene și Biblioteca Națională a României. Din această rețea putem considera că doar cele din urmă sunt dezvoltate din punct de vedere tehnologic. Restul rețelei din păcate stagnează, iar ecartul de dezvoltare nu face decât să se mărească odată cu trecerea timpului. În ultimii ani, bibliotecile județene și Biblioteca Națională a României au început să se implice în programe de digitizare a fondului de carte. Cu toate că a fost analizată și stabilită o strategie de abordare a digitizării materialelor din colecțiile bibliotecilor încă din anul 2008, lipsa finanțării a condus treptat la abandonarea acesteia, bibliotecile preferând să realizeze planuri proprii de digitizare a colecțiilor. În afara strategiilor privind digitizarea colecțiilor de documente în formă integrală, anul trecut au început să apară ca solicitare de tip nou din partea utilizatorilor furnizarea la cerere de conținut digital, în mod evident respectând Legea dreptului de autor. Acest nou serviciu interferează cu planurile ferme de digitizare a colecțiilor în integralitatea lor, dar în același timp a determinat conducerea bibliotecilor și a finanțatorilor acestora, cel puțin în ultimul an, să aloce fonduri pentru achiziționarea de echipament necesar acestor operațiuni. Biblioteca Județeană din Brăila a început programul de digitizare a colecțiilor de acum douăzeci de ani, fiind prima bibliotecă care a oferit conținut digital asociat catalogului bibliografic online. Practic, bibliotecile de rang județean, alături de Biblioteca Națională a României, fac parte din categoria bibliotecilor hibrid, care gestionează colecții de documente atât în format tradițional, cât și în format digital.

Poate cel mai important lucru pentru biblioteci în acest moment, când lumea este cuprinsă de pandemie, îl reprezintă adaptarea serviciilor prin raportare la solicitarea utilizatorilor, precum și la strategiile internaționale privind biblioteca în acest secol. Este de așteptat ca populația lumii

să crească până în anul 2030, nu în mod uniform. Economiile vor continua să aibă un trend crescător, cu o medie de 3% pe an, concomitent cu o creștere a necesarului de energie. Dar în cazul Europei, populația va continua să se diminueze. Astăzi, 10,9 % din populația Europei trăiește în sărăcie extremă (o scădere de la 35 % cât se înregistra acum 30 de ani), dar prăpastia dintre cei bogați și cei săraci se va adânci, două treimi din bogăția lumii urmând să fie deținută de 1% din populație și nu 50 % cât este acum. Este de așteptat ca Europa și China să devină prima și a doua economie a lumii, depășind SUA. Sărăcia la nivelul Europei va fi una diferită de a altor state și va include: țările cu dezvoltare economică redusă, excluziunea socială, lipsa accesului la servicii esențiale și creșterea problemelor legate de starea de sănătate.

Cum se vor integra bibliotecile din Europa și implicit cele din România în acest scenariu? Cum vor influența aceste tendințe viitorul bibliotecilor?

Este necesar ca decidenții din domeniul instituțiilor de informare și documentare să reorienteze o parte din activitățile / serviciile bibliotecii spre soluții noi și inovative, astfel încât să acopere trei direcții importante:

1. Obiectivele Națiunilor Unite privind o dezvoltare sustenabilă – 17 la număr, ar trebui să rezolve problemele umanității printr-o dezvoltare sustenabilă. Acestea sunt:

    a. Eliminarea sărăciei;
    b. Eliminarea foamei;
    c. Sănătate și bunăstare pentru populație;
    d. Educație de calitate;
    e. Egalitate de gen;
    f. Apă curată;
    g. Energie curată la un preț abordabil;
    h. Creștere a pieței muncii și a economiei;
    i. Industrie, inovare și infrastructură;
    j. Reducerea inegalităților;
    k. Orașe și comunități sustenabile;
    l. Consum și producție responsabile;
    m. Măsuri climatice;
    n. Viața sub apă;
    o. Viața pe pământ;
    p. Pace, justiție, alături de instituții puternice;
    q. Îndeplinirea obiectivelor prin parteneriat.

2. Directiva europeană privind Dreptul de autor și Piața Unică Digitală – aceasta definește modul în care bibliotecile își vor îndeplini menirea în mediul digital. Practic, în acest moment, există două canale de comunicare a informației digitale, unul comercial, format din companii audio-vizuale și din publiciști, și cel de al doilea, format din canalul ce include bibliotecile ca garanți ai informației privind legislația și a altor resurse informaționale.

3. Inteligența artificială – folosește limbajul natural în procesele de culegere, selecție și extragere a informației. Dată fiind această interferență cu informația din bazele de date ale Inteligenței artificiale, precum și ale altor tehnologii, inclusiv influența a Internet of Things, inteligența artificială va influența, cel puțin în decadele următoare, viața noastră și de asemenea a bibliotecilor.

Pentru a face posibilă dezvoltarea celor trei direcții enumerate mai sus, EBLIDA - Consiliul Europei a emis din anul 2000 Liniile directoare privind legislația și politicile privind bibliotecile în Europa. Trebuie să menționez că nu toate statele din UE au legislație națională pentru biblioteci (Italia și Franța, spre exemplu, nu au). Liniile directoare privind legislația și politicile de bibliotecă trebuie să ia în considerare următoarele domenii:

1. Libertatea de expresie și liberul acces la informații;
2. Bibliotecile în cadrul politicilor naționale privind cultura și informațiile;
3. Bibliotecile privind industriile creative și / sau ale cunoașterii;
4. Bibliotecile în politica socială națională;
5. Protejarea moștenirii bibliotecii.

Dacă unele dintre domeniile enumerate mai sus sunt acoperite de Constituție și legislația națională de bibliotecă, este mai complicat de înțeles integrarea punctelor 3 și 5 din cauza rigidității guvernamentale și a politicilor promovate, prin care biblioteca este văzută ca o instituție eminamente culturală, fără a fi luat în considerare efectul formator asupra comunității și devierea acesteia preponderent spre o instituție a cunoașterii.

Privind industriile creative și / sau ale cunoașterii, bibliotecile sunt luate în considerare datorită versatilității acestora în ceea ce privește crearea de servicii destinate comunităților pe care acestea le deservesc. În conformitate cu WIPO (Organizația Mondială privind Drepturile Intelectuale) definiția industriilor creative este: *Industriile creative includ un grup divers de activități, toate bazându-se într-un grad mai mare sau mai mic pe contribuția muncii originale și protecția acesteia prin diverse drepturi de proprietate intelectuală. Acestea leagă elemente importante ale patrimoniului nostru artistic și cultural comun cu un viitor bazat pe transferul digital de cantități din ce în ce mai mari de informații și conținut.*

WIPO estimează că în țările UE industriile creative au o contribuție la Produsul Intern Brut situat între 4 și 6,5 % din buget.

În ceea ce privește protejarea moștenirii culturale a bibliotecilor, o parte este asigurată prin Legea depozitului legal și Legea patrimoniului, dar este destul de dificil de pus în practică prezervarea colecțiilor prin asigurarea accesului la documentele importante și / sau rare prin intermediul unor copii digitale.

Trecând prin trecutul, prezentul și viitoarele tendințe de dezvoltare ale bibliotecilor publice, acum, la ceas aniversar, consider că biblioteca brăileană se află pe un parcurs corect, astfel încât prin actualele servicii moderne să poată să deservească comunitatea în deceniile viitoare, respectând în continuare nevoia de informare și de dezvoltare a brăilenilor, în contextul actual european și mondial.

Bibliografie:

ESPAS Global Trends to 2030: Challenges and Choices for Europe, by Florence Gaub, April 2019, https://www.iss.europa.eu/sites/default/files/EUISSFiles/ESPAS_Report2019_V15HD.pdf

World Intellectual Property Organization. How to Make a Living in the Creative Industries, by BOP Consulting, WIPO, 2017, p. 8, https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo_pub_cr_2017_1.pdf

BIBLIOTECA – CALEIDOSCOP CULTURAL

Teodora LUNGU
Documentarist
Biblioteca Județeană Panait Istrati
Brăila

În urmă cu 140 de ani, prin decretul semnat pe 23 August 1881 de regele Carol I, lua ființă Biblioteca Județeană *Panait Istrati*, ocupând astfel locul 5 în clasamentul celor mai vechi biblioteci din România.

Inițial, biblioteca îndeplinea rolul de principal distribuitor al informației în forma clasică, tipărită. Prelucrarea, prezervarea și comunicarea documentelor sunt funcțiile bibliotecii tradiționale, care au evoluat odată cu societatea, nevoile și cerințele acesteia, influențând direcțiile de dezvoltare ale instituției culturale. Modul de organizare a colecțiilor și serviciile oferite au cunoscut numeroase trepte de evoluție, fiecare aducând un plus de eficiență, atât în munca bibliotecarilor, cât și pentru utilizatori. Astăzi, biblioteca înglobează o serie de servicii prin care reușește să răspundă nevoilor și cerințelor comunității pe care o deservește, toate purtând amprenta progresului.

Timpul este o resursă prețioasă pe care fiecare își propune să o utilizeze în favoarea sa. Noile tehnologii de care dispune Biblioteca Județeană îi ajută pe utilizatori să împrumute sau să restituie documente în cel mai scurt timp. Cutia de returnare (drop-box), aflată la intrarea în bibliotecă, permite returnarea documentelor împrumutate, fără asistență din partea unui bibliotecar, 7 zile din 7, 24 de ore din 24. De asemenea, stațiile de auto-împrumut pot fi folosite de toți utilizatorii serviciilor de bibliotecă pentru a-și încărca singuri cărți în contul propriu sau pentru a descărca publicațiile împrumutate. O altă modalitate prin care comunitatea poate accesa serviciile fundamentale ale Bibliotecii, împrumut – restituire documente, constă în accesarea automatelor de carte, amplasate în puncte-cheie ale orașului (precum parc sau faleza Dunării). Acestea au avantajul mobilității, putând fi amplasate oriunde și chiar mutate în funcție de necesități. Îndemnul la lectură, informare și documentare este însoțit de tehnologia modernă datorită căreia barierele temporale sau spațiale sunt eliminate.

Sediul central al Bibliotecii și-a extins zonele funcționale prin două noi construcții: un spațiu expozițional și un parc. Identificarea unui beci de la mijlocul secolului al XVIII-lea a făcut posibilă dezvoltarea spațială a Bibliotecii. Suprafața reabilitată a beciului atinge unul dintre obiectivele prin care instituția își propune să ofere comunității nu doar servicii de calitate, ci și un spațiu inovator, adecvat desfășurării acestora. Parcul adiacent acestui beci este atât un loc de joacă pentru copii, cât și un loc potrivit pentru informare sau recreere. Diversitatea spațiilor, mediile diferite și atmosfera creată de specificul fiecărui loc contribuie la îmbunătățirea viziunii asupra activităților culturale. Comunitatea, în pofida trebuințelor și lipsurilor ei, are de acum un spațiu al interacțiunii culturale și sociale, unde sunt

inițiate și găzduite evenimente sau activități menite să ofere tuturor ocazia de a împărtăși cunoștințele și ideile cu ceilalți.

Biblioteca a devenit un spațiu nelimitat al cunoașterii, atât din perspectiva multitudinii de documente deținute, cât și în ceea ce privește căile prin care cunoașterea, sub diversele ei forme, ajunge la membrii comunității deservite. Una dintre modalitățile prin care Biblioteca susține învățarea este reprezentată de Makerspace, locul destinat celor care vor să descifreze tainele roboticii și ale programării, unde își pot dezvolta gândirea critică și capacitatea de lucru în echipă. Prin promovarea educaţiei STEAM (Ştiinţe, Tehnologie, Inginerie, Artă şi Matematică) Biblioteca își propune să atragă tinerii către acest domeniu ce pare să definească viitorul.

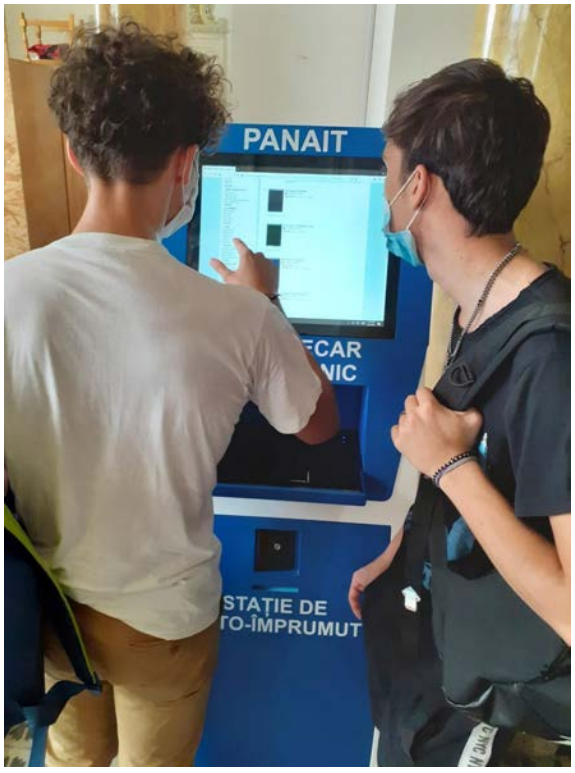

Deși tehnologia și-a găsit locul în toate activitățile noastre, trebuie să ne reamintim că cea mai importantă rămâne interacțiunea fizică, cultivarea relațiilor sociale aducând numeroase beneficii. De aceea, în paralel cu dezvoltarea activităților bazate pe tehnologie, Biblioteca organizează evenimente și ateliere care aduc împreună oamenii și le oferă ocazia de a socializa, a învăța, a dezvolta abilități sau de a găsi răspuns la diferite întrebări. În cei 140 de ani de existență, obiectivul în jurul căruia s-a desfășurat întreaga activitate a fost deservirea comunității, prin identificarea nevoilor sale și crearea contextului potrivit pentru a le răspunde. Acest lucru a fost posibil prin dezvoltarea unor proiecte proprii sau accesarea celor naționale și europene. Catalogul activităților din cadrul Bibliotecii Județene Brăila s-a extins tot mai mult în ultimii ani, acoperind multiple arii de interes. Printre cele mai frecvente tipuri de activități se regăsesc: cursuri de limbă engleză, franceză, spaniolă și rusă; cursuri și cluburi de dans; ateliere pentru copii și persoane cu cerințe educaționale speciale; work-shopuri în domenii precum psihologie, dezvoltare personală sau sănătate; cluburi de lectură și scriere creativă.

Într-o societate aflată în permanentă schimbare, adaptabilitatea este atuul celor care își doresc să țină pasul cu noile tendințe și să evolueze odată cu acestea. Biblioteca ajustează constant direcțiile de desfășurare a activităților, astfel încât să poată reprezenta locul potrivit dacă îți dorești să îți îmbogățești cunoștințele, să înveți lucruri noi, să experimentezi sau să descoperi lumea în ansamblul ei. Diversitatea activităților este rezultatul preocupării de a răspunde tuturor necesităților și așteptărilor utilizatorilor, indiferent de vârstă, preocupări, categorie socială. Valențele complexe ale muncii depuse zilnic derivă din dorința de aliniere cu ritmul general de dezvoltare al societății actuale. Astfel, în cei 140 de ani de existență, Biblioteca s-a constituit drept locul dinamic care găzduiește învățarea activă și manifestările culturale variate, cel care transformă gândirea globală într-o acțiune locală.

Datele prezentate mai sus se regăsesc în următoarele pagini ale revistei, pe larg. Vă invităm să descoperiți ce oferă fiecare secție în parte publicului său!

Ieri, azi și mâine de Serviciu

Asemeni unui organism viu, parte și părtaș la devenirea societății contemporane, Biblioteca publică *Panait Istrati* încearcă - și în mare parte reușește - să înmulțească talanții adunați în visteriile sale de-a lungul anilor. Valoarea ei intrinsecă (pe lângă impresionantele sale colecții) este dată de adaptabilitatea cu care această instituție face față și chiar anticipează preocupările omului modern.

Iar pentru a avea o capacitate onorabilă de a sesiza, prelucra și administra informațiile care se diseminează prin atât de multe canale, logica după care funcționează această instituție trebuie să fie una foarte fluidă. În speță, putem afirma că departamentele care o definesc sunt *condamnate* la o bună colaborare.

Cum este și firesc, pentru cei care ne trec pragul, reprezentative sunt Secțiile de relații cu publicul, adică locul de unde cei interesați pot accesa diferite servicii, împrumuta documente sau pot participa la numeroasele evenimente cu scop de informare sau loisir.

Puțini sunt însă cei care se gândesc la ceea ce se află dincolo de această interfață, la acele compartimente care contribuie la maximizarea nivelului de satisfacție a utilizatorului final. Printre aceste compartimente se numără și ***Serviciul Dezvoltarea Colecțiilor și Catalogarea Documentelor***.

Totul începe în cadrul *Sectorului de Achiziție*. Având întotdeauna în minte trecutul, prezentul și viitorul, completarea colecțiilor de carte și non-carte se face cu intenția de a pune la dispoziția utilizatorilor documente care să contribuie la dezvoltarea, într-un fel sau altul, a personalității celor care le folosesc.

După procesul de achiziție, în următorul sector, toate aceste lucrări trec

printr-un proces de *Catalogare, înregistrare și prelucrare.* Ele capătă astfel o identitate aparte, acest lucru înlesnind regăsirea lor cât mai rapidă la raft sau în catalogul online.

departament combină activitățile cu publicul, cu cele de completare, organizare, prelucrare și conservare a colecțiilor. Aici se asigură pe de-o parte, gestionarea și valorificarea

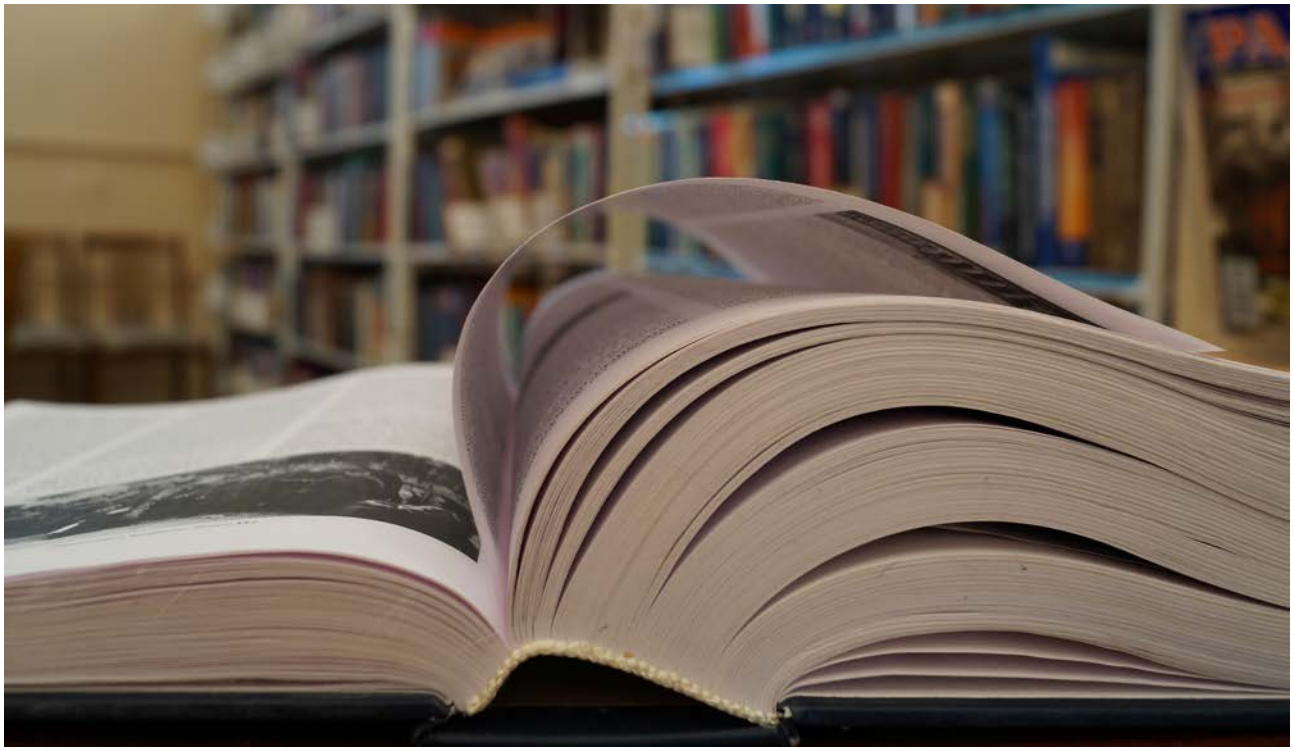

Vom aminti în continuare de existența unui alt departament, respectiv cel de *Bibliografie locală*. După cum îi arată și numele, aici se elaborează și actualizează permanent Bibliografia locală. Aceasta se face prin completarea bazelor de date constituite în acest scop (cu informații legate de viața cetății și a personalităților sale) prin cercetarea analitică a periodicelor, monografiilor și altor resurse. Toată această muncă se materializează prin editarea de bibliografii și articole de specialitate.

Distinctiv, în cadrul acestui *Serviciu* are loc procesul de *îndrumare metodică pentru bibliotecile comunale*, oferindu-se sprijin profesional bibliotecarilor din județ, ori de câte ori aceștia au nevoie.

Referindu-ne la *Biroul Colecții speciale, Depozit Legal* și *Centrul multicultural* menționăm faptul că acest colecțiilor de carte veche românească și străină, carte bibliofilă, manuscrise, fotografii, periodice vechi etc. și a celor care fac parte din Depozitul Legal, iar pe de altă parte se pun la dispoziția tuturor celor interesați colecțiile Centrului Cultural American și ale Bibliotecii Franceze *Ilarie Voronca*.

Încercând a creiona o imagine de ansamblu a acestui Serviciu, nu vom greși afirmând că acesta reprezintă o adevărată piatră de temelie pentru funcționarea în condiții propice și permanent adaptate la nivelul Bibliotecii Județene *Panait Istrati*. Asumându-și o poziție de moderație și discreție, colegii noștri pun umărul la perpetuarea rolului delicat al acesteia, de Instituție de Cultură.

Cătălin LUNGU,
Bibliotecar

Update cinci ani la Secția de Împrumut pentru Adulți

Găzduită într-o minunată clădire de patrimoniu ce reflectă strălucirea și frumusețea *Brăilei de altădată*, Secția de Împrumut pentru Adulți așteaptă, cu bucurie și deschidere, adulții, adolescenții, dar și copiii să îi treacă pragul, încă din anul 1972.

Pregătită să ofere constant servicii performante, construite după standardele cerințelor publicului brăilean, Secția de Împrumut pentru Adulți, o piesă valoroasă, alături de toate celelalte piese de *puzzle* ce definesc și conlucrează la formarea întregului numit Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila, îmbracă anul acesta haine de mare sărbătoare, chiar dacă vremurile nu sunt tocmai ușoare.

Aniversarea celor 140 de ani de bibliotecă publică la Brăila, 140 de ani în slujba comunității, reprezintă o nouă ocazie de a mulțumi și de a fi recunoscători *Măriei Sale Cititorului* pentru care existăm și cu care ne dorim să rămânem într-un echilibru perfect.

Ne propunem să facem o mică călătorie în timp pentru a descoperi cu ce parfum și culoare s-au adăugat acești ani în buchetul aniversar, atât din perspectiva serviciilor oferite, dar și a profesionalismului şi dăruirii celor care slujesc cu dragoste cartea şi duc înspre cititori toată înţelepciunea lumii.

În urmă cu cinci ani, utilizatorul putea împrumuta cărți, fie alese de la raftul liber, fie prin intermediul bibliotecarului. Putea restitui cărțile împrumutate, prelungi termenul cărților, solicita rezervări sau cărți prin serviciul de împrumut interbibliotecar, toate cu ajutorul bibliotecarului de serviciu. În aceeași măsură, utilizatorul putea participa fizic la atelierele, cluburile, activitățile, evenimentele din sfera sa de interes.

Ultimii cinci ani au venit cu schimbări majore de perspectivă. Dezvoltarea rapidă pe plan tehnologic, apariția multor servicii noi, generate de dorința de adaptare la cerințele și nevoile impuse de o societate aflată în permanentă schimbare, cu influențe majore aduse de o pandemie ce parcă nu mai are sfârșit, reprezintă direcțiile care vorbesc despre modificările survenite în secție.

În strânsă legătură cu serviciile tradiționale îmbunătățite, serviciile novatoare sunt într-o permanentă diversificare şi adaptare. O simbioză perfectă între serviciile tradiționale *updatate* și cele noi, ce poartă

cu sine avantajele unei tehnologii ce sprijină și conlucrează către susținerea perspectivei unei biblioteci moderne, facilitând publicului deschiderea către noi direcții ce completează lectura.

Astăzi, utilizatorul are la dispoziție servicii noi, generate de cerințele actuale și de contextul epidemiologic ce a impus schimbări majore. Datorită suportului adus de tehnologie s-au dezvoltat noi posibilități prin care se pot face și fără ajutorul bibliotecarului căutări, împrumuturi, restituiri de documente și multe altele.

Cititorul poate accesa numeroase servicii la sediul bibliotecii, prin bibliotecarul de serviciu, dar și personal, utilizând: baza de date, raftul liber (nu în contextul pandemic), stația de auto-împrumut (self-check), drop-box-ul, emailul. Poate consulta baza de date și de acasă, utilizând contul său de cititor.

În contextul pandemiei, utilizatorul poate solicita, de acasă, prin serviciul *Rezervă online, Împrumută offline* anumite documente, completând un formular, pe care îl trimite online către un bibliotecar. În cel mai scurt timp (maximum 48 de ore) va fi informat în legătură cu solicitarea sa și, în cazul unui răspuns favorabil, așteptat la bibliotecă pentru a împrumuta cărţile solicitate.

La orice oră şi în orice zi, prin cutia de returnare (drop-box), amplasată în peretele exterior al clădirii instituţiei, utilizatorul poate restitui cărțile împrumutate din orice secție sau filială a instituției. Cărţile sunt depozitate într-o cutie, preluate de acolo, dezinfectate şi reintroduse apoi, în siguranță, în circuitul lecturii.

Contextul epidemiologic a impus și reevaluarea manierei de organizare a activităților. Am învățat să ne adaptăm, să ne reinventăm, să găsim soluţii noi şi să identificăm modalități optime de rezolvare a problemelor apărute. Activitățile fizice au pierdut teren în favoarea celor online.

Sub deviza *Hai online la bibliotecă*, publicul a fost invitat să păstreze legătura cu lectura, cu biblioteca. Dorința de a rămâne conectați ne-a deteminat să propunem publicului activități ce pot fi desfășurate *acasă în siguranță*, dar pe care să le putem împărtăși. Comunitatea a apreciat și a înțeles faptul că locul de întâlnire este în această perioadă, online, că distanţarea este doar fizică, socializarea, informarea şi preocupările culturale fiind acum accesibile altfel.

Munca noastră a fost orientată şi organizată în ultimii ani, astfel încât să se alinieze preocupărilor celor cărora ne adresăm şi să rezoneze cu tendințele, dorințele acestora.

Am lucrat în echipă, dar şi individual, conlucrând spre realizarea ţelurilor asumate. Dacă am sintetiza toate acestea într-un cuvânt, acesta ar fi *Ubuntu*, un cuvânt vechi african, care se poate traduce astfel*: eu sunt, pentru că noi suntem.*

Așa este și echipa noastră de bibliotecari, *Team BibliotecărIM:* suntem o echipă, suntem un întreg și rezultatele unei echipe vor depăși întotdeauna suma rezultatelor individuale.

Motto-ul nostru în care am crezut şi pentru care ne-am aliat, adaptarea lui *Ubuntu*, la noi s-a tranformat în *Sunt un bibliotecar pentru opt bibliotecari, pentru că, suntem opt bibliotecari pentru unul.* Suntem părţi ale întregului, aşa cum sunt cuvintele într-o propoziţie. Dacă unul sau mai multe cuvinte ar lipsi, aceasta nu ar mai avea sens, nu ar mai putea fi înţeleasă.

Așa funcționează și echipa noastră, fiecare membru este important, contribuind la menţinerea unui echilibru perfect între noi, *Team BibliotecărIM* şi *Măria Sa Cititorul.*

Explorarea spaţiului virtual a însemnat pentru noi un pas important în dezvoltare, am creat o punte de legătură cu publicul, am căutat şi am găsit modalități de a rămâne conectați. Am făcut faţă provocărilor, ne-am adaptat, am învăţat, ne-am reinventat, am găsit soluţii noi şi suntem tare mândri de rezultatele obţinute.

Valentina CHIRIAC,
Șef Birou

Serviciul de Relații Publice, veriga fără de care biblioteca nu ar exista

Menirea esențială a oricărei instituții publice, inclusiv a unei biblioteci de rang județean ca a noastră, este aceea de a satisface anumite nevoi ale publicului. Toate resursele organizației ar trebui orientate către asigurarea acestui deziderat.

Față de acum cinci ani, Serviciul de Relații Publice are o schemă de personal mai mică, dar activități mult mai numeroase. Suntem o echipă inimoasă, de numai 21 de persoane (din totalul de 70 al Bibliotecii), dar compensăm prin dăruire, pasiune și profesionalism.

Principala noutate a acestui interval de timp este că am reușit să obținem finanțare europeană Erasmus+ pentru formare profesională, prin șase proiecte coordonate de instituția noastră sau în care suntem parteneri. Este pentru prima dată când colegii noștri bibliotecari din serviciul amintit se formează în context european (Franța, Malta, Turcia). Mobilitățile vor continua, chiar dacă ele au fost diminuate sau chiar stopate din cauza pandemiei de Covid-19. Datorită acestor forme noi de pregătire profesională, activitățile noastre s-au diversificat foarte mult, pentru că oamenii nu doar că au primit informații noi și și-au dezvoltat abilități și competențe în cadrul cursurilor, dar au vizitat biblioteci străine, au participat la activități, au discutat cu mulți colegi și au făcut schimb de bune practici. Ne-am dat seama că nivelul nostru profesional nu este inferior colegilor noștri, că putem discuta de la egal la egal cu majoritatea dintre ei, că experiențele noastre deși par similare, au particularități locale, care pot fi abordate și în instituția noastră. De exemplu, în Turcia am asistat la un

spectacol de kamishibai, o tehnică japoneză de transmitere a poveștilor. Astăzi, avem și la Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila un butai (cutia în interiorul căreia rulează planșele poveștilor) kamishibai.

Urmare a acestor pregătiri a apărut primul *Festival de Storytelling* pentru copii, adolescenți și adulți din regiunea noastră și ne-am îmbogățit activitățile cultural-educative, atât numeric, cât și calitativ.

Astăzi:

- inițiem concursuri internaționale: *Orașul meu, orașul tău* – compuneri și desene pentru copii cu vârste cuprinse între 4 - 10 ani;

- organizăm concursuri naționale: *Și eu știu să scriu* – creație literară, pentru copii între 7 - 14 ani și *Vreau să devin reporter* – adresat micilor jurnaliști (8 - 14 ani);

- creăm grupuri artistice: grupul *Nino-Nino*, trupa de teatru pentru copii *Micii Poznași*, *Trupa DANCE 60+*;

- dezvoltăm grupuri suport pentru: pacienții din Spitalul de Psihiatrie; persoane cu boli grave; persoane cu anumite dependențe și co-dependențe; adolescenți (Dialog cu psihologul nostru);

- susținem cel mai puternic *Club de Vacanță* din țară, cu participări zilnice între 200 și 300 de copii / zi, timp de șase săptămâni și aproximativ 50 de ateliere / an.

- promovăm campanii cu scop caritabil (*Festivalul brazilor elefantastici*, *Festivalul faptelor bune*, *Măr-INIMI-e de mărțișor*).

O altă noutate este faptul că am dezvoltat un sistem puternic de lucru cu voluntarii care susțin sau sprijină unele activități educative sau de animație socio-culturală ale Bibliotecii. Astfel, Registrul Voluntarilor din instituția noastră are peste 300 de persoane înscrise în ultimii ani, ceea ce înseamnă că am colaborat cu un număr apreciabil de brăileni, care au dorit să ofere ceva comunității din care fac parte. Am reușit astfel să ne diversificăm foarte mult oferta activităților pentru public. Tuturor, încă o dată, mulțumirile noastre.

Nu pot încheia acest material fără a mulțumi tuturor colegilor mei din Serviciul de Relații Publice pentru dăruire și profesionalism. Fără ei și fără astfel de activități precum cele amintite (o mică parte din sutele de activități de animație culturală organizate anual!), Biblioteca ar fi mai săracă și mai goală.

Dr. Eduard Claudiu BRĂILEANU,
Șef Serviciu Relații Publice

Serviciul Automatizarea și dezvoltarea activităților

Pentru orice bibliotecă publică automatizarea este un drum râvnit şi fără întoarcere, iar pentru Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila, este alegerea făcută în urmă cu un sfert de secol, atunci când s-au pus bazele primei reţele de calculatoare. A fost punctul din care totul a crescut cantitativ, dar şi calitativ, iar sectorul care este responsabil cu automatizarea activităţilor de bibliotecă a tot adăugat valenţe, păstrând ritmul cu bibliotecile avansate din ţară şi nerămânând cu nimic mai prejos celor existente în străinătate, tocmai pentru că s-au preluat modele şi tehnici de la acestea din urmă.

Privind retrospectiv, în evoluţia acestui serviciu putem distinge două etape mari: prima a avut ca obiectiv principal ***realizarea unui mediu de lucru performant pentru personalul bibliotecii***. În acest sens, s-a construit o reţea puternică cu aproximativ 100 de staţii de lucru, servere dedicate pentru web, mail, soft de bibliotecă etc. Toate sectoarele au fost dotate cu calculatoare, inclusiv filialele bibliotecii, asigurându-se conexiuni capabile de schimb de date din orice punct al instituţiei.

Odată atins acest obiectiv, s-au creat premisele trecerii la a doua etapă, şi anume, ***dezvoltarea serviciilor automatizate, bazate pe IT&C şi STEAM, pentru public***. Şi până la acest moment utilizatorii au beneficiat de servicii moderne, dar, în etapa a doua, Serviciul Automatizare s-a orientat în mod intens spre livrarea directă de servicii pentru public.

În perioada 2016 – 2021, lucrurile s-au derulat foarte repede, făcându-se paşi importanţi în optimizarea *ofertei* pentru public: trecerea de la sistemul de securizare al documentelor bazat pe fir magnetic la cel cu etichete RFID, iniţierea Catalogului Colectiv al Judeţului Brăila, acest lucru însemnând

că la bazele noastre de date sunt conectate primele biblioteci publice oraşeneşti sau comunale din judeţ, achiziţionarea a două echipamente amplasate în incinta Bibliotecii

Judeţene prin intermediul cărora utilizatorii pot împrumuta sau returna documente fără a fi necesară prezenţa unui bibliotecar. Returnarea documentelor a beneficiat, de asemenea, de schimbări importante, montându-se o cutie externă care permite primirea şi operarea cărţilor în baza de date oricând, independent de programul pentru public al bibliotecii. Nu în ultimul rând, trebuie menţionate cele două *filiale* neasistate, montate în două zone de promenadă ale oraşului, Faleza Dunării şi

Parcul Monument, prin intermediul cărora brăilenii care deţin permis de bibliotecă pot împrumuta şi returna cărţi din câteva comenzi automate. De implementarea acestor proiecte se ocupă **Biroul Gestionare infrastructură IT&C. Dezvoltare colecţii digitale**. Tot acest birou are în vedere un aspect important legat de un alt proiect al instituţiei, Biblioteca Digitală, şi anume, digitizarea documentelor. Digitizarea este o activitate care se derulează de mulţi ani şi în acest răstimp s-au digitalizat cărţi vechi, periodice, documente grafice, microfilme şi multe altele, toate putând fi accesate de pe serverele instituţiei într-un viitor foarte apropiat de oriunde şi oricând.

Pentru a sublinia orientarea către sfera de servicii oferite comunităţii, în 2017, acest serviciu a crescut cu încă un compartiment, unul important, care a adus satisfacţii deosebite, denumit în organigramă **Activităţi tehnico-creative comunitare**, dar cunoscut drept **Makerspace**, după modelul celor similare înfiinţate în bibliotecile din străinătate. Aici este locul în care comunitatea

intră în contact direct cu robotica, electronica, programarea, modelarea 3D şi cu tot ceea ce are legătură cu STEAM (Science, Technology, Engineering, Arts and Mathematics). Spaţiul nu permite detalierea activităţilor din această

secţie, dar se poate menţiona că grupele de copii care vin iubesc acest loc şi unii şi-au ales cariera profesională stimulaţi de cele învăţate aici.

Compartimentul Punct de Înscriere. Servicii pe bază de tarife reprezintă primul contact pe care cetăţeanul îl realizează atunci când păşeşte în Biblioteca Judeţeană Brăila. Personalul este instruit să ofere nu numai un permis de acces, ci şi toate informaţiile de bază legate de servicii şi colecţii. Tot aici se pot realiza, contra cost, diverse solicitări cum ar fi culegere de text, multiplicări etc.

Publicul sau chiar profesioniştii din alte biblioteci consideră că activitatea de editare de publicaţii nu este la fel de importantă comparativ cu activităţile deja consacrate de bibliotecă. În biblioteca brăileană, **Compartimentul Editură. Tehnoredactare publicaţii culturale** deţine un loc extrem de important, strategic chiar, dacă menţionăm şi activitatea de promovare şi marketing pe care acest compartiment o are în atribuţii. Pe lângă multitudinea de publicaţii dintre cele mai diverse pe care acest compartiment le redactează şi le gestionează prin editura proprie **Proilavia**, personalul se ocupă cu menţinerea activă a tuturor canalelor de comunicaţii cu exteriorul, cu mass media, pagina web, platformele social media, blog şi multe altele. Modul în care transmitem informaţiile utile are legătură directă cu imaginea bibliotecii şi cu felul în care ne percepe comunitatea.

Trebuie menţionat faptul că facem parte din categoria bibliotecilor care analizează cu atenţie indicatorii de performanţă, realizează studii şi se documentează tocmai în vederea optimizării permanente a serviciilor oferite publicului, iar de acest lucru se

ocupă **Compartimentul Analize şi studii biblioteconomice**. Performanţele care s-au realizat şi se realizează se datorează şi faptului că indicatorii biblioteconomici şi datele care rezultă din activitatea bibliotecii stau la baza managementului şi strategiilor instituţiei.

Aşa cum se observă, **Serviciul Automatizarea şi dezvoltarea activităţilor** are o structură şi atribuţii complexe. Obiectivul principal este creşterea calităţii serviciilor şi vizibilităţii instituţiei pentru comunitatea brăileană, pe care ne propunem să îl atingem prin profesionalism. Însă, în egală măsură ne dorim, chiar dacă activităţile sunt atât de diverse, să avem o echipă unită şi capabilă de a rezolva orice provocare.

Dr. Corina CIURARU,
Şef serviciu

Glose la... Ion Creangă și cititul... la români

Cartea îți aduce și oarecare mângâiere. ***Eu să nu fi știut a ceti, demult aș fi înnebunit, câte am avut pe capul meu.*** *Însă deschid Viețile Sfinților și zic: Doamne! multă răbdare ai dat aleșilor tăi! Ale noastre sunt flori la ureche pe lângă cele ce spune în cărți. Ș-apoi, să fie cineva de tot bou, încă nu este bine. Din cărți culegi multă înțelepciune și, la dreptul vorbind, nu ești numai așa o vacă de muls pentru fiecare.* Băiatul văd că are ținere de minte; și numai după cât a învățat, cântă și citește cât se poate de bine.

Nici scris-cititul nu se-nvăța ca astăzi. Bunicul David Creangă mărturisește: *Ce folos că citesc orice carte bisericească, dacă nu știi a însemna câtuși de cât, e greu.*

Se practica metoda literizării (slovenirii), în care elevii învățau mai întâi literele: *Pe niște foi groase de hârtie atârnate pe câte un băț erau scrise, la școală, slovele în șir. Dar întâi pe o foaie era făcută o cruce. Toți ziceau cruce-ajută și porneau mai departe la dezlegarea semnelor din vârful bățului...* ***az, buchie, vede, glagore, dobr, iest*** *și celelalte. Copiii treceau toți la descifrarea tăbliților de pe alte crăcane care cuprindeau silabe. Dibuirea aceasta era* ***slovenirea,*** *iar foile laolaltă se chemau* ***trătaji****. De la trătaji nefiind cărți de citire treceau la ceaslov ca să învețe a ceti cuvinte legate* (G. Călinescu, **Prefață** la Ion Creangă, **Opere**, ESPLA, 1953, p.3). Această metodă confirmă mărturisirea bunicului, dar autorul nu ne spune dacă la Bădița Vasile a învățat și a scrie. Știm însă că, pe când *învățam eu la școală, mama învăța cu mine acasă și citea acum la ceaslov, la psaltire și Alexandria mai bine decât mine.*

Mai târziu, s-a introdus metoda scriptologică, după care scris-cititul erau activități inseparabile trebuind mai întâi să se scrie cuvântul și, apoi, să se citească. Institutorul Ion Creangă, ca autor de abecedare, va utiliza metoda fonetică, pe care o numea *sonetară,* după care sunetele erau rostite izolat.

METÓDĂ NOUĂ
SCRIERE ȘI CETIRE
PENTRU USULU CLASEI I PRIMARIĂ
EDIȚIUNEA A DOUA.
IASSI
1860.

Să trecem la ceaslov. În lipsa abecedarului, se utiliza ceaslovul, cu *filele însângerate de cuvioasele muște și cuvioșii bondari,* pentru care a fost mângâiat cu sfântul Ierarh Nicolae de către părintele Ioan. Astăzi, cititorul contemporan îl folosește, conform DEX, pentru a denumi un *cărțoi, catastih, carte groasă* și *plicticoasă.* În afara dimensiunilor, nimic nu amintește de ceaslovul lui Nică, care era (și este) una dintre cele mai folosite cărți de ritual în bisericile de stil grecesc, cartea de bază a dascălului / cântărețului bisericesc, care conține rânduiala porțiunilor fixe ale slujbelor din ciclul zilnic, **ceasurile 3, 6 și 9 (de unde și denumirea de ceaslov, în limba greacă *orologiu*)**. El include intervenția citită de dascăl în continuarea celei susținute de preot. Prezența ceaslovului se explică prin utilizarea cărților de cult drept manuale școlare, care nu fuseseră introduse în școală, la 1850, preoții, secondați de dascăli, fiind primii învățători din școlile rurale, și nu numai.

Învățarea distinctă a scris-cititului ne aduce în minte distincția dintre rostire și scriere, imortalizată în maxima *Verba volant,*

scripta manent, ***citată adesea pentru a sublinia importanța celor scrise în raport cu cele vorbite.*** Maxima a fost însă resemantizată (Cristinel Munteanu, *Expresii resemantizate,* în LR LXVIII nr. 2, București 2019), la origine relevând exact contrariul: zburând, cuvintele circulă, se răspândesc, se îmbogățesc, scapă fixării, în timp ce vorbele scrise înțepenesc, rămân încremenite cu sensul originar, puțin cunoscute și mai sărace în semnificații.

Extrapolând, am putea afirma că maxima exprimă deosebirea esențială originară dintre Occident, cu rădăcini în Grecia antică, și Orient. Tăblițele de la Summer și povestea lui Ghilgameș, ca și Tablele Legii date de Moise afirmă primordialitatea scrisului, în timp ce grecii antici acordau întâietate vorbirii, dialogului, astfel că se manifestă chiar dispreț față de scrierea (Platon, dialogul *Phaidros*), fixată, încremenită, care ajunge să nu mai comunice nimic prin tocire, ca și limba de lemn.

Verba volant se asociază sensului primar al **școlii** (gr. **skhole**), care însemna *ocupație în timpul liber/timp liber/odihnă.* Împrumutat de romani (**schola**), termenul era folosit cu înțelesul de *discuții filozofice* sau *loc de întâlnire unde se purtau discuții de acest gen*, locul fiind... sălile de așteptare ale băilor publice, numite **terme.**

Modelul fusese preluat de la greci, la băi având loc dezbaterea problemelor celor mai înalte, de la care nelipsit era însuși Socrate. Cu timpul, *schole* s-au numit lecțiile, conferințele și doctrinele de filozofie, astăzi utilizându-se sintagma *școala lui Platon,* pentru a numi direcția inspirată de filozofia acestuia. Până la sensul actual de *instituție de învățământ* și *clădire în care funcționează aceasta,* a urmat un drum extrem de lung, ca și în cazul verbului *a învăța,* care vine din latinescul neatestat *invitiare,* provenit din *vitium,* deci însemnând *a se deprinde cu un viciu.*

Acest drum începe cu **gimnaziul (gr. gymnos *dezbrăcat*)** care, la vechii greci, reprezenta *un loc public pentru exerciții atletice*, iar gimnastica, *arta de a face exerciții fizice*. Astăzi, este ciclul inferior al liceului. La origine, **liceul *(gr. Lykeion*)** era numele unei grădini unde, în 335 a. Chr., Aristotel, discipolul lui Platon, întemeiase **școala peripatetică (gr. peripatos *plimbare*).** A predat timp de 19 ani, până la moartea lui Alexandru cel Mare, căruia îi fusese preceptor în 323 a. Chr., practicând învățătura completă a filozofului: fizica, metafizica, morala și politica.

După eliberarea din sclavie, prietenii i-au cumpărat terenul unei grădini consacrate eroului Hecademos **(Akademos),** prieten al dioscourilor Castor și Pollux, unde funcționa un gimnaziu de exerciții, unde Platon a întemeiat școala sa filozofică numită **Akademie.** Dumbrava cu grădini umbroase, care se întindea până pe malurile Kephisului, aleile, care străbăteau pajiștile, copacii uriași constituiau un cadru minunat pentru reflecție, pentru discuții, pentru prelegeri și întruniri literare. Academia era un spațiu cu bănci de piatră, dominat de scaunul mai înalt al magistrului. Aici a locuit Platon până la moarte (347 a. Chr.), și-a făcut publică filosofia, vorbind numeroșilor săi discipoli despre doctrina ideilor sau scriindu-și operele și tot aici a fost înmormântat. De la Academia sa își are punctul de plecare și numele celei mai înalte instituții culturale dintr-un stat.

Pentru filosofii greci, scrisul nu era un ideal, o țintă a activității lor. Pentru ei, idealul rămâne Socrate, viața lui atrăgând mai mult decât opera scrisă, el nescriind nimic. Chiar când apelează la scris, Platon adoptă dialogul socratic, apărând ca un înregistrator al spuselor altora. **Operele nu se citeau, se recitau în public**, mizându-se pe efectul cuvântului viu. Astfel, *Istoriile* lui Herodot fuseseră citite de autor, în public, la Atena, iar Socrate aflase doctrina lui Anaxagoras din

citirea publică. La fel proceda Democrit, iar Aristotel ținea prelegerile în public. **Cititul în public/lectura publică** nu era specifică doar Atenei. Până la apariția tiparului era o practică curentă. **Astăzi cărțile sunt publicate, se adresează publicului prin tipărire.** Altădată, doar prin cuvântul viu. Discipolul trebuia să fie numai urechi, să asculte necondiționat, fără să întrebe nimic, cuvântul maestrului.

Să mai spunem că studiul însuși la vechii evrei consta în lectura repetată, sub îndrumarea maestrului, a unor cărți esențiale. O tradiție talmudică spune că *între a citi a suta oară Tora și a o citi a suta oară unu există o mare diferență*. Legenda ne mai spune că însuși îngerul morții nu l-a putut lua cu sine pe regele David, deoarece acesta citea continuu Scripturile.

După acest îndelung excurs ocolitor despre citire și scriere, să revenim la oile noastre, la statutul citirii/comunicării astăzi, într-o școală în care abandonul atinge proporții alarmante și care produce **analfabeți funcțional.**

În urma unor teste de specialitate, s-au decelat 5 niveluri de pregătire a elevilor români la terminarea studiilor medii (adev.ro/ptpicr):

- 10% dintre elevi nu au capacitatea de a lectura un text,
- 35% dintre elevi nu au capacitatea de a înțelege textul citit,
- 25% dintre elevi nu au capacitatea de a face conexiuni între informația nouă, adusă de text, și informațiile dobândite anterior,
- 10% dintre elevi nu au capacitatea de a formula un punct de vedere, preferând să preia un punct de vedere enunțat de o autoritate, un profesor sau un critic,
- 10% dintre elevi, care au un punct de vedere propriu, nu au capacitatea de a-l exprima oral sau în scris.

Analfabetismul funcţional este o problemă care afectează 42% dintre elevii români, conform statisticilor, România situându-se pe locul întâi, în rândul ţărilor din Uniunea Europeană, cu cel mai mare grad de analfabetism funcţional.

Acesta trebuie asociat și situației abandonului școlar din țara noastră. Spre deosebire de media europeană, în țara noastră, rata de abandon în 2021 este cu 6% mai mare. Astfel, dacă pe bătrânul continent media este de 10,6%, în România avem o rată de abandon școlar de 16,4%.

Într-o țară cu analfabetism funcțional îngrijorător, nu e de mirare că românii sunt pe ultimul loc în Europa la consumul de carte. Potrivit Eurostat, 93,5% dintre conaționali, adică 18 milioane și jumătate, nu cumpără nici măcar o carte pe an. Consumul scăzut de carte din România se reflectă şi în numărul tot mai mic de librării. Şi la acest capitol, statisticile ne plasează tot pe ultimul loc din Europa. Avem doar 2 librării la suta de mii de locuitori în vreme ce, în Germania, de exemplu, sunt de 5 ori mai multe. Mulţi români spun că nu au timp să citească şi să intre în librării să cumpere cărţi. De aceea, printre rafturi întâlnim în general elevi sau părinţi, care cumpără volumele recomandate la şcoală. Mai mult citesc femeile. Vânzările încep să crească abia la începutul toamnei, în lunile septembrie şi octombrie, când românii se întorc din concediu, dar şi când încep şcolile şi facultăţile. Între cauze, lipsa promovării (altădată la țigări, astăzi la medicamente naturiste sau nu) mai mult pe internet și mai puțin sau deloc prin reclame la radio sau televizor.

2019 a fost *Anul cărții* în România, dar nicio instituție nu i-a încurajat pe oameni să se apropie de cărți. Dimpotrivă **Daniel Breaz, ministrul Culturii și Identității Naționale,** a declarat că ***nu-i poți forța pe oameni să citească și că e responsabilitatea editurilor,*** a celor *care oferă conținutul cărților, să-l facă să fie atractiv...*

Numărul cărților din casele copiilor români (care au mai puține resurse de învățare decât media europeană): max. 10 cărți în casă – 38,5% (11,8% media europeană); 11-25 cărți în casă - 29% (19,7% media europeană); 26-50 cărți în casă - 19,8 % (29,4 % media europeană); 51-100 cărți în casă – 8,3% (23,4% media europeană); peste 100 cărți în casă - 4,4% (15,7% media europeană). Mai mulți elevi din România au părinți al căror nivel superior de educație este de maximum opt clase (32%), față de media europeană (18%), iar aceşti elevi au, per ansamblu, rezultate mai slabe decât colegii lor. Evaluarea de tip PIRLS a acordat o atenție deosebită în ceea ce privește implicarea părinților în lectura copiilor. Astfel, la capitolul despre atitudinea părinților față de citit, vedem că părinții români citesc mai puțin atunci când vine vorba de lectură față de media europeană.

Sociologii sunt de părere că majoritatea românilor nu își permit să dea bani pe cărți, chiar dacă şi-ar dori, din lipsa banilor, care satisfac nevoile primare, neincluzând și consumul de carte. *Nu avem nişte patternuri de consum de carte,* adică nu am moştenit din familie obiceiul de a citi de plăcere şi nici şcoala nu ne stârneşte prea mult interesul.

Aceeași situație este și în SUA. Iată ce notează profesorul american Jeremy Adams în articolul *De ce nu mai citesc adolescenții*, datat 05/09/2019:

Tinerii de astăzi citesc, cu siguranță, toată ziua – meme, postări, tweeturi – dar toate acestea au o natură efemeră, facilă. Cititul cărților a fost sacrificat pentru tirania mesajelor și a amețitoarelor platforme de social media.

Prezența ubicuă a telefoanelor și a altor gagdeturi în viețile elevilor *este evenimentul definitoriu care a schimbat orele de clasă și viața însăși a elevilor*. Acestea îi *însoțesc* în timpul mesei, în mijloacele de transport, în timpul orelor sau la plimbare,

când, din doi tineri unul folosește telefonul, dacă nu amândoi. Elevii sunt în permanență, aproape maniacal, distrați în timpul orelor și acasă. ***Capacitatea de a te concentra pe o singură sarcină – a studia, a lua notițe și, da, a citi o carte – s-a pierdut în cea mai mare parte.***

O vină pentru această situaţie o are aşa-numitul *învățământ axat pe competenţe*. În noul sistem, elevii, vezi Doamne, *nu mai tocesc date seci, ci dobândesc competenţe*. Mare este confuzia din capetele pedagogilor de şcoală nouă! Există materii axate pe competenţe (a învăţa engleză, franceză ori muzică, înseamnă să ştii a vorbi engleză, franceză, respectiv să cânți, să fluieri sau să fredonezi melodii). Există materii bazate pe cunoştinţe (istoria, geografia, anatomia şi zoologia, de pildă). Există materii intermediare, ca biologia şi chimia, în care competenţele şi cunoştinţele sunt complementare. **Cultura generală e alcătuită doar din cunoştinţe.** Educaţia *axată pe competenţe* naşte monştri, fiindcă a şti cine a pictat Gioconda e o cunoştinţă, nu o competenţă!!! Despre pericolul accentului pe competențe, care duce la ***Declinul școlii românești (Contemporanul,* martie 2021*)***, atenționează domnul Constantin Toader, profesor la Colegiul Economic *Ion Ghica*. A afirma că *societatea cunoașterii nu se bazează pe informații, ci pe competențe, presupuse a fi valabile în eternitate pentru un viitor pe care încă nu-l cunoaștem și independente de orice fel de cunoaștere, bazată pe informații înseamnă a produce prin școală doar ucenici, muncitori, meșteri și a considera cititul pierdere de timp și prostie fără leac.*

Viitorii bacalaureați sunt testați... și atestați înainte de probele scrise prin măsurarea competențelor la limba și literatura română, la limba modernă și informatică. Și **primul item le cere să citească cu glas tare un text,** din care va trebui să extragă ideile și să-l aprecieze. Astfel își va dovedi **competențele de literație**, adică capacitatea de a citi un text cu înțelegere, a interpreta textul prin prisma conexiunilor dintre text și ceea ce știa înainte de a-l citi, a-și forma și exprima o părere despre text și a folosi informațiile sau ideile extrase din text. Ajungem astfel la un prag superior al literației, care începe cu alfabetizarea și continuă cu analfabetismul funcțional, literația multiplă. E mai mult, dar e totuși puțin, pentru că rămânem la nivel comunicațional, al deprinderii de comunicare care nu implică și existența unor cunoștințe.

Procedând astfel, se va mai reduce analfabetismul funcțional, dar nu vom ajunge să vedem din nou oamenii făcând cozi la librărie.

Dând Cezarului ce este al Cezarului, să amintim rolul Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila care a înțeles din vreme că **biblioteca trebuie să vină în întâmpinarea comunității, fiind un spațiu activ de cultură.**

La bibliotecă au fost organizate de-a lungul timpului numeroase lansări de carte, festivaluri de poezie, târguri de carte, dar și alte evenimente dedicate cuvântului scris. În același timp, tot aici sunt organizate zeci de ateliere pentru copii, tineri și adulți care promovează cartea, dar și altele unde fiecare participant își poate descoperi propriile pasiuni. Biblioteca este locul în care fiecare categorie de vârstă poate regăsi o activitate pe placul ei, vârstnicii fiind și ei beneficiari ai unor proiecte de învățare a utilizării calculatorului, a limbilor străine sau chiar a dansurilor. De asemenea, este binecunoscut faptul că biblioteca a susținut mereu proiecte sociale destinate persoanelor defavorizate.

Pol al culturii brăilene la nivel național, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila se situează în fruntea surorilor ei, dovadă fiind și alegerea pentru a doua oară a directorului său în fruntea bibliotecarilor țării.

Prof. Ioan MUNTEANU

La sărbătoarea Casei cărților

Dragă sufletului meu, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila, aflată acum la ceas de sărbătoare, mi-a prilejuit în ani bucurii nemărginite pe fondul pătrunderii mele într-un spațiu cultural deosebit.

Am intrat în incinta acestui spațiu, o adevărată Catedrală a cunoașterii, la vremea claselor gimnaziale, îndemnat de dascăli cu multă știință de carte, dornici să ne așeze pe noi, școlarii, pe calea îndestulării cu litera scrisă cu trudă și talent de români renumiți și dăruiți cu darul scrisului.

În acele vremuri, când nu toți elevii aveau la dispoziție o bibliotecă personală, părinții mei m-au sprijinit, îndrumându-mi pașii spre *Piața Poligon*, loc magic, *mobilat* cu instituția care-mi încărca brațele cu cărți.

Plecam fericit, călăuzit de bibliotecari grijulii, care mi-au insuflat cu discreție și tact respectul pentru carte și care m-au aruncat într-o aventură ce durează, încă, peste ani.

Să nu îndoi paginile, să nu subliniezi pasaje din text și să respecți termenul de împrumut au fost primele sfaturi la întâlnirea cu slova tipărită.

Călătoria școlară din anii de liceu a fost marcată de întâlnirea cu profesorul-diriginte, eminentul dascăl de limba și literatura română Timotei Petride. În acei ani, când se conturau caracterele și opțiunile pentru viață, am fost îndemnați, aproape cu obstinație, să citim pentru prezent și viitor, să scotocim în biblioteci după cărți rare din literatura românească și universală.

Firește, vectorul călăuzitor pentru lectură a vizat adevăratul tezaur de carte aflat în grija și îngrijirea acelorași specialiști din cadrul instituției sărbătorite.

Anii studenției petrecuți în capitala țării mi-au îndreptat pașii spre Biblioteca Națională, dar nu am uitat niciodată rădăcinile și, drept consecință, m-am întors cu mare dragoste în sălile Bibliotecii Județene Brăila care, dincolo de fondul de carte, îmi oferea culoarea locală și liniștea sufletească deranjată doar de foșnetul discret al foilor de carte.

Supusă unor frământări vremelnice, afectată grav de mai multe cutremure, Biblioteca a rezistat, a fost consolidată și mutată într-un spațiu impropriu. Biblioteca se înfățișează acum cititorilor în straie elegante, înscrisă prin funcționalitate într-o modernitate care evoluează de la zi la zi, cu oameni devotați profesiei și, ca să concluzionez, a revenit la sintagma de *Templu al Cărții.*

Ajuns în anii anteriori, unul dintre artizanii publicației brăilene *ANCHETA* am continuat să dezvolt colaborarea cu oamenii Bibliotecii care – am constatat în timp - au fost onorați să-și regăsească semnătura sub texte oferite cu generozitate gazetei amintite.

Așadar, acum, la ceas aniversar, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila sărbătorește 140 de ani de existență, continuă să se afle în slujba devotată a cititorilor, oameni ai Cetății, iar pentru mine, același devotat cititor, călătoria minunată în lumea cărților continuă pe același drum al generozității, cu cărări îndreptate spre inima slovei scrise și a cunoașterii.

Marian FINCU

Cultura și farmecul Brăilei de altădată

Interviu cu doamna Valeria Ursan

Un martor al vremurilor de glorie ale Brăilei este doamna Valeria Ursan, o adevărată enciclopedie vie și o figură binecunoscută în viața culturală a orașului. Rar mai găsești pe cineva ca dumneaei, care la venerabila vârstă de 94 de ani se bucură de o memorie fantastică, afișând o vitalitate și un debit verbal demne de invidiat. Aflându-ne în plin val trei al pandemiei de Covid-19, încerc să-i iau doamnei Ursan un interviu, fără s-o expun prea mult perfidului virus. Din motive de sănătate, dialogul nostru s-a limitat la o convorbire telefonică, care a durat mai bine de un ceas, timp suficient pentru a afla tot felul de povești cu iz marinăresc din Portul Brăilei și din saloanele de altădată.

D-na Valeria Ursan, ați scris nenumărate articole despre Brăila și ați evocat frumusețea acestor locuri de câte ori ați avut prilejul. Cum ați descrie spiritul și cultura orașului din perioada interbelică, anii copilăriei și adolescenței dumneavoastră?

Am avut o copilărie care mă mângâie pentru toate necazurile care au apărut mai târziu în viață. Furtunile nu ne-au ocolit, iar adolescența noastră a fost presărată cu dulce și amar. În casă la noi, credința și respectul pentru muncă erau litere de lege și mă doare foarte mult decăderea oamenilor de azi. Iubesc Dunărea, plămânul orașului, cu aceeași ardoare și câteodată, mi-e tare dor de mine, așa cum eram, de fete și băieți și de poveștile la gura apei. Mi-e dor de larma portului, unde auzeam toate limbile pământului, acolo fugeam adesea ca să observ vapoarele și hamalii care nu mai pridideau cu încărcatul și descărcatul mărfurilor.

La Brăila au venit oameni de prin toată lumea: italieni, greci, armeni, evrei, macedoneni sau turci. Orașul era de fapt un mic *Turn Babel*, toate națiile s-au perindat pe aici, pentru că exista atracția portului și toți și-au lăsat amprenta în economie și cultură, în clădirile pe lângă care astăzi trecem cu indiferență.

Adolescentă fiind, am avut norocul să văd spectacolele de teatru de revistă ale lui Constantin Tănase și să merg duminica alături de părinți la Restaurantul *Metropol* de la parterul Teatrului *Regal*. Nu intra oricine acolo, doar protipendada orașului. La *Metropol* cânta Sile Dinicu, se dădeau baluri, se cântau tangouri și valsuri de Strauss. Restaurantele și cafenelele din centru, de pe Strada *Regală*, erau cele mai luxoase. Acolo se adunau negustorii să pună la cale afaceri,

iar doamnele elegante, după moda Parisului, se plimbau de colo-colo. În grădina de vară, fanfara militară cânta valsuri, iar la Teatrul *Rally* veneau trupe de teatru din marile orașe ale lumii.

Tinerii mai avuți erau trimiși la studii în Viena și Paris, iar după absolvire *babacii* îi chemau înapoi în țară, ca să ridice orașul. Cultura era una dintre valorile esențiale în educația tinerilor, fie că erau bogați sau nu. Lumea era de o eleganță aparte în vestimentație și comportament, se asculta muzică bună, se

vorbeau limbi străine, oamenii erau preocupați de cultură și în fiecare casă de boier exista un pian. Erau oameni de mare cultură, chiar dacă se trăgeau din vaporeni. Eu sunt fascinată de tot ceea ce înseamnă Brăila și cunosc fiecare casă din Centrul Vechi.

Brăilenii ar trebui să știe că pe vremea aceea, populația orașului era cam cât este astăzi cea a cartierului Viziru. Citiți, întrebați și aflați câte personalități de seamă în toate domeniile au plecat din Brăila, în țară și peste hotare.

Ne puteți împărtăși câteva amintiri din acele timpuri legate de lectură și de biblioteca publică?

Oamenii bogați își permiteau să cumpere cărți, dar tinerii și muncitorii închiriau de la anticariate, mai puțini împrumutau de la biblioteca comunală, cum era atunci denumită (n. r. – abia în anul 1961 biblioteca a adoptat accesul liber la raft al cititorilor). Am fost fericită să întâlnesc tineri care citeau foarte mult. Îmi amintesc de anticariatul de la teatru, unii vindeau acolo ce le prisosea, iar alții închiriau cărți contra unei taxe modice, pe o anumită perioadă de timp. Eu eram pasionată de călătorii, citeam cărți despre exploratori, despre temerarii care cucereau lumea.

În tinerețea mea, l-am admirat foarte mult pe scriitorul Radu Tudoran, autorul romanelor de mare succes *Un port la răsărit* şi *Toate pânzele sus*, de care m-a legat o mare prietenie din adolescență și până la decesul acestuia. Manuscrisul romanului *Întoarcerea fiului risipitor,* scris de el la Brăila în anul 1947, a fost în posesia mea până când l-am donat Bibliotecii *Panait Istrati*. Am preluat visul lui Radu Tudoran de a avea o barcă cu care să plec în lume, de altfel scriitorul a început construcția unui vas de mărime mică în portul Brăila, dar care nu a fost terminat niciodată. Visul autorului de a călători în jurul lumii s-a îndeplinit, dar barca a fost înlocuită cu mașina. Eu, în schimb, am avut parte de cea mai fascinantă experiență a vieții mele în 1965, când am plecat patru persoane cu o lotcă de la Brăila până la Capul Midia. Am făcut traseul în două săptămâni, eram ca vikingii și ne-am simțit ca niște exploratori ai secolelor trecute. Dacă stau să vorbesc despre Dunăre, mi-ar trebui vreo două zile să termin de povestit. Dunărea era foarte iubită, se vedea că de acolo îşi trăgea oraşul seva.

La bibliotecă am fost prezentă mai ales în ultimii ani la aproape toate lansările de carte, m-am bucurat mereu să-i revăd pe oamenii de cultură ai Brăilei și de fiecare dată am avut ceva de spus despre orașul nostru bogat și despre cei care și-au pus inteligența şi banii în slujba lui. Am multe de povestit, numai oamenii să aibă răbdare să mă asculte. Acum, în iarna vieții, îmi place să caut copilul care am fost, să răscolesc în amintiri și să le vorbesc tuturor despre lumea Brăilei de odinioară.

Biblioteca sărbătorește anul acesta 140 de ani de existență la Brăila, de aceea vă rog să ne transmiteți un gând bun pentru acest moment aniversar!

Dragii mei, țineți minte: cartea nu va pieri! Eu nu pot citi de pe tabletă și sunt mulți ca mine, chiar dacă sunt mai tineri. Eu, de-a lungul vieții, am citit foarte mult, de asemenea am scris multe articole și vă invit să-mi urmăriți blogul (n.r. - http://valeriaursan.blogspot.com). Vă doresc succes, ani lungi în slujba brăilenilor și vă transmit urarea marinarilor: *Vânt din pupa!*

Îi mulțumesc doamnei Valeria Ursan pentru amabilitatea de a ne acorda acest interviu și închid convorbirea, nu înainte de a promite că o voi vizita și că vom sta de vorbă pe îndelete la un ceai, când situația pandemică ne va permite. Deși au trecut câteva zile bune de la discuția cu *fata din ape*, cum frumos o alinta scriitorul Radu Tudoran, un gând nu-mi dă pace: unde sunt oamenii frumoși de odinioară, a căror existenţă se clădea pe educație, onoare și generozitate?

Laura CAPLEA,
Bibliotecar

Interviu cu Valerică BUTOI

Colecționari și colecții

Ce ocupație ați avut?

Am activat în sistemul militar, la unități de marină din Brăila. După ieșirea din sistem, am început să citesc cam tot ce era legat de istoria orașului, poveștile despre clădirile și monumentele de patrimoniu din Brăila. Nu-mi este indiferentă starea de degradare a acestora. În măsura posibilităților, cu mijloacele modeste pe care le am la îndemână, încerc să atrag atenția factorilor responsabili cu privire la salvarea Centrului Vechi și a clădirilor de patrimoniu din această zonă protejată.

Sunt un om obișnuit, pasionat de istoria locală, membru fondator al Asociației *CLUBUL COLECȚIONARILOR* din Brăila.

Care a fost momentul definitoriu/ personalitatea care v-a marcat? De ce?

L-am admirat foarte mult pe scriitorul, pictorul și colecționarul Vasile Parizescu, fiu al acestui oraș. Personaj carismatic, pitoresc, care-și purta cu eleganță bastonul și papionul prin București, acesta a reprezentat pentru mine un simbol și un model în viață.

Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi colecționar și a colecționa?

Să fii colecționar implică multă pasiune în ceea ce faci și evident preocupare. Ca să fii la curent cu *noutățile* din domeniu, trebuie să studiezi în permanență, să participi la târguri și expoziții, să ții legătura cu alți colecționari din țară. Unii m-au format de-a lungul timpului, pe alții i-am format eu.

Când găsesc ceva vechi care îmi fură ochii mă simt extrem de încântat, sunt cumva în resortul meu și îmi dă energia necesară pentru alte achiziții.

Înainte de a achiziționa un obiect, îl studiez cu atenție și-l compar cu altele asemănătoare. Dacă este carte poștală, pe lângă starea ei de conservare sunt atent la editură, anul în care a circulat, dacă a fost francată, cine sunt destinatarul și expeditorul. Colecționarul nu este doar un *strângător* de obiecte. Odată adunate, acestea trebuie puse în clasoare, albume sau pe panoplii, la tematica respectivă.

Ce v-a determinat să vă îndreptați către această pasiune?

Am început cu numismatica din copilărie. De fiecare dată când apăreau pe piață bancnote sau monede emise de Banca Națională eu le puneam într-o casetă. Mai târziu mi-am cumpărat un catalog de monede și bancnote emise în România și le-am așezat în albume.

Pe parcurs am continuat cu medalistica, bibliofilie, cartofilie și fotografie veche.

Fiind fascinat de istoria Brăilei, după 1989, am început să colecționez cam tot ce era legat de trecutul acestui oraș: cărti poștale, poze, cărți vechi, albume, documente, medalii și insigne. Nu le-am primit moștenire și nici nu le-am găsit în podul vreunei case. Le-am achiziționat, cu sacrificii, din diverse târguri sau de pe internet. Nu colecționez pentru a ajunge la capăt, mă bucur de fiecare surpriză.

Cu ceva timp în urmă, am decis să le expun pe o rețea de socializare pentru a fi văzute și de brăileni. Acum, unii concitadini îmi cer imagini cu străzile, casele sau cartierele în care au copilărit. Aș fi vrut să am așa ceva, dar în perioada comunistă trebuia să fii puțin nebun să scoți aparatul și să fotografiezi. În ultimul timp, am observat că tot mai mulți brăileni încep să caute prin sertare fotografii și documente vechi, pe care le etalează cu mândrie.

Nu mă consider un mare colecționar, dar sunt mulțumit cu ceea ce am. Fiecare poză sau carte poștală are în spate o poveste,

iar pentru mine acest lucru reprezintă o informație prețioasă.

Care este momentul cel mai frumos din activitatea de colecționar care vă vine acum în minte?

Pe 20 ianuarie 2018, când s-au împlinit 650 de ani de la prima atestare documentară a Brăilei. Cu acest prilej, la Teatrul *Maria Filotti* am participat la o expoziție de cărți poștale, poze și documente de epocă, împreună cu Arhivele Naționale. Atunci am realizat faptul că obiectele pe care le-am achiziționat trebuie să fie văzute de cât mai multe persoane, dar pandemia ne împiedică să organizăm astfel de expoziții.

Care este documentul/fotografia cel/cea mai de preț (din punctul de vedere al semnificației)?

Mica mea colecție are mai mult o valoare sentimentală. E o chestie de suflet. Obiectele adunate de-a lungul vremii îmi sunt dragi în egală măsură. Mi-e greu să fac o ierarhizare a lor. Dar, cronologic, aș menționa publicația *RESBOIUL* din 1877, în care este descrisă acțiunea militară de aruncare în aer a monitorului turcesc *Lufti Gelil*. La fel de important este un ANUNȚ al primarului Brăilei, C. Djuvara, privind contribuția Brăilei la reușita Războiului din 1877. Din punct de vedere imagistic sunt de apreciat câteva poze de epocă realizate de Marco Klein, Fotograful Curții Regale.

Care este relația dumneavoastră cu biblioteca?

Fiind atras de cărțile și documentele vechi, am avut o colaborare fructuoasă cu Biroul Colecții Speciale. Am fost impresionat de volumul mare de lucrări valoroase și rare care se găsesc aici. Colecțiile de cărți poștale și fotografii de epocă ar trebui să fie mai bine valorificate prin expunerea lor în cadrul expozițiilor tematice. Știu că au regim special și nu se împrumută, dar pot fi scanate și expuse online. În acest fel, brăilenii pot obține informații despre trecutul orașului lor.

Tot aici, în cadrul bibliotecii, am participat cu obiecte, poze și documente la câteva expoziții cu prilejul *Zilei Armatei României*.

Cum a evoluat această instituție? Cum este biblioteca de astăzi?

Sunt bucuros să constat diversificarea activităților organizate în acest spațiu cultural. Implicarea în diferite proiecte, lansările de carte, precum și expozițiile temporare sporesc interesul publicului pentru Biblioteca Judeteană. Este o instituție puternic ancorată în actul de cultură. În ultimul timp, s-a văzut o mai mare deschidere pentru participarea tinerilor la diferite activități. Din ce în ce mai populare sunt spațiile destinate copiilor și adolescenților, unde aceștia pot confecționa anumite lucruri.

Vă amintiți primul moment în care ați trecut pragul bibliotecii? Când a fost și cum era atunci biblioteca?

Deși studiile liceale și superioare le-am făcut în alte localități, în vacanțe veneam la Brăila. Atunci petreceam mult timp în Sala de lectură. Dacă acum elevii sau studenții citesc online cărţile de care au nevoie, în acea perioadă sălile de lectură erau mai mereu ocupate.

Deși condițiile în care funcționa biblioteca nu erau ca cele din ziua de azi, amabilitatea, disponibilitatea și profesionalismul personalului erau remarcabile.

Puteți adresa câteva cuvinte Bibliotecii Județene Brăila la împlinirea a 140 de ani de activitate?

La ceas aniversar, îi urez Bibliotecii Județene *Panait Istrati* succes în exercitarea nobilei misiuni sociale și culturale, iar celor care trudesc pentru ca ea să-și împlinească mai departe menirea, le adresez urări de sănătate, putere de muncă și realizări profesionale de prestigiu.

Vocea tinerilor

Pentru că anul acesta Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila împlinește 140 de ani de activitate continuă, ne-am gândit să-i întrebăm pe cei care vin pentru împrumut sau pentru studiu la Sala de Lectură cum văd ei instituția și ce relație au cu aceasta. Răspunsurile primite ne onorează. Ceea ce putem promite este că vom ține cont și pe viitor de părerile venite din partea utilizatorilor noștri și că vom face tot posibilul să ne reinventăm pentru a veni în sprijinul comunității în mijlocul căreia ne desfășurăm activitatea.

Vă prezentăm în rândurile următoarele doar trei dintre răspunsurile oferite de cei care ne trec pragul aproape zilnic.

Studiez la Sala de Lectură și pot spune că fondul de carte este valoros și diversificat. Spațiile bibliotecii sunt primitoare, moderne, mari și aerisite, iar personalul este amabil și competent. Vă urez mult spor și performanță în realizarea tuturor obiectivelor! La mulți ani și gânduri bune vă transmit la aniversarea celor 140 de ani de la înființarea bibliotecii! – Oana Stănilă, studentă.

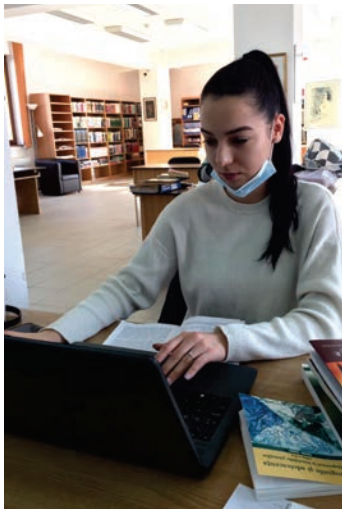

Vin la bibliotecă de la 12 ani, am citit cărți din domenii variate, multe dintre ele la recomandarea doamnelor care lucrează aici. Pot spune că modul meu de gândire a fost influențat de ceea ce am citit, de asemenea, îmi place să verific de acasă în secțiunea online dacă biblioteca are disponibilă o carte sau nu. Acum, la împlinirea celor 140 de ani, vă urez multe aniversări frumoase! – Ana Maria Șocariceanu, elevă.

Consider că automatizarea bibliotecii în ceea ce privește împrumutul și returnarea cărților este foarte eficientă, iar catalogul online vine mult în ajutorul elevilor pentru că ne putem informa de acasă în legătură cu cărțile disponibile. Mi-ar plăcea să aveți mai multe exemplare din cărțile cele mai căutate, iar cei care le citesc să nu le mai deterioreze. Dacă timpul mi-ar permite, aș veni mai des, deja sora mea de trei ani este înscrisă la Ludotecă. Felicitări, faceți o treabă minunată! – Bianca Ioana Costache, elevă.

Laura CAPLEA,
Bibliotecar

De 140 de ani în echilibru cu Măria Sa Cititorul

Biblioteca «Panait Istrati» e promontoriul magic de unde atâția tineri ai Brăilei și-au luat zborul spre zarea împlinirilor. Umbra marelui Panait Istrati, veșnic prezentă în aceste odăi ale speranței, ciuplește vâsle pentru toți aventurierii spiritului, dornici să se avânte pe drumuri nepământene, în viforul furtunilor cu belșug de fulgere și culori ametitoare.

Cei îndrăzneți vor găsi mereu aici o luntre, un catarg și o pală de vânt care să le umfle pânzele. Aici, toate ușile se deschid spre mări învolburate și spre floarea norocului arzând dincolo de depărtări.

Fănuș Neagu

Cu ușile deschise către *Măria Sa Cititorul* și un certificat de naștere primit la 23 august 1881, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila se reinventează, se adaptează, asumându-și permanent crezul pentru care există.

Adăpostind adevărate comori ale culturii, cu un obiectiv general extrem de important, centrat pe dezvoltare prin oferirea de servicii inovatoare, în concordanță cu nevoile culturale ale comunității brăilene, instituția bibliotecară își are rolul său bine definit.

Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila este locul unde mergem să citim, să ascultăm, să învățăm, să ne jucăm, să discutăm, să ne întâlnim cu cartea, cu scriitorul, cu comunitatea. Este locul în care ești provocat prin activități de formare continuă, de învățare prin experiment, de alfabetizare digitală, locul care te așteaptă cu spații de lectură, conservare, învățare, împrumut, împărtășire, creare și experimentare. Biblioteca ne păstrează valorile, ne poartă prin labirintul cunoașterii, ne atrage cu mulțimea de tezaure ce așteaptă, fără răgaz, să fie răsfoite. Este locul în care ești așteptat cu bucurie, locul în care *umbra marelui Panait Istrati este veșnic prezentă,* cum spune atât de frumos, marele nostru scriitor, Fănuș Neagu.

Trecutul, prezentul și viitorul se împletesc, se completează și se susțin reciproc.

Aici, brăileanul, de la câteva luni și până la aproape de un secol este invitat să descopere și să găsească răspuns la toate necesitățile sale culturale. Este o lume vie, interactivă, pentru că *A construi o bibliotecă înseamnă a crea o viață. Biblioteca nu va fi niciodată o colecție întâmplătoare de cărți.* (Carlos Maria Domniguez)

De când a prins viață, biblioteca s-a aflat în slujba brăilenilor aproape permanent, aceasta fiind închisă doar în timpul perioadei de ocupație a Brăilei din Primul Război Mondial și în timpul pandemiei.

Astăzi, la ceas aniversar, ne întoarcem cu gânduri de recunoștință către toți cei care au contribuit la nașterea și evoluția ei, slujind cu dragoste cartea, slova scrisă. Gânduri de recunoștință merg și către oamenii care, prin educație, dăruire și profesionalism, zidesc. În

bogatul nostru buchet de mulțumiri, *Măria Sa Cititorul* are locul său binemeritat, loc de cinste și prețuire.

În echilibru perfect, la cei 140 de ani petrecuți împreună, moment de mare sărbătoare și de bilanț al faptelor noastre, publicul ne dăruiește, la rându-i, gândurile sale pline de mulțumiri și recunoștință, prin cuvinte simple, dar și complicate, despre biblioteca publică brăileană, carte, lectură, autori, prin urări frumoase de *La mulți ani*, pentru această instituție și oamenii care o slujesc!

Biblioteca, locul în care se nasc lumile fantastice ale spiritului. Mecanismul care oferă cea mai mare plăcere este cartea de fiecare zi. Trecând dincolo de copilărie, biblioteca este locul unde mereu te întorci, fiindcă este a doua casă.

Marian PITICAȘ

Legea fundamentală a lecturii spune: «Citește și fă ce vrei!» Prin marea cultură a lumii nu putem trece decât cu o carte în mână, înțelepciunea, bucuria și tristețea omenirii se află în cărți.

Experiența mea cu Biblioteca Județeană Brăila, a început încă din perioada copilăriei mici, când veneam cu plăcere să împrumut cărți pentru copii, care mă fascinau și îmi deschideau calea spre experiențe psihologice și sufletești de neuitat. Aici am găsit oameni minunați care m-au ajutat și care au devenit ulterior gazde ale unor evenimente culturale inițiate de mine, dar și colaboratori în proiecte destinate adolescenților privați de libertate.

Felicit întreaga echipă de oameni minunați și deschiși, care dau glas bogăției necuvântătoare a bibliotecii și cred cu tărie în promovarea a cât mai multor evenimente culturale de impact, în care să fim cu toții implicați!

Camelia ENACHE, psiholog,
Centrul de Detenție Brăila-Tichilești

M-am simțit atras de bibliotecă, pentru prima dată când aveam cinci ani și am mers cu mama să împrumute niște cărți. Am fost uimit să văd rafturile îngrijite și cărțile ordonate, sălile mari și spațioase ale bibliotecii, oaza de liniște care te împresura. Atunci am întrebat-o pe mama dacă și eu pot lua cărți, vorbele mele fiind auzite de o doamnă bibliotecară care m-a luat de mână și m-a purtat prin câteva săli care m-au fascinat. Am început și eu să împrumut cărți, DVD-uri pentru copii și să fiu un participant înflăcărat al Bibliotecii de vară, când am devenit elev. Am învățat multe lucruri utile, am cunoscut persoane noi.

Felicitări tuturor pentru tot efortul depus și pentru felul în care știți să ne atrageți către minunata lume a cărților. La mulți ani, Biblioteca Județeană!

Mihai ENACHE, elev, cl a III-a,
Școala Gimnazială *Fănuș Neagu* Brăila

Consider că Biblioteca «Panait Istrati» îndeplinește toate necesitățile unui cititor. În primul rând, îți oferă posibilitatea unei diversități de lecturi, din diferite domenii. În momentul în care citești, îți dezvolți atât vocabularul, cât și cunoștințele. Cititul îți

schimbă starea de spirit, te îndepărtează de realitate și te lasă să explorezi ceea ce autorul cărții a vrut să îți transmită. Intri într-o altfel de lume din care vrei să pleci abia la final. Astfel, cărțile din bibliotecă sunt ca un medicament pentru suflet și minte.

Eu am avut oportunitatea să lucrez în cadrul bibliotecii când făceam practică, în vara anului 2019. A fost cea mai frumoasă experiență pentru mine, pentru care vreau să mulțumesc persoanelor deosebite care m-au îndrumat, m-au susținut și înțeles pe tot parcursul perioadei.

Recomand tuturor această bibliotecă, deținătoare a unui număr impresionant de cărți, cu acces la o gamă diversă de domenii, cu personal profesionist, care dorește să asigure cititorului siguranța și să îi satisfacă toate cerințele de lectură. Am permisul de când eram la liceu, depășesc șapte ani și sunt mândră că deși am făcut facultatea la Constanța, Biblioteca Județeană «Panait Istrati» mi-a fost mult mai la îndemână. Mândră de oraș, mândră de bibliotecă și de ceea ce oferă!

Măgăriță Andreea

Biblioteca Județeană «Panait Istrati» Brăila, mereu aproape de noi. Cei care bat la ușa ei o vor găsi deschisă, ea nu refuză nimănui adevărul, toate darurile ei pot fi încredințate celor ce vin cu inimi și cu minți deschise, dar și celor ce doresc să înfrunte mai ușor realitatea vieții care a fost mai mult pusă la încercare în ultima perioadă. Acest flux spontan de evenimente, convingeri, presupuneri și mai ales neputința de a fi capabili de a controla ceea ce ni se întâmplă ne-au condus spre cunoașterea venită prin experiență.

Biblioteca s-a alăturat întotdeauna oamenilor pentru că a știut să se adapteze, să se redescopere pentru a ne ajuta să primim încrederea în mai bine, starea de relaxare și de liniște. Biblioteca a atras oamenii câștigându-le respectul și încrederea. A arătat respect față de ideile și experiențele tuturor, a încurajat manifestarea liberă, a promovat valoarea și talentul. Recunoștința și aprecierea sporesc energia și poate că de aceea simți că aceasta plutește în acest loc devenit o sursă de lumină și căldură pentru noi toți, un loc în care suntem primiți cu amabilitate și afecțiune.

Ne amintim cu emoție și cu drag de tot ce ne-a adus împreună, activități excepționale pe care copiii nu le vor uita niciodată și pe care le așteptă nerăbdători.

Prin aceste experiențe trăite împreună au avut posibilitatea conectării cu ceilalți, s-au cunoscut între ei, s-au cunoscut pe sine. Poate că mulți dintre copiii veniți pentru prima dată aici și-au învins emoțiile spunând pentru prima dată o poezie sau vorbind celorlalți despre autorii lor preferați și scrierile acestora în fața unui public.
Vălul acestei încercări prin care trece omenirea pare să se ridice încet-încet.

Vom privi cu siguranță înapoi la ce s-a întâmplat, unii vor aprecia, alții vor detesta faptul că am fost îndrumați să ne comportăm

într-un anumit mod. Poate că această distanțare impusă ne-a adus mai aproape, relațiile au căpătat o mai mare valoare, ne-a ajutat să privim mai profund, să ne dezvoltăm iubirea și compasiunea care creează siguranță.

Și în astfel de momente, Biblioteca «Panait Istrati» și-a adus contribuția printr-o atitudine flexibilă și cooperantă, ne-a fost alături, punându-se în slujba binelui tuturor. Aparent fără efort, a încercat să umple golurile din inimile noastre, să ne învețe să îmbrățișăm propriile experiențe, dar și pe ale altora.

A pus la dispoziția noastră trăiri de secole ale omenirii, încercări peste care a trecut, păstrate cu sfințenie în volume valoroase sau puse la dispoziția cititorilor prin alte tehnologii de comunicare, prin biblioteca virtuală etc. pentru a ne ajuta să nu mai fim preocupați de prejudecăți, descumpăniți, pentru a ne ajuta să nu judecăm prea aspru prezentul și pentru a trăi vindecarea.

O parte a comportamentului nostru este fără îndoială o încercare de a ne proteja de acest șoc care ne trimite în necunoscut și cum altfel am putea reveni la normal, dacă nu prin cunoașterea pe care biblioteca, această prietenă a tuturor, ne-o oferă imparțial.

Avem în egală măsură nevoie unii de alții pe măsură ce apar tot mai multe schimbări majore în cursul existenței noastre, avem nevoie de acest loc în care să ne întâlnim, în care să ne cunoaștem și să evoluăm prin cunoaștere și adaptabilitate la cerințele viitorului. Invazia de noutăți poate conduce la adevărate crize personale care pot fi depășite doar prin cunoaștere. Răspândind învățătura îi ajuți pe oameni să-și găsească puterea, să-și vindece sufletul. Privind la exemplul celor ce trăiesc între coperțile cărților poți înțelege mai bine viața, poți descoperi ce posibilități există pentru tine. O carte poate deschide un drum, poate schimba un destin, depinde de tine ce carte alegi înainte ca acest lucru să se întâmple.

Cărțile nu dezamăgesc niciodată chiar și atunci când ceea ce se întâmplă nu este ceea ce ți-ai fi dorit tu să se întâmple. Ca și în viață, nu este totul așa cum ne dorim, dar tocmai suspansul și răsturnările de situație sporesc emoția. Citind cu răbdare, citim în profunzime, putem reflecta mai bine asupra lumii din text, cât și asupra propriei noastre conștiințe pentru că totul trece prin minte și inimă și ne face să apreciem altfel lumea din afară privind cu mai multă înțelepciune.

O minte deschisă face față mai bine provocărilor momentului. Vei constata că fiecare experiență a lecturii aduce mai multă iluminare, mai multă iubire, mai multă pace sufletească.

Fii recunoscător fiecărui autor care ți-a transmis emoția și încearcă să afli mai multe despre el, este modul în care îți poți arăta mulțumirea și respectul.

Poate că unii nu s-au gândit câtă forță pot primi de la o carte bună și nu este târziu să bată la ușa deschisă tuturor.

Mitache Vasilica

Valentina CHIRIAC,
Șef Birou

Măr-INIMI-e de mărțișor!
ediția I, 2021

A iubi e primăvară! Parafrazându-l pe Lucian Blaga, putem afirma că *a dărui e primavară!*

Urmând această chemare a inimii, în luna februarie 2021, am inițiat campania *Măr - INIMI - e de mărțișor!* mesajul Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila și al Asociației Down Brăila *Botez Vlad Sergiu*, reprezentată de Ștefania Botez, fiind adresat comunității locale, din țară și din străinătate, pentru a aduce bucurii copiilor speciali. La nivelul instituției brăilene, campania a fost inițiată de bibliotecarii Camelia Aurelia Cherciu de la Secția de Împrumut pentru Adulți și Doinița Mihaela Stanciu din cadrul Secției Împrumut pentru Copii. Ludotecă.

Acțiunea și-a propus să mărească şansele de reuşită ale copiilor cu Sindrom Down, să informeze şi să sensibilizeze opinia publică faţă de problema lor. Copiii din acestă asociație își doresc să meșterească lucruri mici și mărețe, doar că timpul nu e cel mai bun prieten al lor pentru că ei, copiii speciali, au alte trebuințe, au alte povești de ascultat și depănat. Lumea și timpul lor sunt doar puțin diferite!

Timp de două săptămâni, copii mici și mari, împreună, toți cu mâini harnice și suflete pline de iubire, au realizat pentru prietenii lor nevăzuți, necunoscuți, dar de aceeași vârstă, inimioare, flori, furnici, zâmbete-arici, picuri de mărgăritare, ce s-au concretizat în mii de mărțișoare donate bibliotecii. Dragostea micuților care au confecționat mărțișoarele s-a

regăsit în fiecare fir de ață, în fiecare pată de culoare, în fiecare inimioară special decupată pentru a aduce mângâiere și speranță copiilor speciali.

Lecția generozității a fost însușită de fiecare copil, profesor, instructor, educator, bibliotecar, utilizator al instituției, de toți cei care au dorit să se implice în această campanie.

Au făcut donații copiii și tinerii de la Grădinițele nr. 8, 11, 37, 38, 48 și 51 și Școlile Gimnaziale *Mihu Dragomir*, *Vlaicu Vodă*, *Fănuș Neagu*, *Alexandru Ioan Cuza*, *Mihai Viteazul* din Brăila, Școala Gimnazială din localitatea Valea Cânepii, Liceul Tehnologic *Nicolae Titulescu* din Însurăței - specializarea Comerț, copiii, tinerii și adulții din cadrul Parohiei *Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril* din Brăila, de la Biblioteca Județeană *Panait Cerna* din Tulcea, de la Asociația Biblioclub Madrid Spania *Paradise of Rose*, Asociația *Micul Prinț*, bibliotecarii Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila, precum și donatori individuali.

În ziua de duminică, 28 februarie 2021, copiii și tinerii speciali au primit binecuvântarea preotului paroh Țugui Victor și a preotului Duca Mihai de la *Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril*, iar cei prezenți la slujbă au fost răsplătiți cu câte un simbol al primăverii.

Suma rezultată din donațiile celor prezenți va fi folosită pentru copiii și tinerii beneficiari ai Asociației Down Brăila *Botez Vlad Sergiu*, din oraș și din județ, în sensul decontării unor terapii și investigații medicale și pentru achiziționarea de scutece absorbante și alte bunuri.

Generozitatea este o calitate existentă în noi, o experimentăm de câte ori avem ocazia, împlinindu-ne astfel menirea de oameni. Toți învățăm asta prin fapte, prin sacrificii, fiind alături de oameni cunoscuți sau necunoscuți, care au nevoie de ajutorul nostru, iar noi le dăruim o parte din noi.

Mulțumim tuturor celor care au fost alături de noi în această campanie, ne-au sprijinit, profesori și educatori, dar și oameni care au crezut în puterea lor de a face bine. Vă invităm să ne susțineți în continuare în toate campaniile pe care le vom desfășura!

Binele face bine! Fiți alături de noi!

Camelia Aurelia CHERCHIU,
Doinița Mihaela STANCIU,
Bibliotecari

Colorăm viața, făurind bucuria

Din anul 2016, copiii cu C.E.S. (copii cu cerințe educaționale speciale) și autism s-au întâlnit colorând viața. An de an, săptămână de săptămână, ne-am întâlnit, am lucrat împreună, am crescut împreună, dezvoltându-ne abilitățile la desen și pictură. Ne-am exersat atenția, am învățat ce înseamnă răbdarea și stăpânirea impulsivității. Am învățat când trebuie să vorbim, când e momentul să ne spunem părerea! Am colorat, am desenat, am lipit, am decupat și am citit. Am rezolvat fișe, trecând ușor de la cele simple la cele din ce în ce mai complexe, de dezvoltare a memoriei, dar și a imaginației.

Dezvoltarea stărilor motivaționale și paleta afectivă s-au colorat în nuanțe calde: galben (optimism), oranj (prietenie), verde (generozitate), roșu (acțiune).

Copiii participanți au dezvoltat unele sentimente pozitive, obținute în urma realizării temelor propuse. Acestea au avut rol în primul rând în ceea ce privește socializarea, aspectul cel mai greu de realizat în cadrul atelierelor destinate copiilor speciali. Am identificat dificultățile de vorbire, de limbaj și comunicare, ce uneori sunt vizibile și, prin exerciții specifice de scris-citit am încercat și, uneori, am reușit să le ameliorăm. Aceste exerciții specifice s-au axat pe foarte multe jocuri cu onomatopee, însoțite de cărți cu ilustrații specifice, sugestive, dar și prin proiecții realizate în cadrul întâlnirilor.

În anul 2020, *copii speciali* au fost invitați la Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila în fiecare vineri să *construiască* bucuria în cadrul atelierului intitulat *Făuritorii bucuriei*, parte a proiectului *Biblioteca, motorul incluziunii sociale în comunitate*, finanțat prin programul Erasmus+ al Uniunii Europene, nr. proiect: 2019-1-RO01-KA104-061765.

Acest demers ambițios, solicitant, mi-a pus la grea încercare toate resursele și a trebuit să gândesc și să regândesc fiecare moment din fiecare temă a atelierului în contextul pandemiei de Coronavirus. A trebuit să țin cont în desfășurarea activităților de factori cu care nu eram obișnuită, modificând modul de abordare a problematicii pe care tema respectivă mi-o impunea, având în vedere că era necesar a fi respectate măsurile de protecție și autoprotecție prin distanțarea fizică între participanți, acoperirea gurii și a nasului

prin folosirea măștii, folosirea șervețelelor umede și a soluțiilor dezinfectante. Adaptarea fiecărei secvențe, improvizând de multe ori pentru a realiza obiectivele temei propuse, dar mai ales păstrarea copiilor în siguranță, fără riscul îmbolnăvirii de Coronavirus, a presupus o regândire a întregului concept de program.

Biblioteca Județeană Brăila, prin intermediul acestui proiect, prin segmentul de atelier dedicat copiilor cu cerințe educaționale special și autism, a pus la dispoziție o ofertă educațională total diferită de cea școlară. Oferta materială oferită de instituție s-a completat în mod cu totul și cu totul fericit, datorită realizării programului de

Obiectivele din cadrul proiectului *Biblioteca, motorul incluziunii sociale în comunitate* au fost realizate, iar activitățile propuse și-au atins scopul, deoarece au fost adaptate în funcție de nivelul cerințelor și de posibilitățile de cunoaștere și învățare ale participanților. Dinamica vieții sociale, culturale, economice, dar mai ales noile provocările ale lumii contemporane - pandemia - m-au determinat să conștientizez că programele de intervenție personalizată, specifice fiecărui participant în parte, conform gradului și nivelului său de dezvoltare cognitiv-afectiv-fizic, sunt deosebit de importante deoarece asigură șanse egale la educație tuturor celor implicați în acest demers.

Experiențele practice variate, unice, determină dificultăți în abordarea unitară când avem de-a face cu un sistem conceptual, deoarece din punct de vedere psihologic, fiecare copil/tânăr este unic datorită matricei sale genetice, educației și experiențelor familiale.

intervenție personalizat, centrat pe nevoile individuale ale participanților. Biblioteca a venit în întâmpinarea nevoilor unui public aparte din comunitatea pe care o deservește, îndeplinindu-și misiunea de a oferi diversitate, preocupându-se constant de îmbunătățirea serviciilor existente și de introducerea unor servicii noi[1].

Finalizarea proiectului *Biblioteca, motorul incluziunii sociale în comunitate* nu a însemnat și încheierea activităților pentru copiii participanți la atelierele dedicate lor (cerințe educaționale speciale) și autism. Familia *Colorăm viața* a crescut, s-a mărit, a devenit necesară, ne-am împrietenit și continuăm să ne întâlnim pentru a crește frumos, împreună!

Camelia Aurelia CHERCIU,
Bibliotecar

1 Codul deontologic al bibliotecarului. Disponibil pe Internet la adresa: https://biblacad.ro/codul_deontologic_al_bibliotecarului.pdf accesat în data de [21.04.2021].

«Nino Nino» și poveștile copilăriei
Apariție editorială inedită

«***Nino Nino*» *şi poveştile copilăriei*** este titlul primei cărți, scrisă şi ilustrată de copiii grupului artistic ***Nino Nino***, recent apărută la **Editura *Leviathan***.

Povestea originalei publicații a început cu doi ani în urmă, atunci când, pe lume, s-a născut proiectul ***Zâmbetul uneşte***, iniţiat de **Asociaţia Culturală *Leviathan***, în colaborare cu **Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila, Secţia de Împrumut pentru Copii. Ludotecă**, în cadrul căruia toţi copiii s-au îmbarcat pe corabia *Nino Nino* şi au plecat în călătoria lor spre comoara Cunoaşterii. Prin străduinţa lor, au publicat o carte pentru a arăta Oamenilor mari că Lumea nu poate fi altfel decât în pace şi iubire, într-un adevărat *Şi eu pot să schimb Lumea!*

De fapt, povestea a început mai de mult. Dau timpul înapoi şi regăsesc în mine copilul cu poftă de joacă, cu dorinţa de a cunoaşte lumea, un copil visător cu toate speranţele în buzunarul inimii. Recunosc, îmi doream să schimb lumea. Atât de vie mi s-a păstrat această dorinţă încât, într-o dimineaţă, la o cafeluţă, mi-am imaginat cum o să fac primul pas în a iniţia un grup de copii dornici de cultură. Chiar atunci, pe loc, am găsit numele şi, în secunda următoare, l-am botezat «Nino Nino».

«Lumea o poţi schimba prin cultură, dragule. Primul pas e acolo, în lumea inocenţei, o lume nepoluată de ipocrizie şi lăcomie. Îmbrăţişează copiii cu drag de cultură şi ei te vor urma pe acest drum!» mi-a şoptit gândul răzleţ, mângâiat de o luminiţă venită din prima rază de soare a acelei dimineţi. - notam în prefaţa acestei cărţi.

În tot acest proiect de formare a unor mici artişti, importantă este răbdarea, elementul esenţial al succesului. Şi ca să nu las *răbdarea* singură în toată această călătorie, i-am oferit o călăuză simplă, la îndemâna tuturor: *Zâmbetul*. De aceea sunt permanent atent să le ofer mai mult. Fiecare copil merită asta şi nu-mi precupeţesc timpul spre a le dărui imaginaţie, joacă, cultură, zâmbete, dragoste de oameni, iubirea de sine, iubirea ca forţă a tot ceea ce ne înconjoară, pentru a înfăptui acel vis pornit din copilăria mea. *Nino Nino* este un prim pas micuţ, dar mare în năzuinţa de a schimba lumea începând de aici, din Brăila. Asta îşi doresc şi copiii de la *Nino Nino*. Întrebaţi-i!

«Nino Nino» este mai mult decât un grup artistic pentru copii. Este comunitatea copiilor zglobii, gălăgioşi, visători, timizi sau curajoşi. Membrii «Nino Nino» îşi pun

în scenă trăirile, experienţele, poveştile, fiind încurajaţi să vorbească în public, să-şi folosească imaginaţia, creativitatea şi spontaneitatea. - menționa în primele pagini ale cărţii şi Mihaela Doiniţa Stanciu, bibliotecar la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila, Secţia de Împrumut pentru copii. Ludotecă, o susţinătoare neobosită a proiectului *Zâmbetul uneşte*.

În volum, sunt prezentaţi toţi copiii din acest grup artistic împreună cu fotografia fiecăruia, iar cei mai creativi semnează poveştile şi poeziile scrise de ei. La sfârşitul cărţii, sunt publicate minunatele desene color a 12 dintre copii.

Este meritul lor la contribuţia apariţiei acestei cărţi şi se cuvine să-i menţionăm pe toţi aici, în ordinea publicării în lucrare: Emanuela Georgeta Popârlan (*Greieraş*), surorile Ilaria și Giada Turea (*Pisicoasa* şi *Fluturaş*), Eutalia-Cristina Mincu (*Clopoţica*), Roxana Maria Codreanu (*Licurici*), Miruna-Gabriela Matei (*Perluţa*), Briana-Maria Băjenaru (*Zburlita*), Nira Guedenon (*Creţulina*), Cristina Maria Bratu (*Fluierina*), Karina-Marina-Christine-Zaharia (*Peştişor*), Roxana-Ioana Dan (*Roxi Foxi*), Cristina Steluța Dragomir (*Sfioasa*), Andreea-Rocsana Scară (*Roboţica*), Andreea Bianca Hanu, Alma Guedenon (*Vrăbiuţa*), Sarah Negraru (*Pescăruş*), Maria Dan (*Miţi*), Darius Mândrilă (*Covoraş*) şi Matei-Albert Radu (*Contrabas*).

Apariția acestei cărți nu ar fi fost posibilă fără sprijinul financiar venit din partea unor oameni de suflet, drept pentru care le mulţumim mult şi, cu respect, îi menţionăm cu drag în aceste rânduri: Mioara Manoilă, California, SUA; Vasilica Stanciu, Italia; Maria Popa, Vlăhiţa, județul Harghita; Mirela Hanu, Ploieşti; Gianina Băjenaru, Brăila şi Virgil Matei, Brăila.

Și pentru că volumul «Nino *Nino*» *şi poveştile copilăriei* este unul deosebit, ne-am gândit ca lansarea oficială să aibă loc într-o zi încărcată de semnificație pentru copii - **1 Iunie 2021**, la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila, în cadrul spectacolului ***Speranţa Nino Nino***, susţinut de micuţii artişti de la grupul artistic *Nino Nino*.

Indiferent cine am fi, ce misiune am avea în această lume, există momente în care ne întoarcem spre și în copilărie, voluntar sau inspirați chiar de cei mici. ***«Zâmbetul unește»*** *a creat un grup de copii dornici să demonstreze că a fi copil înseamnă să te bucuri, căci bucuria face lumea mai frumoasă.* ***«Nino Nino»****, grupul copiilor din Brăila, coordonat de prozatorul Lică Barbu și «adoptat» de* ***Biblioteca Județeană «Panait Istrati»*** *a apărut firesc, a atras copii de vârste diferite, dar ce contează această diferență atunci când copilăria unește? Copiii au creat momente frumoase, au inventat jocuri, iar pandemia, dar și bucuria apariției unei cărți i-au pus la treabă: la scris și desenat. Și cartea a început să prindă contur,* subliniază în postfaţa cărţii **Puşa Roth**, membră a Uniunii Scriitorilor şi a Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România.

Închei această poveste cu mențiunea că în acest moment *Nino Nino* nu mai este doar un grup artistic, este o familie.

Lică BARBU,
Coordonatorul proiectului
Zâmbetul uneşte

Concursul Național de Creație Literară pentru Copii *Și eu știu să scriu!*

Ediția I, aprilie 2021

Descoperirea și sprijinirea copiilor talentați, cu simț estetic și înclinație spre scris este argumentul Concursului Naţional de Creaţie Literară *Şi eu ştiu să scriu!,* organizat în lunile martie - aprilie 2021.

Prin această primă ediție, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila, Secția de Împrumut pentru Copii. Ludotecă în colaborare cu Asociația Culturală *Leviathan* și-au propus atragerea copiilor spre scris și lectură, cultivarea talentului creator și al celui critic, promovarea tinerelor talente în reviste literare și presa locală.

Ne-am dorit ca acest concurs să nu fie plasat neapărat într-o regulă a exigenţelor, ci să fie un ajutor oferit copiilor care abia au păşit în lumea scrisului. De aceea, am iniţiat un atelier de creaţie unde, prin cooperare, am încercat ca participanţii să poată înţelege sensul artei de a scrie.

Ne-am adresat copiilor cu vârste cuprinse între 7 și 14 ani care trebuiau să creeze o lucrare originală, tema şi stilul literar fiind libere, lăsând imaginaţia să abordeze orice subiect.

O mare bucurie ne-a cuprins atunci când, pe toată perioada de desfăşurare a concursului, am primit de la copii din toată țara, dar și din Republica Moldova, creaţii literare variate, ceea ce demonstrează că am reuşit să depăşim bariera Ludotecii brăilene. Avem foarte mulţi copii talentaţi şi chiar putem spune, după ce le-am citit lucrările, că avem următoarea generaţie de scriitori asigurată. Noi, organizatorii, ne-am atins scopul pe care ni l-am propus de la început, acela de a îndemna copiii la scris şi, printr-o provocare numită *concurs*, aceştia şi-au dezvăluit creativitatea, imaginația și frumosul din suflet.

Am fost plăcut surprinși să primim un număr foarte mare de emailuri pentru înscriere la acest concurs, peste 360 de materiale sosite pe adresa Ludotecii pentru cele două secţiuni de concurs. Participarea micilor creatori a depăşit toate aşteptările noastre, punându-ne în situaţia dificilă de a sorta materialele. Criteriile de selecţie au avut ca prioritate respectarea condiţiilor de participare pe care le reamintim în acest articol: respectarea normelor de tehnoredactare, corectitudinea exprimării (ortografie, punctuație), impactul mesajului transmis, gradul de complexitate al lucrării, creativitatea (limbaj figurat, imagini artistice), originalitatea temei.

Este important să vă prezentăm juriul concursului care a *judecat* creaţiile înscrise la concurs.

Preşedintele juriului a fost Puşa Roth - redactor șef adjunct și senior editor la Revista *Leviathan*, membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Membrii juriului au fost: Tudorița Tarniță - scriitoare, poetă şi jurnalist la ziarul *Obiectiv - Vocea Brăilei*, membră a Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România; Urfet Şachir - scriitoare, poetă şi traducător din limba turcă; Victoria Furcoiu-Bunica - scriitoare de literatură pentru copii; Teodora Soare - redactor şef al revistei bibliotecii – *Ex Libris*; Flavia Tarța – elevă, clasa a IX-a, autoare texte în proză, publicate în numeroase reviste şi broşuri.

Creativitatea este un dar al naturii, iar copiii trebuie lăsați să se exprime, trebuie să aibă dreptul să se exprime, să-și povestească în felul lor copilăria și nu după dictarea adulților. Școala online are limitele ei, iar dacă impunem alte limite copiilor, le cenzurăm copilăria și, implicit, libertatea de exprimare. În numele meu și al juriului, felicităm câștigătorii acestui concurs şi reamintim tuturor că talentul nu se împrumută, nu se transmite, ci este parte din bogăția sufletească a fiecăruia. Nu cred că te poți bucura de un premiu, dacă nu îți aparține, dacă nu este rezultatul muncii și talentului tău.

Un concurs reprezintă o treaptă în dezvoltarea copilului, în posibilitatea de a-i fi recunoscut talentul, o treaptă spre creație, iar juriul are misiunea de a descoperi și promova aceste talente, nu de a cerceta originalitatea lucrărilor și a-și pune celebra întrebare: a fi sau a nu fi?, notă semnată de Puşa Roth la finalizarea concursului, într-un articol publicat pe site-ul Asociației Culturale *Leviathan*.

S-au acordat 45 de premii, la care s-au adăugat alte 9 premii speciale pentru lucrările participanților din toată țara, dar şi diplome de participare tuturor copiilor care au luat parte cu adevărat la acest concurs şi au înțeles sensul proiectului.

Lucrările premiate vor fi publicate în revistele tipărite *Leviathan*, o revistă de circulație internațională și în revista *Ex Libris* a Bibliotecii Judeţene *Panait Istrati* Brăila. Cele nepremiate vor fi promovate online, cu tot cu desene.

Evident, lucrările premiate vor primi premii constând în cărți şi diplome imprimate.

Clasamentul Concursului Național de Creație Literară *Și eu știu să scriu!*, Ediția I, 2021

🔔Premiile Editurii *Arco Iris* Brașov

Mihăilă Alex - Școala Gimnazială *Fănuș Neagu* Brăila

Bun David Oliver - Școala Gimnazială *Avram Iancu* Arad

Mărieș Ana - Școala Gimnazială *Avram Iancu* București

Pricop Laura Ana - Școala Gimnazială Hangu, Suceava

Olteanu Andrei - Școala *I. I. Mironescu* Tazlău, Neamț

🔔**SECȚIUNEA 7 - 10 ANI**

Premiul I

Buzatu Elena-Amelia - Școala Gimnazială Hangu, Neamț

Neaga Alessia-Ioana - Școala Gimnazială Mănești, Dâmbovița

Premiul II

Filipoiu Bianca Mihaela - Școala Gimnazială *Mihai Viteazul* Boldești-Scăieni, Prahova

Arhip Lina - IPLT *Alexandru Ioan Cuza* Chișinău, Republica Moldova

Bădan-Radu Alexia Maria - Școala Gimnazială *Gheorghe Țițeica* Craiova

Cernat Daria Maria - Școala Gimnazială *Mihai Viteazul* Boldești-Scăeni, Prahova

Chihaia Nicoleta - Școala Gimnazială *Doamna Nica* Valea Mărului, Galați

Bobocea Mihai Ioan - Școala Gimnazială *Mihai Viteazul* Brăila

Premiul III

Stanciu Diana Maria - Școala Gimnazială *Victor Jinga* Sighișoara, Mureș

Păune Rebeca Mihaela - Liceul de Arte *Bălașa Doamna* Târgoviște, Dâmbovița

Mihăilescu Sarah Maria - Școala Gimnazială *Fănuș Neagu* Brăila

Aron Diana - Școala Gimnazială *I. Gervescu* Săvinești, Neamț

Boicu Octavian Georgian - Școala Gimnazială *Petru Comarnescu* Gura Humorului, Suceava

Berbece Maria-Alexandra - Școala Gimnazială *Diaconu Coresi* Fieni, Dâmbovița

Ion Maria Patricia - Școala Gimnazială Produlești, Dâmbovița

Mențiuni

Clipea Darius Ioan - Școala Gimnazială *Petre Ispirescu* Constanța

Cătău Elisa - Școala Gimnazială *Petru Comarnescu* Gura Humorului, Suceava

Reianu David Sebastian - Seminarul Teologic Ortodox Cluj-Napoca

Călușeriu Carmen - Școala Gimnazială Râșca, Suceava

Burcea Marc Alexandru - Școala Gimnazială *Pictor Nicolae Grigorescu* Titu, Dâmbovița

Păuna Iulia Gabriela - Școala Gimnazială Nr.3, Doicești, Dâmbovița

Rădulescu Alexandru Ionuţ - Școala Gimnazială *George Emil Palade* Buzău

SECȚIUNEA 11 - 14 ANI

Premiul I

Bobișteanu Iasmina - Școala Gimnazială, Nr. 1, Dângeni, Botoșani

Burlacu Robert - Școala *I.I Mironescu* Tazlău, Neamț

Busuioc Alexandra Ioana - Școala Gimnazială *Petru Comarnescu* Gura Humorului, Suceava

Premiul II

Armașu Andra - Școala Gimnazială *Mihai Viteazul* Pucioasa, Dâmbovița

Neagoe Daria - Școala Gimnazială, Nr.49, București

Zaharia Marina Karina Christine - Școala Gimnazială *Mihu Dragomir* Brăila

Cuţuhan Alexia Teodora - Școala Gimnazială *Petru Comarnescu* Gura Humorului

Jalbă Niculina - Școala Gimnazială *Leon Dănăilă* Darabani, Bacău

Pop Sara Maria - Centrul Județean de Excelență Timiș - Școala Gimnazială, Nr. 24, Timișoara

Premiul III

Haralampie Alexandra - IPLT *Alexandru Ioan Cuza* Chișinău, Republica Moldova

Maria Daria-Georgiana – Școala Gimnazială *Alexandru Macedonski* Craiova

Ilciuc Sara Alexandra - Școala Gimnazială *Teodor Bălan* Gura Humorului, Suceava

Corbuleț Maria-Adriana - Școala Gimnazială *Ștefan cel Mare* Buhuși, Bacău

Ignat Miriam - Școala *Teodor Balan* Gura Humorului, Suceava

Răducan Andreea-Maria - Școala Gimnazială, Nr. 190, București

Ciobanu Vlad Petru - Școala Gimnazială Sagna, Neamț

Mențiuni

Mihoc-Marc Carla Lăcrimioara - Școala Gimnazială, Nr.1, Nucet, Bihor

Jumbei Nicole - Colegiul Național Pedagogic *Gheorghe Lazăr* Cluj-Napoca

Avram Beatrice - Școala Gimnazială *Gheorghe Țițeica*, Nr.30, Constanța

Techereş Marius - Școala Gimnazială *Nicolae Steinhardt* Rohia Rogoz, Maramureș

Abordiencei Naomi - Școala Gimnazială *Pahomie C. Vasiliu* Grămești, Suceava

Toma Teodora-Maria - Școala Gimnazială *Sfântul Apostol Andrei* Buzău

Boștină Mario - Palatul Copiilor, Giurgiu

Premiile Grupului de Inițiativă Locală *Creionăm Viitorul* Brăila

Codrianu Ema-Paula - Liceul Teoretic *Lascăr Rosetti* Răducăneni, Iași

Vladu Maria Bianca - Școala Gimnazială *Elena Doamna* Tulcea

Ciubotaru Dara - Colegiul Național *B. P. Hasdeu* Buzău

Dan Roxana Ioana - Liceul de Artă *Hariclea Darclée* Brăila.

Vă mulţumim pentru dăruirea voastră, dragi copii!

Doiniţa Mihaela STANCIU, bibliotecar,
Lică BARBU, prozator
Coordonatori proiect

Scene din viața de bibliotecă

Elisaveta DRĂGHICI
Bibliotecar
Biblioteca Județeană Panait Istrati
Brăila

Trăim fiecare dintre noi cu bucurie momentul în care o bibliotecă marchează un număr de ani existență - în cazul Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila, 140 de ani. Este o vârstă care te obligă să arunci măcar o privire în urmă, reflectând la momentul înființării instituției, la spațiul destinat adăpostirii cărților ce aveau menirea de a ajunge la cititori și la specificul activității de bibliotecar de atunci și de azi. Dar nu voi poposi în acest articol asupra trecutului bibliotecii, ci mai degrabă aș prezenta, cu o oarecare subiectivitate, un ghem de impresii și sentimente în acest prag de an al existenței Bibliotecii Județene.

Anul 2021 este unul de cumpănă - răspândirea unui virus care ne-a influențat atitudinile și a reorganizat acțiunile, iar în unele situații, chiar rolurile. Munca de bibliotecar a suportat modificări - s-a adaptat din mers, a impus acumularea de noi deprinderi pentru a menține legătura cu publicul și oferirea de acțiuni educative, de timp liber sau informare în alt format și anume cel online.

Dacă începutul anului 2020 nu arăta că s-ar putea întâmpla în România o schimbare de context sanitar, sfârșitul lui și începutul anului 2021 ne-a pus în situația de a limita, pe cât posibil, contactul cu cititorii. Și pentru că Sala de Lectură este locul în care îmi joc rolul de bibliotecar, mai departe mă voi referi la activitatea din această secție.

Am lansat în luna februarie a anului 2020 o acțiune prin care voiam să cunosc opinia cititorilor care frecventau Sala de Lectură asupra serviciilor oferite (prin intermediul unui chestionar) cu intenția de a cuprinde un număr cât mai mare de persoane. Nu am avut șansa de a atinge obiectivul dorit, reușind să distribui chestionarul unui număr de 26 de persoane (prea puțin pentru un studiu relevant). Voi folosi însă aici opiniile exprimate de acestea pentru a arăta starea de spirit înainte de declararea pandemiei de Covid-19 în România cu consecințele specifice (limitări sau suspendări ale activităților acestei secții).

Ce anume îi determină pe cititori să aleagă Sala de Lectură? Utilizatorii bibliotecii vin *să învețe pentru examene ori să studieze pentru elaborarea referatelor, tezelor de doctorat*. Și fac acest lucru la Sala de Lectură, căci aici este prezent *spiritul de a învăța pentru școală și de a ști cât mai multe la școală.* Spațiul specific Sălii de Lectură asigură condiții pentru a lucra la proiectele personale. Munca de documentare pentru *activitatea de cercetare științifică* este factorul determinant pentru cei care apelează la această secție, atât pentru accesul la sursele de informare, cât și pentru posibilitatea de a lucra la proiectele de cercetare.

Nevoia de *informare, de a fi la curent cu noutățile* este un real factor ce explică frecventarea Sălii de Lectură. Exprimările cititorilor pentru justificarea motivației lor au

fost astfel formulate: *a fi la curent cu ultimele apariții*, *să aflu ultimele noutăți din Brăila*, *pentru a mă pune la punct cu problemele cotidiene din ziare și reviste, a împrospăta cunoștințele de cultură generală*.

Dar nu numai necesitatea îi aduce pe cititori aici, ci și *plăcerea de a citi într-o sală sau dorința de a petrece puțin timp citind,* aceasta oferind momente ce pot fi trăite sau realizate într-o bibliotecă.

Pentru alte persoane faptul că au *posibilitatea de a consulta documente* necesare sau a celor care nu există în altă parte, precum și accesul la noutăți este important. Nevoia de referințe, de material bibliografic și existența lucrărilor de specilitate sunt, de asemenea, relevante.

Și mediul specific de lectură/lucru este esențial, cititorii apreciind că este unul *propice pentru studiu sau/și lectură*, întrucât este nevoie să se lucreze la proiecte care necesită atenție, liniște și concentrare. Este aleasă Sala pentru că este un loc de studiu (chiar singurul). Mediul de sală de lectură dintr-o bibliotecă este caracterizat ca oferind *liniște*. Accesul la internet este un atu, facilitând *lucrul la proiecte personale* sau la cele *culturale*.

Timpul petrecut la Sala de Lectură variază în funcție de nevoile cititorilor. Dacă unele persoane au nevoie de mai multe ore (pentru studiu, învățare sau documentare ori realizarea proiectelor), pentru alte persoane timpul alocat Sălii este scurt: fie citesc unul-două ziare (pentru a afla noutățile), fie selectează fragmente din cărțile regăsite aici și scanează paginile de care au nevoie.

O prezență plăcută ne oferă cititorii fideli, unii dintre ei venind aproape zilnic la Sală, drumul spre bibliotecă fiind un obicei cotidian.

Între a plăcea și *a nu plăcea*

După cum au precizat cititorii, sunt câteva aspecte care fac Sala de Lectură atractivă: mediul/ambianța (plăcută și propice pentru studiu), atmosfera specifică (liniște care oferă relaxare), spațiul alocat sălii fiind prietenos cu lectura (confort oferit de iluminatul natural, decor plăcut, curățenia), existența diverselor publicații. Posibilitatea de a citi fără a fi deranjat, faptul că spațiul este un loc potrivit pentru studiu fac ca Sala de Lectură să fie aleasă atunci când se dorește a se citi o carte ori a învăța.

Și totuși, este loc și de mai bine. Mai sunt lucruri care lipsesc, fiind cititori (puțini, de altfel) care au apreciat că *nu găsesc ultimele noutăți în domeniul care mă interesează* ori sunt deranjați de scaunele care produc uneori zgomot la contactul cu podeaua.

Faptul că se desfășurau uneori activități în Sala de Lectură (*sunt momente când, din păcate, Sala de Lectură este ocupată* sau *organizarea unor evenimente care perturbă programul obișnuit*) a stârnit reacții din partea unor cititori. Unii s-au arătat încântați că au loc evenimente culturale de amploare în cadrul bibliotecii, dar și-ar fi dorit să nu afecteze dorința lor de a lucra la Sală.

O provocare pentru noi, bibliotecarii (care uneori stârnește temeri, dar ele sunt depășite de dorința de a oferi servicii mai bune) a fost aceea de a afla cum suntem percepuți. În speranța că nu am fost lăudați excesiv ori că nu a fost evitat un răspuns cu conotații negative, s-a resimțit în fiecare expresie o legătură umană firească. Bibliotecarii au

fost apreciați, s-a spus că dau dovadă de profesionalism și atenție deosebită față de cei ce vin la Sala de Lectură. A fost apreciată amabilitatea personalului și a bibliotecarilor, precum și promptitudinea lor în a ajuta să fie găsită și furnizată lucrarea necesară.

O provocare – adaptare la context nou

Declararea pandemiei în România a adus o serie de modificări și asupra vieții de bibliotecă. La Sala de Lectură s-au stabilit măsuri de prevenire a răspândirii virusului, astfel că numărul de persoane care pot fi simultan în sală și durata de staționare au fost limitate (maximum 6 persoane, durata maximă de 3 ore).

Activitățile specifice animației culturale au trecut printr-un proces de adaptare: s-au căutat formule de a oferi publicului câte o clipă cu iz literar pentru a păstra legătura. Așa am pregătit la anumite evenimente (date de naștere ale unor personalități ori semnalarea unor evenimente importante legate de înființări de instituții etc.) texte însoțite de fotografii ale cărților, care au fost postate pe pagina de Facebook a bibliotecii (rubrici promovate: *Să ne amintim de…*, *S-a întâmplat pe…* sau *Filă cu filă – informare și documentare*).

Colaborările cu partenerii locali au avut de suferit. Faptul că nu se mai puteau organiza activități la care să participe elevi ori nu se mai putea ajunge în unele locații (de ex: Centrul de Detenție Tichilești, Penitenciarul Brăila sau în școli etc.) a lăsat o mare liniște. Dar, treptat, s-a ales ca activitățile să fie desfășurate online, parcurgând mai multe etape, de la pregătirea unor videoclipuri ce urmau a fi prezentate de către personalul din penitenciare până la desfășurarea activităților online sincron (pentru a desfășura activitățile incluse în proiectele cu finanțare europeană).

La același mod de desfășurare a activităților de animație culturală (online sincron) am recurs și în cazul elevilor din școli, pentru care am pregătit evenimente precum *Spiru Haret - 170 de ani de la naștere* și *Ziua Internațională a Păsărilor*.

Ce-am înțeles din această perioadă? Am învățat să învățăm, să folosim alte mijloace de comunicare cu cei din comunitate. Am învățat să asigurăm accesul la informație cu ajutorul noilor tehnologii pe care le avem la îndemână, atât cât a fost posibil: am creat o adresă de e-mail cu numele Sălii de Lectură - salalectura.bjpibr@gmail.com și am furnizat, la cerere, scanări ale unor fragmente din literatura de specialitate sau din periodice pentru cititorii care aveau de întocmit lucrări (referate, lucrări de licență, masterat, doctorat sau alte materiale de specialitate ori celor care se pregăteau pentru susținerea examenelor). Evident că a trebuit să ne conformăm obligațiilor stipulate în Legea privind drepturile de autor.

Lipsesc legătura directă, contactul față în față, acțiunile care implică realizarea de mici obiecte, prin care exersam abilități manuale și comunicam. Lipsesc copiii din sistemul de protecție socială, cu care începuserăm o frumoasă aventură la bibliotecă și pe care a trebuit să o amânăm (dar gândul nostru este îndreptat spre ei).

La 140 de ani de bibliotecă publică la Brăila, sperăm să trecem peste aceste momente cu bine, pentru că Sala de Lectură a bibliotecii continuă să fie un reper pentru cititori. Căci, așa cum scriau cei care au completat chestionarele cu un an în urmă, Sala de Lectură este *singurul loc din Brăila unde poți în condiții umane și confortabile să studiezi orice, dacă vrei*, este o *perlă* sau un *briliant* al Brăilei.

Elisaveta DRĂGHICI
Bibliotecar, Sala de Lectură

Pe urmele lui Panait Istrati

Fiecare dintre noi ar trebui să se simtă parte a comunităţii locale, să fie mândru de şcoala şi oraşul său, să iubească şi să protejeze locul din care face parte - iată ideea de la care a pornit proiectul ***Pe urmele lui Panait Istrati.***

Prin acest proiect, un grup de cadre didactice inimoase din Brăila şi-a propus să aducă în atenţia elevilor şi a comunităţii locale repere valorice şi culturale care să contribuie la dezvoltarea atât a unor sentimente de mândrie privind apartenenţa la un loc atât de încărcat de istorie cum este oraşul Brăila, cât şi la dorinţa de a-l îngriji şi proteja.

Proiectul ***Pe urmele lui Panait Istrati*** a fost finanțat cu suma de 15.000 lei de **Lidl România** și implementat la nivel local de Liceul Tehnologic *Panait Istrati* cu sprijinul Fundaţiei Comunitare Galați, în cadrul Programului național ***Fondul pentru un viitor mai bun în comunități***, inițiat de **Federația Fundațiile Comunitare din România,** în perioada octombrie 2020 - martie 2021. Inițiativă a directorului şcolii şi având ca aplicant *Asociația Petunia* - asociaţia de părinţi şi profesori ai liceului, proiectul a fost ales pe baza unui concurs de proiecte la care au aplicat în total 22 de ONG-uri și grupuri de inițiative civice din Galați și Brăila, care au înscris propuneri ce au vizat soluționarea unor provocări brăilene, din domeniile mediu și educație.

Prin intermediul finanţării obţinute, elevii şi cadrele didactice, implicaţi voluntar în proiect, au reinventat curtea şcolii, amenajând un spațiu de recreere și de desfășurare de activități outdoor şi au realizat un colţ dedicat scriitorului la biblioteca şcolii, care a înfrumuseţat sala de lectură, dându-i totodată o notă modernă şi o funcţionalitate sporită.

În vederea responsabilizării, formării și dezvoltării unui comportament ecoprotectiv, elevii au desfășurat activități practice de tip *Learning by doing* (ecologizare, plantare de flori şi arbuşti ornamentali) și au distribuit flyere cu mesaje de informare și

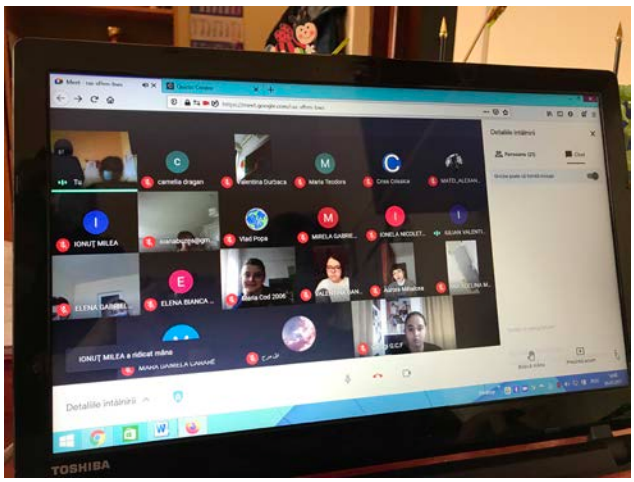

responsabilizare socio-comunitară, în curtea școlii și pe strada pe care se află aceasta,

bucurându-se să se revadă şi să lucreze împreună, alături de profesori, într-o perioadă în care activităţile didactice s-au desfăşurat mai mult online.

Pentru a face cunoscută viața și opera scriitorului Panait Istrati, s-a organizat, în spaţiul virtual, cu aplicaţia quizzes, un concurs de lectură, în care au fost antrenaţi atât elevi ai liceului, cât și elevi din trei școli gimnaziale, tabletele oferite ca premii venind în ajutorul acestora pentru desfăşurarea activităţilor de învăţare online.

Prin colaborare cu Gabriel Lâlă, ghid şi fondator al Asociaţiei Clubul de Turism *PROILAVIA* Brăila, elevii liceului au

participat la tururi ghidate pietonale în Brăila, pe urmele lui Panait Istrati, unde au descoperit locurile în care a trăit şi a scris marele scriitor, conştientizând că acesta a ajuns o mare personalitate, în ciuda unei origini modeste şi a unui trai plin de lipsuri. Mai mult decât o lecţie cultural-istorică, experienţa aceasta s-a transformat pentru elevi într-o lecţie de viaţă, înţelegând că se pot identifica cu tânărul Panait Istrati şi că îşi pot îndeplini visurile, dacă cred în ele şi muncesc pe măsură.

Gabriela PANAIT,
Director Liceul Tehnologic *Panait Istrati*

Portret de voluntar

Nume și prenume: IORDAN Angelica

Studii: Liceul Pedagogic *D. P. Perpessicius*, Școala de Arte *Vespasian Lungu* (fotografie), Facultatea de Filozofie și Jurnalism, Universitatea *Spiru Haret,* București

Ocupația: Profesor învățământ primar

Familie: Căsătorită.

Ce vă doreați să deveniți când erați copil?

Când eram copil la grădiniță și, mai apoi, la școala primară, am împrumutat visurile celor din familie. Visam să devin doctoriță - consideram că aș fi putut avea astfel o meserie nobilă, la modă pe vremea aceea. Apoi, în liceu și după, m-am imaginat într-un domeniu creativ, ceva care să presupună mai multe modalități de exprimare: profesor, educator muzeal (nu știam să-i spun astfel atunci), curator, copywriter într-o agenție de publicitate, reporter pentru o revistă de călătorii.

Ce v-a determinat să vă îndreptați către studiile urmate?

Cred că deschiderea spre comunicare, creativitatea elevilor mici, meseria care presupune neîncetat să te adaptezi și să găsești soluții noi, dorința de a dezvolta exprimarea scrisă, claritatea, curiozitatea și nevoia de a înțelege și de a *îmblânzi* lumea în care trăim.

Unde ați lucrat după terminarea studiilor?

Având dublă specializare, am lucrat ca educatoare la Grădinița Gropeni, apoi la Școala Gimnazială Filipești, Școala Gimnazială Vădeni, Școala Gimnazială Movila Miresii și, în ultimii nouă ani, la Școala Gimnazială *Fănuș Neagu* Brăila. Mă bucur că am trecut gradual de la școlile din mediul rural spre școlile din mediul urban, am experimentat naveta, toate aceste etape au contribuit decisiv la modul în care înțeleg elevii, la formarea mea profesională și umană, orice obstacol devenind o modalitate de a evolua și de a rezolva situațiile apărute.

Ce vă place cel mai mult la ocupația/ meseria dumneavoastră?

Învățătoarea trebuie să fie un ghid, o călăuză, un mentor, care să lumineze căile spre cunoaștere, trebuie să se adapteze la ritmul copiilor și să impună ea însăși un ritm, ca un antrenor profesionist, dar care să nu uite să le dezvăluie și *florile de colț* apărute în vecinătatea drumului parcurs.

Este o meserie care vă oferă satisfacții?

Este o meserie care cere multă energie și implicare, adaptare, dar care oferă, prin prospețimea și creativitatea copiilor, nenumărate bucurii.

Care a fost momentul definitoriu/ personalitatea care v-a marcat în carieră?

Sunt mai multe personalitați care m-au marcat, oameni cu care am rezonat încă de la început, adevărați mentori: doamna profesoară de Limba și Literatura Română, Novac Marioara, de la Liceul Pedagogic, care m-a făcut să îndrăgesc literatura prin metodele moderne de predare, cele care m-au determinat să creez singură comentariile literare, nu să le iau ca atare din cărțile ce ofereau rețete, cea care a înțeles și încurajat lecturile mele; doamna Maria Stoica, cu care am studiat *Istoria Artelor*, un minunat ghid în compozițiile și pictura universală, de asemenea o personalitate atipică, de o sensibilitate și o înaltă ținută morală și intelectuală; domnul profesor de filozofie Bunea, care ne vorbea nu numai de Aristotel, Platon, ci și despre ultimele descoperiri din fizica cuantică; doamna profesoară Marțian Mariana, de la Liceul *Murgoci*, unde am participat alături de alți elevi din liceele brăilene la *Cercul de filosofie*, care încuraja dezbaterile și exprimarea liberă pe temele date.

Am avut norocul să am mai multe persoane care m-au inspirat în viață. De la fiecare în parte am avut câte ceva de învățat, lucru care a contribuit la formarea mea ca om și, mai târziu, ca profesionist.

Care este momentul cel mai frumos din activitate care vă vine acum în minte?

Acum am în minte Proiectul *Comenius* la care am participat împreună cu elevii mei. În cadrul acestuia, au fost mai multe activități creative, am muncit mult la pregătirea lor, apoi au urmat vizitele elevilor străini la școala noastră.

Cum ați ajuns la Biblioteca Județeană Brăila și de ce ați ales biblioteca pentru activitatea dumneavoastră? Ce activitate ați desfășurat la Bibliotecă?

La bibliotecă merg încă din copilărie, înainte să ajung la școală. Prima bibliotecă în care am intrat și am făcut cunoștință cu multe cărți a fost cea de la *Căminul Cultural* din satul unde am copilărit. Cu Biblioteca Județeană *Panait Istrati* am legat relații aprofundate în liceu, atunci când îmi petreceam foarte mult timp la Sala de Lectură, printre sertarele și fișele cărților pe care trebuia să le sortezi manual.

Moaracucerneala s-a născut din pasiunea mea pentru lectură și cărți pentru copii, atât de multe și variate în zilele noastre, cele mai multe dintre ele traduse și ilustrate după Revoluție, cărți la care nu aveam acces sau care erau interzise de cenzura comunistă. Împreună cu celelalte colege și voluntare la *Moară*, învățătoarea Rodica Bianu și bibliotecara Doinița Stanciu, am lucrat cu doamne învățătoare și clasele acestora, aducând la lumină atât autori clasici, cât și moderni, care au inventat povești și personaje deosebite, menite să contribuie la dezvoltatea personală, dar și la cultura generală a micuților cititori.

Ce înseamnă cartea pentru dumneavoastră?

Cartea pentru mine este un drum… sunt un călător care înregistrează emoții, sentimente, peisaje, lumină, sunete, apoi proiectează, ca un regizor, un film al acestei călătorii.

Cartea este o grădină secretă, cu o arhitectură literală, cu o faună și o floră luxuriante.

Pasiuni: Călătoriile, lectura, fotografia, caligrafia, arta, librăriile.

Citat preferat: *Cine priveşte în exterior, visează. Cine priveşte în interior, se trezeşte.* (C.G. Jung)

Portret de voluntar

Nume și prenume: BIANU Rodica

Studii: Liceul Pedagogic *D. P. Perpessicius* Brăila, Colegiul de Institutori *Dunărea de Jos* Galați, Facultatea de Sociologie - Psihologie *Spiru Haret* București

Ocupația: Profesor pentru învățământul primar

Familie: Împreună cu soțul și fiica de 14 ani, Eva-Ioana, ne bucurăm de ceea ce înseamnă familie adevărată. Exersăm zilnic iubirea, respectul, dăruirea, ne împărtășim reușitele și eșecurile, ne asumăm deciziile, suntem recunoscători. Cel mai mult îmi doresc ca familia să fie pentru Eva un reper sigur care să îi călăuzească pașii.

Ce vă doreați să deveniți când erați copil?

Când eram copil nu îmi doream să devin învățătoare, chiar eram… învățătoare. Eram învățătoarea străbunicii mele, care niciodată nu își lua fructe la pachet și eram eu *obligată* să îi asigur vitaminele, cocoțându-mă în toți pomii din curte, eram învățătoarea bunicilor mei, care, întorși seara de la câmp, obosiți și plini de praf, se aliniau pe pragul casei și *ascultau* de *doamna*, eram învățătoarea copiilor de prin vecini, a păpușilor, a pisicilor… Am exersat mult!

Ce v-a determinat să vă îndreptați către studiile urmate?

Cred că sunt mai multe, dar motivele care îmi vin acum în minte sunt: învățăceii *adevărați* și dorința de a-i ghida, cu blândețe, spre Frumos, doamna mea învățătoare, care m-a fascinat din prima zi, dorința de a-i bucura pe părinți și bunici.

Unde ați lucrat după terminarea studiilor?

În primii ani de învățământ am fost fiica satului și, copilărind la țară, nu mi-a displăcut deloc. Mi-am făcut botezul la școala din comuna Unirea. Am avut parte de un colectiv minunat, care m-a sprijinit, m-a învățat, m-a încurajat. Am cunoscut oameni simpli, respectuoși și recunoscători.

Copiii erau veseli, curioși și spontani. Îmi aduc aminte și acum când i-am dus într-o excursie la salina Slănic-Prahova. Pentru unii dintre ei era prima dată când vedeau muntele. Tare mult s-au bucurat! Sunt momente care îți rămân în suflet și care și peste ani au un puternic impact.

Ce ocupație ați avut?

Sunt învățătoare de 21 de ani. Știu să fac multe lucruri și cred că m-aș descurca, onorabil, în multe meserii. Pe niciuna, însă, nu aș practica-o cu atât de mult drag.

Care a fost traseul profesional urmat?

Am absolvit Liceul Pedagogic în anul 2000. Din toamna acelui an, am devenit învățătoare. Celelalte studii menționate s-au desfășurat în paralel cu practicarea profesiei.

Ce vă place cel mai mult la ocupația/ meseria dumneavoastră?

Îmi plac copiii! Mult! Îmi plac mânuțele lor mici, gropițele din obraji, dinții care cad și îi lasă peltici, îmbrățișările

sincere, spontaneitatea lor… Mă simt un om realizat când îi ajut să se dezvolte, când devin înlocuitorul părinților, de multe ori apelativul *doamna* devine *mama*. Emoționant și onorant pentru mine. Ce poate fi mai frumos?

Este o meserie care vă oferă satisfacții?

Nu-i rod fără muncă… Satisfacțiile sunt pe măsura muncii depuse. Ai semănat cu drag, cu iubire și răbdare, obții roade bogate - copii veseli, curioși, încrezători. Evoluția lor, atât la nivel cognitiv, cât și afectiv este satisfacția mea. Și zâmbetele! Zâmbetele care transmit starea lor de bine atunci când suntem împreună.

Care a fost momentul definitoriu/ personalitatea care v-a marcat în carieră?

În liceu desfășuram ore de practică pedagogică. În primii doi ani a fost vorba de practică observativă, apoi am susținut momente de lecție sau o lecție în întregime, atât în grădiniță, cât și în școală (având profil ce oferea dublă calificare).

Prima mea lecție a fost la grădiniță, o activitate de memorizare. Am avut emoții mari… Nu a fost nici pe departe o activitate reușită… La discuțiile de analiză a lecției am prezentat, în mod asumat, punctele tari și punctele slabe ale lecției. Știam exact ce aș îmbunătăți dacă aș avea posibilitatea să repet lecția, am simțit ce le-a plăcut copiilor și momentul când i-aș fi putut avea mai aproape… Am știut atunci că pot empatiza cu copiii, că pot fi un dascăl autodidact, creativ, că am ales drumul corect în viața profesională.

Care este momentul cel mai frumos din activitate care vă vine acum în minte?

Sunt foarte multe! Este dificil și nedrept să vorbesc doar despre un singur moment. Le trăim zilnic și le descoperim în lucrurile mărunte, simple, care izvorăsc din candoarea copiilor: bucuria cu care se joacă, strădania lor, lacrimile, gesturile cu care vor să te surprindă - felicitări lucrate cu drag, colaje colorate, urări sincere scrise pe un colț de avion de hârtie, o idee care le trece prin minte când le citești o poveste… Fiecare moment oferit de copii este unic, frumos și are un loc aparte în sufletul meu.

Cum ați ajuns la Biblioteca Județeană Brăila și de ce ați ales biblioteca pentru activitatea dumneavoastră? Ce activitate ați desfășurat la Bibliotecă?

Aleg Biblioteca Județeană Brăila ori de câte ori am posibilitatea deoarece, alături de școală biblioteca deține un rol important în educația unui copil. Dacă le insuflăm din copilărie gustul pentru carte, vor deține un vocabular bogat și își vor găsi timp pentru citit. Am desfășurat activități de lectură, unele în parteneriat cu elevi mai mari sau invitați, care au citit pentru noi și ne-au răspuns la întrebări, activități menite să dezvolte un stil de viață sănătos, lansări de carte, activități propuse de bibliotecă în cadrul unor proiecte, cursuri de perfecționare, concursuri, festivități de premiere. Atelierul de lectură *Moara cu cerneală* este cea mai recentă activitate desfășurată în parteneriat cu Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila, reprezentată de bibliotecarul Doinița Mihaela Stanciu, colega mea, profesor învățământ primar, Angelica Iordan, și Școala Gimnazială *Fănuș Neagu* Brăila.

Propunerile noastre de activități au fost mereu susținute de Ludotecă, am fost primiți cu drag, cu seriozitate și am reușit să îi împrietenim pe copii cu lectura, cu cartea, cu biblioteca.

Ce înseamnă cartea pentru dumneavoastră?

Încet gândită, gingaș cumpănită…, cartea reprezintă trecutul, prezentul și viitorul. Accelerarea progresului tehnic nu va duce la dispariția cărții. Ea ne va ajuta mereu să socializăm cu semenii, să fim înțelepți și buni. Trebuie doar să o descopere și cei mici la vârste fragede.

Pasiuni: Gătitul și craftingul.

Citat preferat: *Limpede nu vezi decât cu inima. Miezul lucrurilor nu poate fi văzut cu ochii. (Micul prinț,* Antoine de Saint-Exupery)

Portret de voluntar

Nume și prenume: BUCIOC Irina-Petronela

Studii: Colegiul Național *Ana Aslan* Brăila

Viața personală/Familie: Sunt elevă în clasa a XI-a și provin dintr-o familie cu trei membri și patru animăluțe de companie adorabile.

Ce înseamnă pentru tine a fi voluntar?

Pentru mine voluntariatul cu copiii reprezintă o modalitate de a privi lumea prin alte mijloace decât cele convenționale, descoperind o societate nuanțată în culorile specifice copilăriei.

De când faci voluntariat și care sunt domeniile în care ai activat în acest sens?

M-am implicat în activități de voluntariat în ultimii doi ani. Majoritatea evenimentelor la care am participat în calitate de voluntar au avut loc în cadrul Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila, la diverse activități destinate copiilor cu cerințe educaționale speciale. În plus am mai participat la acțiuni de voluntariat în cadrul unor campanii de ajutorare cu alimente a veteranilor de război din Brăila, dar și la o activitate de ecologizare a cartierului în care locuiesc.

Ce te motivează în activitatea de voluntariat?

În activitatea de voluntariat pentru copiii cu cerințe educaționale speciale mă motivează progresele făcute de aceste suflete minunate pe drumul dobândirii încrederii în propriile forțe. Fiecare întâlnire cu aceștia mă face să îmi dau seama de privilegiile pe care le am și mă stimulează, astfel încât să îi pot sprijini în vederea evidențierii anumitor aspecte ale vieții de care aceștia nu sunt pe deplin conștienți.

Cum ai ajuns la Biblioteca Județeană Brăila și de ce ai ales biblioteca pentru activitatea ta?

Am fost inițiată în această activitate de o prietenă, voluntară la rândul ei în cadrul unui atelier. Încă din primul moment în care am făcut cunoștință cu doamnele bibliotecare am simțit că voi face parte dintr-un proiect ambițios, desfășurat într-un ambient primitor, cald.

Care este categoria de vârstă cu care ai ales să lucrezi? De ce?

Nicio secundă petrecută cu acești copii nu m-a făcut să consider activitatea mea drept *muncă.* Am petrecut timp și am realizat diverse activități cu copii și tineri cu vârste cuprinse între 5 și 14 ani. Știu că sunt abia la faza de inițiere în proiectele destinate acestor copii și că în timp voi acumula suficientă experiență pentru a le fi de un real sprijin. Simt că am multe de împărtășit alături de ei, că le pot fi de ajutor și că regăsindu-mă în jocurile lor le sunt de folos.

Descrie în câteva cuvinte proiectul pe care îl desfășori la bibliotecă.

Particip alături de alți voluntari la proiectele *Colorăm viața* și *Construim împreună,* destinate copiilor cu CES, Sindromul Down și autism. În cadrul acestor activități încercăm să realizăm un ambient propice dezvoltării încrederii în sine pentru acele persoane care nu cunosc frumosul regăsit în mediul înconjurător.

Ai satisfacții în urma voluntariatului?

Cea mai mare satisfacție care reiese în urma voluntariatul este momentul în care observ schimbarea copiilor din timizi și anxioși în persoane care dau dovadă de o încredere aproape spontană.

Intenționezi să continui astfel de acțiuni? Ai și alte proiecte în plan?

Voluntariatul are un loc *nemuritor* în stilul meu de viață, fiind unul dintre lucrurile la care sunt convinsă că nu o să renunț în viitor. Simt că prin intermediul acestor acțiuni pot să fiu alături de cât mai multe persoane aflate în căutare de ajutor, acest lucru fiind bineînțeles reciproc, regăsind o parte uitată din mine în fiecare persoană întâlnită.

Sfătuiești și alte persoane să facă voluntariat? De ce?

Din punctul meu de vedere, orice experiență de voluntariat te poate ajuta în înțelegerea anumitor aspecte ale vieții, fiecare om având de câștigat experiență și o viziune mult mai amplă asupra lumii în care trăim.

O caracterizare a ta în câteva cuvinte. Ce te pasionează?

Mă consider o persoană calculată și înțelegătoare, dar uneori orgolioasă. Mă pasionează activitățile în urma cărora mă pot dezvolta, cum ar fi cititul și pictatul, dar mă asigur că las loc și pentru activități care îmi aduc bucurie: timp petrecut cu familia mea, cu prietenii, joc și voie bună cu animăluțele mele de companie.

Există o persoană/o personalitate care te inspiră, te motivează în viață?

O persoană care m-a inspirat profund și de la care am înțeles altfel lumea asta atât de frumoasă, dar cu toate acestea stigmatizată, a copiilor cu cerințe speciale este Camelia Cherciu. Cu ajutorul dumneaei am înțeles că viața este mult mai complexă, am reușit să văd cu ușurință ce se află dincolo de problemele întâlnite în experiențele de zi cu zi.

Citat preferat:

Dar griji oricâte pot de-acum să vină
Nu covârșesc plăcerea cea divină.
(William Shakespeare)

Rubrică realizată de Teodora SOARE, Roxana NEAGU

BIBLIOFILIE

Bucureștii vechi în albume bibliofile

Ion VOLCU
Șef birou
Colecții Speciale. Depozit legal.
Biblioteca Județeană Panait Istrati
Brăila

În acest număr al revistei vă prezentăm două albume cu stampe și gravuri, din fondul Colecții Speciale, ce prezintă Bucureștiul pitoresc și vechi în diferite perioade istorice.

Albumul ***Bucureștiul pitoresc***, cu text istoric de George D. Florescu, secretarul Muzeului Municipal, este editat în anul 1938, la inițiativa Primăriei București, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de la Marea Unire. Albumul este lansat în cadrul evenimentului *Luna Bucureștilor*, ce se desfășura de câțiva ani și fusese instituit de regele Carol al II-lea. Timp de o lună întreagă aveau loc ceremonii și tot felul de festivități care se țineau de pe 10 Mai (zi simbolică pentru regalitate) până la ceea ce el numea *Ziua Restaurației*, pe 8 iunie, dată la care Carol al II-lea revenise la putere, în 1930, și pe care o considera de importanță capitală. Albumul conține 20 de planșe-gravuri, reproduse după originalele pictorului A. Poitevin-Scheletti, tipărite în o mie de exemplare la tipografia *Eminescu S.A.* din București. Prefața albumului este semnată de primarul general al capitalei, Iulian Peter. Gravurile sunt alb-negru și reprezintă următoarele monumente sau obiective turistice: Piața *Florilor* cu Biserica *Sf. Anton*, Clopotul Mitropoliei la 1914, Biserica *Stavropoleos*, Turnul Colții (reconstituire), Bărăția la 1828, Hanul cu tei de pe Lipscani, Atheneul Român de pe *Calea Victoriei*, Biserica Scaunelor, Moscheia din Parcul *Carol I*, Turnul și intrarea Mitropoliei la 1914, Biserica *Cuțitul de argint*, Troița de pe Strada *13 Septembrie*, Cetatea lui Țepeș-Vodă din Parcul *Carol I*, Biserica *Spirea veche*, Culă boierească din Parcul *Carol I*, Biserica lui Bucur, Turnul *Mihai-Vodă*, Muzeul Militar din Parcul *Carol I*, Pânzarii și Biserica *Sf. Ion cel Nou*, Dealul Patriarhiei cu Camera Deputaților.

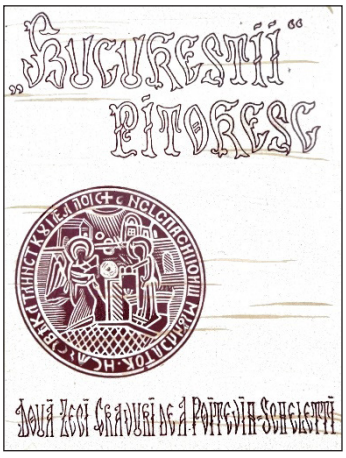

Biserica *Stavropoleos* este o biserică ortodoxă, construită în *stil brâncovenesc*, în centrul orașului București. Hramul bisericii este *Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil*. Numele *Stavropoleos* este forma românească a cuvântului grecesc *Stauropolis*, care se traduce prin *Orașul Crucii*. Biserica a fost înălțată în 1724, în timpul domniei lui Nicolae

Mavrocordat (domnitor al Țării Românești, 1719 - 1730), de către arhimandritul Ioanichie Stratonikeas, originar din Epir. În prezent, din vechea mănăstire nu a mai rămas decât biserica, alături de care există o construcție de la începutul secolului al XX-lea, care adăpostește o bibliotecă, o sală de conferințe și o colecție de icoane vechi (începutul sec. al XVIII-lea) și obiecte de cult, precum și fragmente de frescă recuperate de la bisericile demolate în timpul regimului comunist. Clădirea cea nouă a fost construită după planurile arhitectului Ion Mincu.

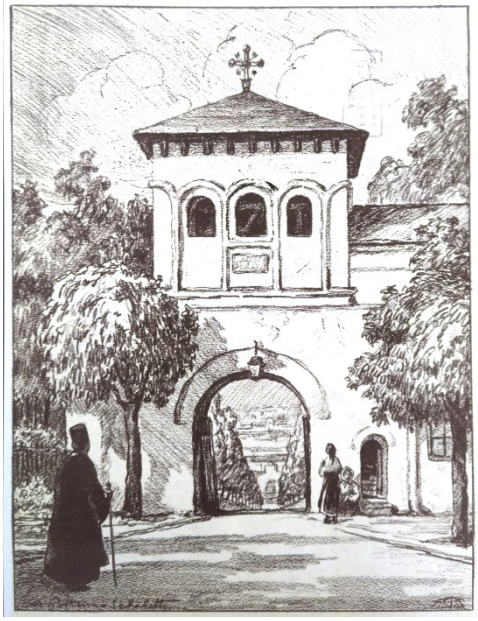

Turnul și intrarea Mitropoliei București, 1914. La momentul zidirii clopotniței, complexul mănăstiresc era înconjurat de ziduri, construcțiile mănăstirești fiind amplasate în interiorul curții delimitate de aceste ziduri. În anul 1698, Constantin Brâncoveanu dispune construirea unei porți de intrare în interiorul mănăstirii conform tradiției, adică sub forma unei clopotnițe.

Clopotnița a fost restaurată între anii 1956 - 1958.

Sub această clopotniță este împușcat în 8 iunie 1862 ora 17.00, Barbu Catargiu, venit în Dealul Mitropoliei pentru a ține un discurs în ședința Adunării Deputaților, desfășurată în incinta Camerei Deputaților din complexul de pe Dealul Mitropoliei.

Ateneul Român este o sală de concerte din București, situată pe *Calea Victoriei*, în Piața *George Enescu* (în partea nordică a Pieței *Revoluției*). Clădirea, care este realizată într-o combinație de stil neoclasic cu stil eclectic, a fost construită între 1886 și 1888, după planurile arhitectului francez Albert Galleron. În prezent, adăpostește și sediul Filarmonicii *George Enescu.* Circular, dominat de o mare cupolă, cu fațada principală în stil neoclasic, Ateneul are aspectul unui templu ionic, cu șase coloane frontale și două laterale. La intrarea principală, cele opt coloane ionice au proporții similare coloanelor templului *Erechteion* de pe Acropole. Împrejurul marii cupole a edificiului se pot vedea, săpate în zid, numele unor învățați cunoscuți. Printre ele: Miron Costin, Gheorghe Șincai, Dimitrie Cantemir, Ion Heliade Rădulescu, Timotei Cipariu. Fațada este un peristil cu lățimea de 48 m. Sub peristil se află cinci medalioane în mozaic, care îi reprezintă pe cinci mari domnitori ai țării: Neagoe Basarab, Alexandru cel Bun, regele Carol I al României, Vasile Lupu și Matei Basarab. Înălțimea totală a clădirii până în vârful cupolei este de 41 m. În 1933, după 32 de ani, a început ornamentarea frizei, acceptându-se proiectul elaborat de pictorul Costin Petrescu (1872 - 1954) din Pitești. Fresca, începută în 1933 și inaugurată în seara zilei de 26 mai 1939, lată de 3 metri și lungă de 70 de metri, se întinde deasupra lojelor, de jur împrejurul tamburului cupolei,

cu excepția locului unde se află scena. Este alcătuită din 25 de scene reprezentative din istoria României.

Moscheea *Carol-Hunchiar* sau **Geamia *Carol-Hunchiar*** a fost construită prima dată în Parcul *Carol I.* În anul 1906 se împlineau 40 de ani de când Carol venise ca principe străin în România și 25 de ani de la proclamarea regatului și încoronarea sa. Momentul trebuia marcat printr-o serie de evenimente. La comanda regelui a fost proiectată și o moschee, lăcaș religios de cult islamic, ce avea să arate apartenența Dobrogei, fost teritoriu otoman, la Regatul României, dar și toleranța statului și respectul față de turcii și tătarii ce au luptat contra regimului otoman. Până la acest moment, nu a existat nicio moschee în București. Cel ce a proiectat întreg ansamblul a fost arhitectul francez Édouard Redont. Moscheea era localizată, în zona centrală a parcului, pe o insuliță. Numele de *Carol-Hunchiar* al moscheei se traduce din limba turcă drept *Carol Guvernatorul*. Edificiul a funcționat ca lăcaș de cult islamic până în anul 1959, când regimul comunist a hotărât demolarea sa pentru a face loc Monumentului Eroilor Patriei și a Luptei Poporului pentru Libertate și Socialism, actualul mausoleu al personalităților comuniste, între care Gheorghe Gheorghiu-Dej. La un an însă, în 1960, regimul hotărăște să reconstruiască moscheea, dar într-o altă zonă, în afara parcului. Acest lucru se datorează faptului că România își dorea să aibă o relație politică și economică strânsă cu statele musulmane din Africa și Orientul Mijlociu, iar capitala trebuia să aibă obligatoriu o moschee.

Albumul *Bucureștii vechi,* cu note istorice și stampe de George Olszewski, a fost publicat în anul 1929 și tipărit la *Cartea Românească S.A.* din București. Albumul conține 11 planșe cu imagini vechi din București, din secolele XVIII - XIX, gravate de maeștri străini ai penelului: Raffet, Dussault, Bouguet, Sir Einslie, Preziossi, Th. Valerio, Hering, Peeters, Hector de Bearn, care au rămas impresionați plăcut de frumusețea locurilor, astfel încât au lăsat în pictură amintirile lor despre Țara Românească.

„DEALUL FILARET" grav. sec. XVIII

Câmpia Filaretului. Pe lângă bălțile și lacurile care îl înconjoară de la Nord și Est, Bucureștiul avea pe malul drept al râului o mulțime de lacuri care se țineau șir din Grozăvești și până la Heleșteul lui Șerban Vodă, de sub dealul Filaretului, unde era Câmpia Filaretului, mai târziu Câmpia Libertății și de la anul 1906, Parcul *Carol*. Acest loc de desfătare făcea odată mulțumirea sufletească a Mitropolitului Filaret, de aici și denumirea dată. Aici erau un izvor, ce curgea de sub deal, și un chioșc. Acest edificiu era prețios prin originalitatea stilului său, dar ce-i dădea valoare artistică erau coloanele de sub arcadele ce decorau fântâna. Sculptate cu o mare finețe, armonioase în liniile lor, erau lucrate în stil bizantin, cu arabescuri și strungări curioase. Câmpia Filaretului era locul de petrecere al poporului în zilele de sărbătoare. Imaginea reprezintă Dealul Filaretului în secolul al XVIII-lea, gravată de Sir R. Einslie. În 1923, în fața *Palatului Artelor* din Parcul *Carol* a fost amplasat *Mormântul ostașului necunoscut*, iar în timpul comunismului aici a fost amenajat și un mausoleu în care au fost înmormântați reprezentanți de seamă ai regimului comunist român.

HANUL MANUC (Hotel Dacia) grav. sec. XIX

Hanul lui Manuc, unde a fost semnat tratatul din 1812 între Franța și Rusia, era una dintre rămășițele vechiului București. El a fost clădit în anul 1808, în Strada *Franceză*, azi *Carol*, pe marginea Dâmboviței. Manuc era un armean deștept, foarte bogat și om de încredere al lui Mustafa Pașa Baraictar, veniți împreună din Constantinopol. Hanul a devenit rapid cel mai cunoscut din București. Avea două etaje, un subsol și pivnițe boltite. Avea stilul clădirilor de pe atunci, cu streșini mult ieșite în exterior, arcade bizantine, bolți bine întoarse, corpul principal fiind învelit cu olane și țiglă, iar dependințele erau acoperite cu stuf, curtea pătrată fiind fără pavaj.

Biblioteca Comunală din Brăila reflectată în documente de arhivă (1930 - 1932)

Achiziția publicațiilor

În 18 martie 1931, Biblioteca Comunală cumpără de la Librăria și papetăria *Viitorul Apostol N. Ciuntu*, cu sediul în Brăila, str. *Regală,* nr. 25, pentru care solicită de la Primărie ordonanțarea sumei de 11.486 lei pentru plata acestor facturi[1]. Dintr-un proces-verbal din data de 19 februarie 1931, semnat de membrii delegației permanente a municipiului Brăila, M. Filipescu, Nicolae Th. Faranga și directorul Bibliotecii, Anton Bubulac, se constată că în anul respectiv au fost cumpărate de la librăria *Viitorul*, 138 de volume în limba română și franceză (literatură și știință). Între librărie și bibliotecă exista un protocol prin care instituția beneficia de un rabat de 10 % la achiziția de carte românească.

În ceea ce privește revistele și alte publicații periodice literare sau științifice, biblioteca le achiziționa de la Librăria *Ștefan Tomescu*. Un referat din 30 ianuarie 1931 consemnează un număr de 143 de reviste, comandate de Biblioteca Comunală și pentru care Primăria a plătit suma de 1.224 lei[2]. Mai jos redăm un tabel cu titlurile ziarelor și revistelor care erau comandate de Biblioteca Comunală pentru sala de lectură, fiind disponibile cititorilor. Din fiecare revistă sau ziar se comanda între 5 și 10 exemplare, care erau distribuite pentru depozit, sala de lectură și pentru împrumut la domiciliu[3].

Nr.	TITLU ȘI SUBTITLU	EXEMPLARE
1	*Adevărul literar*	7
2	*Gazeta medicală*	7
3	*Ziarul științelor*	5
4	*Oglinda…*	8
5	*Realitatea*	10
6	*Ilustrațiunea*	10
7	*Gazeta noastră*	10
8	*Gazeta de duminică*	5
9	*Analele literare*	8
10	*Boabe de grâu*	20
11	*Gazeta literară*	5

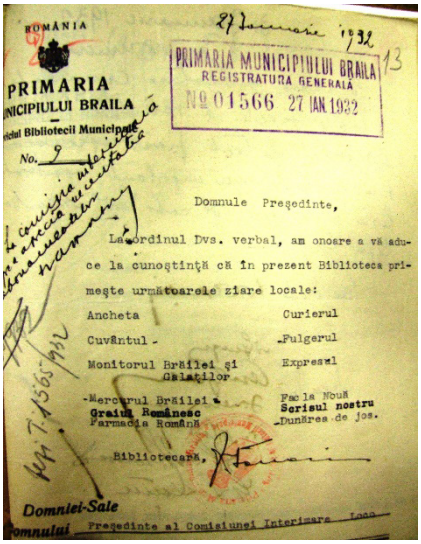
ROMÂNIA
PRIMARIA MUNICIPIULUI BRAILA
REGISTRATURA GENERALA
№ 01566 27 IAN 1932
PRIMARIA
MUNICIPIULUI BRAILA
Oficiul Bibliotecii Municipale
No. 9
Domnule Președinte,
La ordinul Dvs. verbal, am onoare a vă aduce la cunoștință că în prezent Biblioteca primește următoarele ziare locale:
Ancheta
Cuvântul
Monitorul Brăilei și Galaților
Mercurul Brăilei
Graiul Românesc
Farmacia Română
Curierul
Fulgerul
Expresul
Facla Nouă
Scrisul nostru
Dunărea de jos.
Bibliotecară,
Domniei-Sale
Președinte al Comisiunei Interimare

În ianuarie 1932, Biblioteca avea următoarele abonamente la ziarele locale: *Facla Nouă*, *Expresul, Ancheta, Cuvântul, Monitorul Brăilei și Galaților, Mercurul Brăilei, Graiul Românesc, Curierul, Fulgerul, Dunărea de Jos, Scrisul Nostru*. În privința

1 Arhivele Naționale. Serviciul Județean Brăila. *Fond Primăria Brăila*, Dosar nr. 10/1931, fila. 1.

2 *Ibidem*, fila 14.

3 *Ibidem*, fila 19.

abonamentelor la ziarele locale și naționale s-a creat o anumită dispută între Bibliotecă și Primărie privind selecția acestora. Primăria l-a numit pe Cezar Grigoriu, *cercetător de biblioteci*, cum se intitula acesta într-un raport, să facă o selecție a *celor mai independente și mai importante ziare și reviste locale și naționale*, recomandate pentru abonamente la Bibliotecă[4]. Acesta răspunde Primăriei că alegerea cerută l-a pus într-o oarecare încurcătură deoarece sintagma *independente* este foarte relativă și subiectivă în materie de ziaristică. Totuși, considera că posteritatea nu s-ar putea informa exact asupra moravurilor din diferite epoci, dacă nu s-ar conserva *orice fel de publicațiuni, bune sau rele, independente sau pendinte*. Din acest motiv va indica o listă mai mare cu ziarele și revistele literare cu tradiție în istoria literaturii noastre, ce înfățișează diverse mentalități colective sau singulare, urmând ca Primăria să decidă în final asupra lor. Publicațiile recomandate de Cezar Grigoriu au fost: naționale - *Convorbiri literare, Gândirea, Viața Românească, Boabe de grâu, Limba română, Neamul Românesc, Curentul, Universul, Cuvântul, Dimineața, Calendaru*; locale - *Ancheta, Facla Nouă, Expresul, Cuvântul, Curierul, Fulgerul.* Pe 26 martie, Primăria Brăila, având referatele diferite cu abonamentele recomandate de șeful Bibliotecii Silvia Stanciu, cât și de expertul Cezar Grigoriu, hotărăște ca selecția finală să fie făcută de președintele Comisiei Interimare a municipiului Brăila – Nicolae Petrovici și de prof. N. I. Constantin, membru al aceleiași comisii. Aceștia au decis ca Biblioteca Comunală să aibă următoarele abonamente: locale - *Curierul, Cuvântul, Ancheta, Expresul, Mercurul Brăilei, Monitorul Brăilei și Galaților, Analele Brăilei*, cu plata anuală de 500 de lei pe fiecare publicație și *Fulgerul, Facla Nouă, Dunărea de Jos și Gazeta meseriașilor*, cu 300 lei fiecare; naționale - *Universul, Neamul Românesc, Cuvântul, Revista Aeriană, Gândirea, Boabe de Grâu, Viața Românească, Convorbiri Literare, România Maritimă și Fluvială* și *Parlamentul Românesc*[5]. Primăria a avut obiecții la referatul Comisiei Interimare cu indicarea publicațiilor pentru abonamente la Bibliotecă, considerând că în afară de revistele *Gândirea* și *Viața Românească,* celelalte nu prea erau cerute de public la sala de lectură, aprobând, totuși, referatul comisiei.

Tot în acest an, s-au achiziționat de la Librăria *La cartea de aur*, 6 volume din *Buletinul comisiunii monumentelor istorice*, în valoare de 1.670 lei.

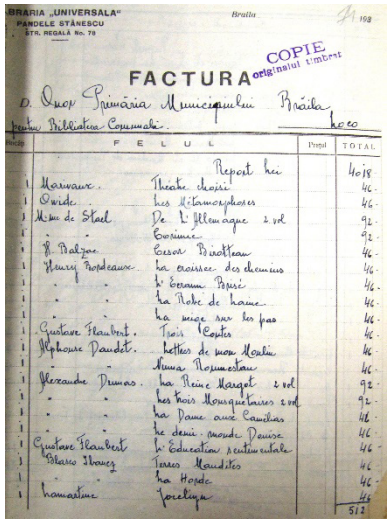
BRARIA „UNIVERSALA"
PANDELE STĂNESCU
STR. REGALĂ No. 78

Brăila

COPIE
originalul timbrat

FACTURA

D. Onor Primăria Municipiului Brăila
pentru Biblioteca Comunală.

Nr.	FELUL		Preșul	TOTAL
		Report lei		4018
1	Marivaux.	Théâtre choisi		46
1	Ovide.	Les Métamorphoses		46
1	Mme de Stael	De l'Allemagne 2 vol		92
1	" "	Corinne		92
1	H. Balzac	Cesar Birotteau		46
1	Henry Bordeaux	La croisée des chemins		46
1	" "	L'Eternum Brisé		46
1	" "	La Robe de haine		46
1	" "	La neige sur les pas		46
1	Gustave Flaubert.	Trois Contes		46
1	Alphonse Daudet.	Lettres de mon Moulin		46
1	" "	Numa Roumestan		46
1	Alexandre Dumas.	La Reine Margot 2 vol		92
1	" "	Les trois Mousquetaires 2 vol		92
1	" "	La Dame aux Camélias		46
1	" "	Le demi-monde Denise		46
1	Gustave Flaubert	L'Education sentimentale		46
1	Blasco Ibanez	Terres Maudites		46
1	" "	La Horde		46
1	Lamartine	Jocelyn		46
				512

De la Librăria *Universala Pandele Stănescu,* cu sediul în Brăila, str. *Regală* nr. 78, s-a achiziționat în anul 1931 cea mai mare parte dintre cărțile publicate în limbi străine. Predomina literatura franceză, care era cel mai des solicitată de cititori. Din cei 24 de

4 Arhivele Naționale. Serviciul Județean Brăila. *Fond Primăria Brăila*, Dosar nr. 8/1932, fila. 30.

5 *Ibidem*, fila 99.

autori străini menționați în comanda către editură, 21 de autori sunt francezi (Marivaux, Honoré de Balzac, Gustave Flaubert, Daudet, Alexandre Dumas, Lamartine, Prosper Mérimée, George Sand, Alfred de Vigny, Paul Lemoine, Ernest Coustet etc.), un rus (Ivan Turghenev), un englez (Charles Dickens) și un spaniol (Blasco Ibañez)[6].

Pentru completarea Bibliotecii cu ultimele noutăți literare și științifice din autori francezi, în 31 martie 1931, se achiziționează de la Editura *Moderna,* 159 de volume plătindu-se 15.553 de lei. Este de menționat că în mare parte ordonanțarea sumelor cerute de Bibliotecă de la Primărie era destinată pentru înzestrarea colecțiilor cu noutăți editoriale românești și străine.

Anton Bubulac, șeful serviciului, preciza într-o corespondență cu Primăria că sunt foarte solicitate de studenți și intelectualii orașului Brăila, cărțile de știință franceze, în special cele din ediția *Felix Alcan,* și cum acestea lipseau total din bibliotecă, a cerut achiziționarea a 203 volume din această ediție de la Editura *Ștefan Tomescu*[7].

De unele publicații era interesată direct Primăria, care plasa comanda anual și apoi după folosire o redistribuia Bibliotecii. Un exemplu este colecția *Dezbateri parlamentare*, volume care erau adunate de Primărie pe tot parcursul anului, apoi oferite Bibliotecii. Exista și practica de a achiziționa unele publicații direct de la persoane fizice. Avem în acest sens diverse cereri solicitate Primăriei. Nu toate ofertele erau și aprobate. Acestea erau analizate de o comisie din care făcea parte și șeful serviciului bibliotecii și dacă cartea era de interes, nu se regăsea în librării și avea un preț rezonabil, atunci se aproba achiziția. O carte dintr-o ediție de lux, îmbrăcată în piele, publicată în limba germană, scrisă de Houston Stewart Chamberlain, cu titlul *Richard Wagner,* a fost cumpărată de Primărie pentru Biblioteca Comunală de la K. Vasmagide, la prețul de 600 de lei[8]. Spre bucuria noastră, am regăsit acest volum păstrat la Colecții Speciale într-o stare foarte bună de conservare. Cartea este o ediție bibliofilă, publicată în 1896 la München, bogat ilustrată și având zeci de facsimile cu portrete și fragmente din partituri muzicale[9].

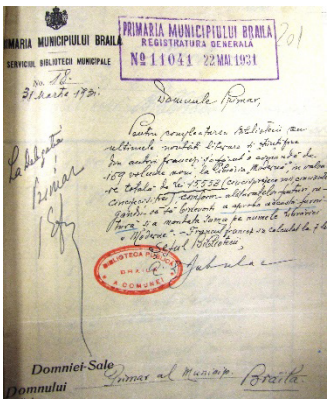

În noiembrie 1931, Primăria achiziționează pentru Bibliotecă, de la Editura *Universală Pandele Stănescu* din Brăila, volumele 3 - 5 din lucrarea *Memorii,* în 5 volume, a lui Nicolae Iorga, la prețul de 350 de lei. Abia în ianuarie 1932, sunt achiziționate de la Librăria *Ștefan Tomescu* și volumele 1 - 2 din această lucrare, cu 300 de lei.

Cu ocazia vizitei Regelui Carol al II-lea la Brăila, din ianuarie 1932, Primăria l-a delegat pe arhitectul comunei, Ion Ionescu, să întocmească un album de fotografii care să reflecte această vizită. Albumul a fost predat Bibliotecii Comunale pentru conservare, fiind accesibil publicului. E lesne de înțeles că după 1944 acest album a fost epurat și eliminat din colecția Bibliotecii. Albumul a fost oferit pentru legare în piele librăriei *Pandele Stănescu.*

6 *Fond Primăria Brăila*, Dosar nr. 10/1931, fila 1, filele 71 - 72.

7 *Ibidem,* fila 95.

8 *Ibidem,* filele 109 - 110.

9 Cartea poate fi consultată la Biblioteca Județeană *Panait Istrati*, Colecții Speciale, cota V 667, inv. 379.926.

Donații și donatori

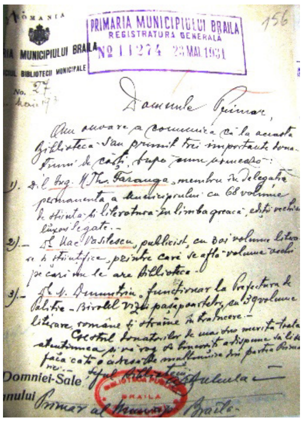
ROMANIA
PRIMARIA MUNICIPIULUI BRAILA
SERVICIUL BIBLIOTECII MUNICIPALE
No. 27
PRIMARIA MUNICIPIULUI BRAILA
REGISTRATURA GENERALA
№ 11274 23 MAI 1931
156

Domnule Primar,

Am onoare a comunica că la această bibliotecă s'au primit trei importante donațiuni de cărți, după cum urmează:

1). D-l Ing. N. Th. Faranga, membru în delegația permanentă a municipiului cu 68 volume de știință și literatură în limba greacă, ediții vechi și luxos legate.-

2).- D-l Nae Vasilescu, publicist, cu 500 volume literare și științifice, printre care se află volume vechi pe cari nu le are biblioteca.-

3).- D-l N. Dumitriu, funcționar la Prefectura de Poliție - Biroul vizei pașapoartelor, cu 39 volume literare, române și străine în traducere.-

Domniei-Sale
Domnului Primar al Municipiului Brăila
BIBLIOTECA PUBLICĂ BRAILA

Nae Vasilescu, donează Bibliotecii Comunale din Brăila, în data de 23 mai 1931, un număr de 500 de volume din diverse domenii[10]. Donație importantă și valoroasă s-a primit și de la Th. Faranga, membru în delegația permanentă a municipiului Brăila, ce însuma 68 de volume de știință și literatură în limba greacă, ediții vechi și de lux, legate și conservate foarte bine. Tot în mai 1931, N. Dumitriu, funcționar la Prefectura de Poliție, biroul pașapoarte, a donat Bibliotecii Comunale 39 de volume de literatură română sau traduceri străine[11].

Sistemul de cataloage pentru public

Pe 4 februarie, șeful serviciului bibliotecii comunale înaintează un raport Primăriei Brăila referitor la sistemul de căutare a cărților după cataloage, folosit de cititori. Acest sistem este considerat depășit și greoi pentru numărul mare de cititori. Se recomandă introducerea sistemului fișelor de autori în ordine alfabetică pentru un catalog accesibil cititorilor și propunerea de a se comanda confecționarea a 10.000 de fișe, la prețul de 1.50 lei. Din acest raport aflăm că în anul 1931, Biblioteca Comunală era frecventată zilnic de 40 - 50 de cititori[12].

Înzestrarea Bibliotecii cu mobilier

În luna martie 1931, s-a comandat confecționarea unui dulap pentru cărți de la tâmplarul Nicolache Alexandru, în valoare de 12.000 de lei.

Recondiționarea cărților

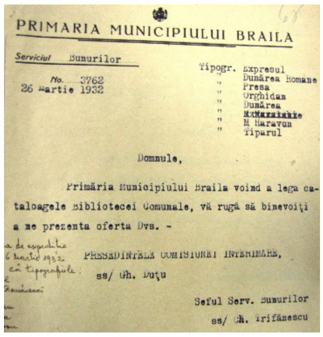
PRIMARIA MUNICIPIULUI BRAILA

Serviciul Bunurilor
No. 3762
26 Martie 1932

Tipogr. Expresul
" Dunărea Romane
" Presa
" Orghidan
" Dunărea
" [illegible]
" M Haravun
" Tiparul

Domnule,

Primăria Municipiului Braila voind a lega cataloagele Bibliotecei Comunale, vă rugă să binevoiți a ne prezenta oferta Dvs. -

PRESEDINTELE COMISIUNEI INTERIMARE,
ss/ Gh. Duțu

Seful Serv. Bunurilor
ss/ Gh. Trifănescu

Foarte multe dintre cărțile împrumutate de cititori suferă pe parcurs o uzură fizică ce presupune recondiționarea acestora pentru a putea fi conservate în continuare pentru o perioadă cât mai mare. În acest scop, biblioteca înainta periodic Primăriei referate prin care solicita aprobarea unor sume de bani pentru legarea unor volume. Un asemenea referat, pentru legarea unui număr de 1.000 de volume la prețul de 30 de lei bucata este semnalat pe data de 5 martie 1931[13].

Reorganizarea Bibliotecii

Șeful Bibliotecii Comunale, Anton Bubulac, înaintează pe 23 mai 1931 un memoriu Primăriei Brăila prin care cere modificarea articolului 58 din regulament, în sensul de a se reveni la articolul din vechiul

10 *Fond Primăria Brăila*, Dosar 10/1931, fila 121.
11 Arhivele Naționale. Serviciul Județean Brăila. *Fond Primăria Brăila*, Dosar nr. 8/1932, fila. 156.
12 *Ibidem*, fila 45.
13 *Ibidem,* fila 55.

regulament din anul 1910, care prevedea că se pot împrumuta cărți de la sala de lectură pentru studiu acasă. Totuși, existau două excepții pentru publicațiile care puteau fi împrumutate pentru lectură și pentru acasă. Prima excepție se referea la membrii corpului didactic care împrumutau cărțile pe o chitanță vizată de direcția școlii unde funcționau. A doua excepție privea orice persoană particulară care urma un studiu de orice specialitate dacă depunea la bibliotecar o garanție financiară calculată la costul dublu al cărții. Suma era restituită persoanei la înapoierea cărții în stare bună de conservare. Un împrumut de carte pentru studiu la domiciliu era aprobat pentru maximum 2 luni de zile[14]. Solicitarea schimbării articolului din regulament era motivată de situația că o mare parte dintre cititori nu respecta condițiile de împrumut și nu le restituia la termen, alții deteriorau volumele rupând foi, iar o mică parte dintre cititori nu mai restituia deloc volumele. Trebuie să punctăm un detaliu care să fie lesne de înțeles de către cititori. Regulamentul uzual în anul 1931 prevedea fără interpretări că orice împrumut de carte la domiciliu era interzis. Această interdicție era foarte bine cunoscută de custodele și de șeful Bibliotecii Comunale. Totuși, se practica în continuare împrumutul de cărți la domiciliu, o reminiscență a vechiului regulament. Explicația este oferită tot de Anton Bubulac, care spune că: *Biblioteca Comunală urmărește un mare scop în dezvoltarea culturală a acestui oraș și orice sacrificiu este justificat*[15]. Prin împrumutul de cărți la domiciliu se urmărea și dezvoltarea gustului pentru lectură și atragerea a cât mai multor cititori la bibliotecă. Încălcarea articolului 58 era tolerată la nivelul bibliotecii tocmai din considerentele precizate mai sus. În solicitare se menționa ca modificarea să se opereze cât mai urgent posibil, până la 1 iunie 1931, în caz contrar se va sista practica împrumutului de carte la domiciliu. Șeful Bibliotecii mai solicita Primăriei, printr-o altă adresă din 19.12.1931, să accepte instituirea unei *taxe de usaj* pentru toți utilizatorii, din fondul căreia se vor putea cumpăra cărți noi în locul celor uzate, se va face recondiționarea acestora sau acesta va fi folosit pentru alte nevoi ale bibliotecii. În favoarea utilității acestei taxe sunt date exemple din alte biblioteci, în special cele din Ardeal, unde taxa exista de mult *taxa de usaj și de înscriere cititori*[16]. Nu am găsit în documentele de arhivă înscrisuri care să probeze acceptarea sau respingerea solicitării șefului bibliotecii. Cert este că această taxă nu se regăsește în serviciile oferite de Biblioteca Comunală în perioada următoare.

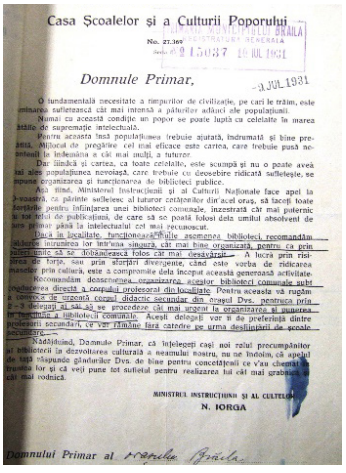

Casa Școalelor și a Culturii Poporului

No. 27.369

PRIMARIA MUNICIPIULUI BRAILA
REGISTRATURA GENERALA
215037 10 IUL 1931

Domnule Primar,

-9 JUL 1931

O fundamentală necesitate a rimpurilor de civilizație, pe cari le trăim, este luminarea sufletească cât mai intensă a păturilor adânci ale populațiunii.

Numai cu această condiție un popor se poate luptă cu celelalte în marea întâlnire de supremație intelectuală.

Pentru aceasta însă populațiunea trebuie ajutată, îndrumată și bine pregătită. Mijlocul de pregătire cel mai eficace este cartea, care trebuie pusă necontenit la îndemâna a cât mai mulți, a tuturor.

Dar fiindcă și cartea, ca toate celelalte, este scumpă și nu o poate avea mai ales populațiunea nevoiașă, care trebuie cu deosebire ridicată sufletește, se impune organizarea și funcționarea de biblioteci publice.

Așa fiind, Ministerul Instrucțiunii și al Culturii Naționale face apel la D-voastră, ca părinte sufletesc al tuturor cetățenilor din acel oraș, să faceți toate sforțările pentru înființarea unei biblioteci comunale, înzestrată cât mai puternic și tot felul de publicațiuni, de care să se poată folosi dela umilul absolvent de sere primar până la intelectualul cel mai recunoscut.

Dacă în localitate funcționează multe asemenea biblioteci, recomandăm călăuzirea întrunirea lor într'una singură, cât mai bine organizată, pentru ca prin puteri unite să se dobândească folos cât mai desăvârșit. A lucra prin risipirea de forțe, sau prin sforțări divergente, când este vorba de ridicarea maselor prin cultură, este a compromite dela început această generoasă activitate.

Recomandăm deasemenea organizarea acestor biblioteci comunale subt conducerea directă a corpului profesoral din localitate. Pentru aceasta vă rugăm a convoca de urgență corpul didactic secundar din orașul Dvs. pentruca prin 2-3 delegați ai săi să se procedeze cât mai urgent la organizarea și punerea în funcțiune a bibliotecii comunale. Acești delegați vor fi de preferință dintre profesorii secundari, ce vor rămâne fără catedre pe urma desființării de școale secundare.

Nădăjduind, Domnule Primar, că înțelegeți cași noi relul precumpănitor al bibliotecii în dezvoltarea culturală a neamului nostru, nu ne îndoim, că apelul de față răspunde gândurilor Dvs. de bine pentru concetățenii ce v'au chemat la trustea lor și că veți pune tot sufletul pentru realizarea lui cât mai grabnică și cât mai rodnică.

MINISTRUL INSTRUCȚIUNII ȘI AL CULTELOR
N. IORGA

Domnului Primar al orașului Brăila

14 Regulamentul Bibliotecii și Muzeului Comunal din 27 februarie 1910, Brăila, Tipografia *Universala Const. P. Nicolau*, 1910, art. 58, p. 30. Regulament din colecția Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila, cota IA26664.

15 SJANB. *Fond Primăria Brăila*, Dosar 10/1931, fila 127.

16 SJANB. *Fond Primăria Brăila,* Dosar 8/1932, filele 141 - 142.

În 9 iulie 1931, Ministerul Instrucțiunii Publice, condus de prof. și omul de știință Nicolae Iorga, trimite tuturor instituțiilor din județe o notă informativă[17] prin care le solicită *reorganizarea bibliotecilor publice sau înființarea de biblioteci comunale acolo unde încă nu există pentru a asigura acces la cultură și celor mai nevoiașe categorii sociale*. Se cerea ca aceste biblioteci să fie cât mai bine înzestrate cu tot felul de publicații care să fie utile atât unui absolvent de curs primar, cât și celui mai recunoscut intelectual. Se recomanda ca în orașele unde există mai multe biblioteci publice să se procedeze la unificarea lor în una singură. Conducerea și gestionarea acestor biblioteci trebuiau să fie acordate corpului profesoral din localitate. În acest sens se solicita întrunirea de urgență a corpului profesoral secundar, care să constituie delegați cu rolul de a pune în aplicare recomandarea de înființare sau reorganizare de biblioteci comunale. Din aceste delegații urmau să facă parte, în general, profesorii secundari ce-și pierdeau catedrele din cauza desființării unor școli secundare. Adresa Ministerului este comunicată de îndată membrilor Comisiei Culturale din Primăria Brăila pentru a se întruni de urgență și a proceda la reorganizarea Bibliotecii Comunale în conformitate cu recomandările Ministerului.

Personalul Bibliotecii

În ianuarie 1932, Anton Bubulac, șef birou al Bibliotecii Comunale, este înlocuit cu Silvia Stanciu, care deja lucra în bibliotecă. Predarea și preluarea gestiunii bibliotecii se face cu dificultate și în condiții de animozitate, între vechea și noua conducere iscându-se un conflict care a trebuit să fie mediat de Primărie, ca urmare a unor reclamații și rapoarte depuse de ambele părți. Ca atare, transferul s-a făcut prin delegarea unui consilier de la Primărie, care să asiste la redactarea procesului-verbal și la verificarea colecțiilor și a echipamentelor predate[18]. Doamna Silvia Ioan (Stanciu) este numită interimar pentru o perioadă de 6 luni de zile. La expirarea delegației, a fost reinvestit în funcție fostul șef, Anton Bubulac, care în această perioadă a fost în continuare funcționar în cadrul Primăriei. Nici de această dată nu s-a putut face predarea-primirea Bibliotecii fără conflicte între cei doi, Silvia Ioan refuzând să asiste la verificarea și transferul publicațiilor. În aceste condiții, la memoriul lui Anton Bubulac, transferul se face de către custodele titular Gheorghe Buznea-Moldoveanu și asistat de fostul custode Gheorghe Crețulescu și aprodul bibliotecii Gheorghe Mihu. Au fost verificate toate cele 25 de dulapuri cât însumau colecțiile de publicații ale Bibliotecii și s-au constatat în jur de 50 de volume lipsă din inventar, fiindu-i imputate fostei șefe, Silvia Stanciu, care obișnuia să împrumute cărți prietenilor fără chitanță, astfel aceștia nu au mai putut fi urmăriți.

Pinacoteca și muzeul

În bibliotecă funcționa și Pinacoteca ce avea diverse obiecte și lucrări vechi. În documente găsim și unele informații referitoare la donația sau achiziția de lucrări specifice pentru înzestrarea Pinacotecii din cadrul Bibliotecii Comunale. Pe 26 septembrie

17 SJANB. *Fond Primăria Brăila*, Dosar 10/1931, fila 140.

18 Arhivele Naționale. Serviciul Județean Brăila. *Fond Primăria Brăila*, Dosar nr. 8/1932, fila 95.

1931, se primesc la bibliotecă două tablouri originale: portretele lui Nicolae Iorga și Ion I.C. Brătianu, solicitându-se inventarierea acestora[19].

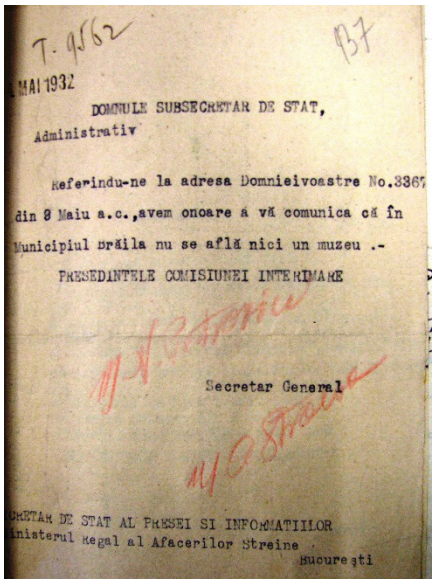

T. 9562 937

MAI 1932

DOMNULE SUBSECRETAR DE STAT,
Administrativ

Referindu-ne la adresa Domnieivoastre No.3367 din 8 Maiu a.c.,avem onoare a vă comunica că în Municipiul Brăila nu se află nici un muzeu .-

PREȘEDINTELE COMISIUNEI INTERIMARE

Secretar General

SUBSECRETAR DE STAT AL PRESEI SI INFORMATIILOR
Ministerul Regal al Afacerilor Streine
București

Facem mențiunea că Pinacoteca era parte componentă a Bibliotecii Comunale, fără să aibă personal muzeal de specialitate, custodele și bibliotecarii se ocupau și de bunul mers al acesteia. Chiar dacă în actul de înființare din 1881 se preciza titulatura *Biblioteca Comunală și Muzeul Științific*, în realitate n-a existat până în anii 1949 - 1950 un muzeu separat, cu personalitate juridică. Colecțiile muzeale erau foarte puține, conservate în câteva dulapuri în sala de lectură sau expuse în câteva vitrine. Toate aceste colecții erau înregistrate și gestionate ca fiind bunuri ale Bibliotecii Comunale, așa-zisul muzeu, aclamat astăzi de unii în mod forțat, apare doar pendinte de Bibliotecă în toată corespondența acesteia cu alte instituții. Șeful instituției avea titulatura de bibliotecar șef sau șef serviciu al Bibliotecii, nefiind utilizată și extensia șef al muzeului științific. Chiar și donațiile de tablouri sau alte obiecte cu specific muzeal sunt oferite în actele oficiale Bibliotecii Comunale. Autoritățile locale considerau oficial ca inexistent la Brăila un muzeu la 1931 - 1932. În sprijinul acestei afirmații, avem corespondența dintre Secretariatul Ministerului Regal al Afacerilor Externe și Primăria Brăila din luna mai 1932, prin care Ministerul solicita Primăriei să trimită de urgență un chestionar cu datele referitoare la muzeele care existau în municipiu[20]. Răspunsul Primăriei a fost clar și fără echivoc, *în municipiul Brăila nu se află nici un muzeu*[21].

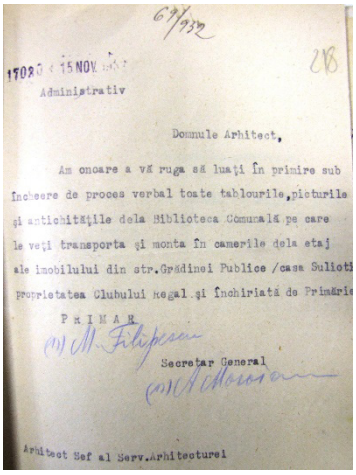

67/932

17030 15 NOV 218

Administrativ

Domnule Arhitect,

Am onoare a vă ruga să luați în primire sub încheere de proces verbal toate tablourile,picturile și antichitățile dela Biblioteca Comunală pe care le veți transporta și monta în camerele dela etaj ale imobilului din str.Grădinei Publice /casa Suliotis proprietatea Clubului Regal și închiriată de Primăria

PRIMAR

Secretar General

Arhitect Șef al Serv.Arhitecturei

Pe 15 noiembrie 1932, toate tablourile, picturile și antichitățile care constituiau Pinacoteca Bibliotecii Comunale au fost transportate și montate în camerele de la etajul casei *Suliotis*, clădire aflată în proprietatea Clubului Regal și închiriată de Primăria Brăila[22]. Toate aceste colecții au fost preluate sub proces-verbal și în continuare vor fi gestionate de Primărie până în anul 1950, când pe structura acestor colecții va fi creat primul muzeu independent, cu personalitate juridică,

19 *Ibidem*, fila 167.

20 *Ibidem*, fila 135.

21 *Ibidem*, fila 137.

22 *Ibidem*, fila 218. Adresa 17.030 din 15 noiembrie 1932 a Primăriei Brăila.

cu sediu și personal de specialitate propriu, Muzeul de Artă Brăila, preluat și contopit prin fuziune de Muzeul orașului Brăila în anul 1968. Practic, din 1932 putem vorbi de o separare parțială a obiectelor muzeale din proprietatea Bibliotecii Comunale, Pinacoteca obținând abia între 1940 - 1949 un statut autonom în cadrul Primăriei Brăila.

Societăți culturale existente în municipiul Brăila

Ministerul Instrucțiunii Publice și al Cultelor avea o evidență națională a tuturor societăților culturale, atenee, cămine culturale și biblioteci publice și periodic solicita primăriilor municipale din reședințele județelor să actualizeze registrul acestor societăți culturale și să trimită informațiile la București, cu precizarea dacă sunt sau nu cu personalitate juridică. Primăria face un inventar al acestor societăți din orașul Brăila în octombrie 1931 și-l trimite Ministerului[23].

Căminul Cultural *Nicolae Iorga* solicita Primăriei Brăila să-i ofere o cameră în clădirea *Teatrului Comunal*, donațiunea Dumitru Ionescu, unde funcționa și Biblioteca Comunală, pentru sediu și biblioteca proprie. Primăria răspunde că nu are spațiu liber pentru a oferi o cameră separată și propune instalarea bibliotecii Cercului în sala de lectură a Bibliotecii Comunale, deasupra dulapurilor pentru păstrarea cărților cu condiția să se supună regulamentului Bibliotecii[24]. Soluția oferită de Primărie avea ca fundament chiar memoriul lui Nicolae Iorga din 1931, care recomanda unificarea bibliotecilor dintr-o localitate în una singură. Modul cum a sugerat Primăria rezolvarea solicitării Cercului Cultural a fost de neacceptat, refuzul fiind motivat de pierderea cititorilor proprii, dizolvarea propriei biblioteci prin contopirea cu colecțiile Bibliotecii Comunale, pierderea menirii culturale și în final dizolvarea societății.

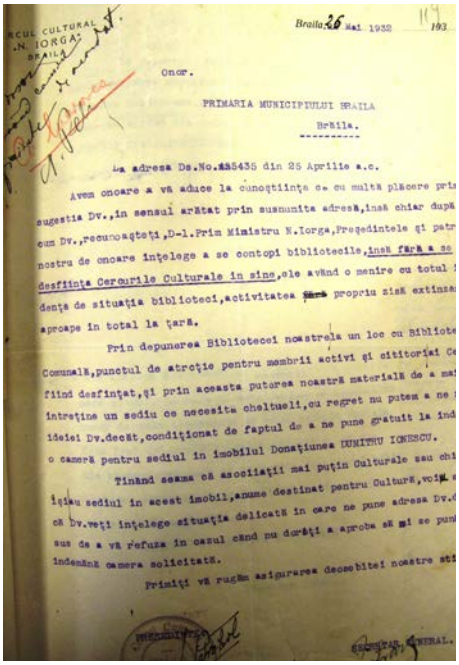

Brăila 26 Mai 1932

Onor.

PRIMARIA MUNICIPIULUI BRAILA

Brăila.

La adresa Ds.No.[illegible]5435 din 26 Aprilie a.c.

Avem onoare a vă aduce la cunoștința că cu multă plăcere pri
sugestia Dv.,în sensul arătat prin susmunita adresă,însă chiar după
cum Dv.,recunoașteți,D-l.Prim Ministru N.Iorga,Președintele și patr
nostru de onoare înțelege a se contopi bibliotecile,însă fără a se
desființa Cercurile Culturale in sine,ele având o menire cu totul
dența de situația biblioteci,activitatea [illegible] propriu zisă extinsă
aproape in total la țară.

Prin depunerea Bibliotecei noastrela un loc cu Bibliote
Comunală,punctul de atracție pentru membrii activi și cititorii C
fiind desființat,și prin aceasta puterea noastră materială de a ma
întreține un sediu ce necesita cheltueli,cu regret nu putem a ne
ideiei Dv.decât,condiționat de faptul de a ne pune gratuit la ind
o cameră pentru sediul in imobilul Donațiunea DUMITRU IONESCU.

Ținând seama că asociații mai puțin Culturale sau chi
își au sediul in acest imobil,anume destinat pentru Cultură,voim
că Dv.veți înțelege situația delicată in care ne pune adresa Dv.
sus de a vă refuza in cazul când nu dorăți a aproba să mi se pun
îndemână camera solicitată.

Primiți vă rugăm asigurarea deosebitei noastre sti

Biblioteca Comunală

23 *Ibidem*, fila 176.

24 Arhivele Naționale. Serviciul Județean Brăila. *Fond Primăria Brăila*, Dosar nr. 8/1932, filele 117 - 118.

Redăm mai jos un tabel al acestor societăți culturale din Brăila, care relevă nivelul și activitatea culturală a urbei în anul 1931.

Crt	Denumirea societății culturale	Sediul	Statutul juridic
1	Societatea Filarmonică *Lira*	Strada *Pomilor*	cu personalitate juridică
2	Cercul Cultural Sportiv *Principesa Elena*	*Teatrul Comunal*, et. 2, cam. 6	fără personalitate juridică
3	Societatea Culturală a Meseriașilor *Mihail Enescu*	Localul corporației	cu personalitate juridică
4	Societatea Culturală a femeilor evree. Filiala Brăila	Strada *Regală*, loja *Peixtoto*	cu personalitate juridică
5	Uniunea școlilor elene și *Parnasos* cu biblioteca	Biserica Elenă	fără personalitate juridică
6	Biblioteca și Cercul Cultural *Voltaire*	Strada *Roșiori,* nr. 2	fără personalitate juridică
7	Ateneul Popular Societatea Generală a funcționarilor comerciali	Bulevardul *Cuza,* nr. 97	cu personalitate juridică
8	Căminul Sionist	Strada *Unirii*	fără personalitate juridică
9	Biblioteca și căminul Liceului *Nicolae Bălcescu*	Bulevardul *Cuza*	fără personalitate juridică
10	Biblioteca Comunală	Piața *Sfinții Arhangheli,* nr. 1	fără personalitate juridică
11	Biblioteca *Petre Armencea*	Piața *Sfinții Arhangheli,* nr. 1	fără personalitate juridică
12	Biblioteca Casei Poporului	Strada *Galați*	fără personalitate juridică
13	Biblioteca *Nordau Nisim-Derera*	Căminul Sionist	fără personalitate juridică
14	Cercul Cultural *Filimon Sudețeanu*	*Teatrul Comunal*	fără personalitate juridică
15	Asociația Culturală *Armonia*	Biserica *Sfinții Petru și Pavel*	cu personalitate juridică
16	Asociația izraelită *Globul Tinerimii*	Strada *Tâmplari,* nr. 8	cu personalitate juridică
17	Asociația absolvenților Școlii Comerciale Superioare	Strada *Grădinii Publice*	cu personalitate juridică
18	Cercul Cultural *Lumina*	Casa Poporului din strada *Galați*	fără personalitate juridică
19	Ateneul Popular *Constantin Sandu Aldea*	Strada *Victoriei*	fără personalitate juridică

Ion VOLCU,
Șef Birou Colecții Speciale

Comunitatea Greacă din Brăila (III)

Carmen BORDEI
Bibliotecar
Biblioteca Județeană Panait Istrati
Brăila

În octombrie 2009, sub genericul *Aniversare Panait Istrati - 125 de ani de la naștere,* a avut loc o serie de manifestări care au făcut ca Brăila să fie cunoscută dincolo de granițele țării. Într-o organizare amplă, acestea s-au desfășurat atât în orașul nostru, cât și pe teritoriul Greciei. Aici evenimentele au debutat încă din luna mai cu programul de înfrățire între Brăila și Argostoli (capitala Kefaloniei), în cadrul căruia Muzeul Brăilei a pregătit documentația și a prezentat istoricul relațiilor grecilor kefaloniți cu Brăila. Apoi, în octombrie, la Centrul Cultural *Panait Istrati* din Faraklata au avut loc: dezvelirea a două plăci aniversare, una în greacă și a doua în limba română; vernisajul expoziției foto-documentare *Panait Istrati* și Simpozionul *Universalitatea lui Panait Istrati.* Din delegația română, la simpozion au participat Zamfir Bălan, Viorel Mortu și Haralambrie Caravia.

Muzeul Brăilei în parteneriat cu **Comunitatea Elenă Brăila** a derulat *Programul cultural «Un Grec, Doi Greci, Trei Greci… Brăila. Cazul Comunității Grecești».* În urma acestuia, s-a obţinut publicarea unei broşuri şi a unui volum cu documente. Totodată, acest program înseamnă şi realizarea unui site despre diversitatea culturală, care cuprinde elemente privind viaţa comunităţii de la Brăila, din cele mai vechi timpuri până astăzi şi o hartă virtuală cu mari edificii realizate aici de greci, dar şi un film documentar. Finalizarea proiectului a fost posibilă şi prin contribuţia lui Athansios Karafilidis din Germania şi Radu Portocală, directorul Institutului Cultural Român de la Paris. La eveniment au mai participat Dragoş Zisopol, preşedintele Comunităţii Elene din România şi Haralambie Caravia, preşedintele Comunităţii Elene din Brăila, care a transmis celor prezenţi şi mesajul primarului oraşului Argostoli, cu care Brăila este înfrăţită. Programul cultural a fost legat și de unele evenimente speciale: 30 octombrie 2009 - inaugurarea Centrului Diversității Culturale în prezența administrației publice, corp diplomatic, oameni de afaceri greci, membri ai **Comunității Elene din Brăila**; 7 noiembrie - vizita domnului Georgios Poukamisas, ambasadorul Republicii Elene la București; 13 noiembrie - vizita unor oameni de cultură din Grecia, membri ai Clubului UNESCO pentru Artă, Literatură, Științe al Greciei.

În perioada 6 - 10 aprilie, s-au aflat în România realizatorii emisiunii *Aeinaute - grecii și navigația.* Emisiunea se difuzează pe televiziunea națională elenă ET1 şi are ca subiect istoria navigației grecești, delegația de jurnaliști fiind condusă de Maria Vassara - realizatoarea și prezentatoarea emisiunii; s-au realizat filmări, s-au luat interviuri, toate având loc cu sprijinul Muzeului Brăilei. Cu materialul filmat pe teritoriul românesc, vor fi realizate trei emisiuni pentru canalul de televiziune menționat.

Biblioteca Județeană *Panait Istrati* a găzduit pe 12 noiembrie 2009, manifestarea *Dialogul poetic - Bulgaria, Grecia, România*, ocazie cu care Ilias Demirzoglou, președintele Filialei UNESCO pentru artă și literatură din Athena, a înmânat directorului Bibliotecii Județene o medalie.

Pe 6 - 7 noiembrie 2010, au loc *Zilele Culturii Elene* în colaborare cu **Comunitatea Elenă Brăila** și Editura *Omonia*, cu ocazia *Zilei «Marelui NU»* (28 octombrie). Ziua Modernă a Greciei a inclus prezentări istorice, lansarea volumului *Absențe* al scriitoarei Antigone Kefala (născută la Brăila) și un program artistic susținut de Ansamblul *Parnasos*.

Școala cu clasele I - VIII nr. 5 devine, pe data de 6 decembrie, Școala *Nikos Kazantzakis*, iar Muzeul Brăilei *Carol I* continuă programul *Un Grec, Doi Greci, Trei Greci… Brăila.*

Cu ocazia Zilei Naționale a Greciei, pe 25 martie 2011, la Centrul Diversității Culturale al Muzeului Brăilei *Carol I*, s-au vizionat filmele documentare: *Un grec, doi greci, trei greci… Brăila. Amintiri… amintiri…* și *Legendarul tărâm al Greciei: Athos, Meteora, Atena*.

În anul 2011, pe data de 9 mai, are loc evenimentul de dezvelire a unor plăci comemorative în onoarea a două personalități brăilene de origine greacă Andreas Embirikos și Iannis Xenakis, organizat de **Comunitatea Elenă Brăila**. Cu acest prilej, la întâlnirea cu oaspeți din Grecia, a susținut o alocuțiune Georgios Poukamissas, ambasadorul Republicii Elene la București. După ceremonie, cele două personalităţi marcante ale Brăilei sunt evocate la Centrul Diversităţii Culturale din Brăila.

Festivalul Poeţilor din Balcani, ediţia a V-a, România - Grecia s-a desfăşurat la Brăila, în perioada 30 septembrie - 1 octombrie 2011 şi a fost organizat de Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati*, Consiliul Judeţean Brăila şi filiala de sud-est a Uniunii Scriitorilor din România. Dedicat culturii grecești, festivalul a debutat cu un recital de poezie susţinut de poeţii români înscrişi la ediţia din acel an, seara lirică încheindu-se cu două lansări de carte - *Fetele Nikas în lumina zilei mare şi albă* de Monica Vouduri şi *Dincolo/Dincoace de poezie* de Ştefania Mincu. Premiul *Balcanica* pentru poezie greacă a fost câştigat de Maria Topali (Grecia).

Proiectul *Brăila - cultură, locuri, tradiţii şi obiceiuri străvechi*, derulat în perioada 30 noiembrie - 4 decembrie 2011, promovează tradițiile minorităților etnice din Brăila, fiecare dintre etniile prezente la Brăila prezentându-și specificul, constând, pe lângă dansuri, muzică, poezie și în delicatese culinare specifice etniei. Atunci, etnicii greci au realizat o fotoexpoziție care prezenta aspecte din istoria comunității grecești de la Brăila, personalități și familii renumite de greci ale orașului, aspecte urbane, mărturii ale influenței culturii grecești la Brăila, dar și evenimente din viața **Comunității Elene** de la Brăila. La sediul **Comunității Elene din Brăila,** a fost continuată tradiția sărbătorilor de iarnă. Astfel, membrii acesteia împreună cu Haralambie Caravia, președintele

Comunității, au serbat în data de 21 decembrie 2011, apropierea Nașterii Domnului Iisus Christos cu obiceiuri și datini creștine, dar și cu tradiționale bucate din țara natală, Elada.

Ziua Națională a Greciei - 25 martie - mereu prilej de adunare deosebită, debutează în data de 24 martie 2012 la sediul Muzeului Brăilei *Carol I* cu conferinţele *Grecii în Ţările Române, în secolele XVI - XIX* - prezentată de prof. univ. dr. Ionel Cândea, directorul instituției, și *Solidaritate cu Grecia* - prezentată de Haralambie Caravia, preşedintele **Comunităţii Elene Brăila**. Sărbătoarea a fost completată cu un spectacol de dansuri tradiţionale greceşti şi muzică instrumentală grecească. A doua zi s-a oficiat la Biserica Greacă *Buna Vestire* o slujbă de pomenire a eroilor greci şi români de la 1821, dar şi a ctitorilor bisericii.

În data de 20 ianuarie 2013, a fost lansat volumul *Greci, evrei, lipoveni, turci… Brăila. Reactivarea memoriei culturale a oraşului*, editat de Editura *Istros* a Muzeului Brăilei *Carol I* și care este o continuare a programului cultural *Un grec, doi greci, trei greci… Brăila*. *Ziua Culturii Elene* a fost un eveniment organizat în 23 martie 2013 de Muzeul Brăilei *Carol I* și **Comunitatea Elenă Brăila**. Programul evenimentului a cuprins conferințele: *Familii de greci din Țările Române, în sec. XVI – XIX,* prezentată de dr. Ionel Cândea, managerul Muzeului Brăilei; *Nikos Kazantzakis - 130 de ani de la naștere*, prezentată de dr. Zamfir Bălan, director adjunct al aceluiași muzeu și *Biserica în 1821*, prezentată de Haralambie Caravia, președintele Comunității Elene. Evenimentul a fost completat de un spectacol de dansuri tradiționale grecești, susținut de Grupul *Parnassos* și cântece interpretate de Roxana Smaras și Alberto Drăghici.

În anul următor, în data de 23 martie 2014, manifestările dedicate *Zilei Culturii Elene* sunt organizate din nou de Muzeul Brăilei *Carol I* și **Comunitatea Elenă Brăila**. De această dată, programul a conținut: conferința *O personalitate a culturii neoelene în România, Demostene Russo, în Muzeul Brăilei* susținută de dr. Ionel Cândea, managerul Muzeului Brăilei; alocuțiunea domnului Haralabie Caravia, președinte al Comunității Elene Brăila; filmul *Tezaure ale Greciei: Kastoria, Meteora, Pella, Vergins Dion-Olympos, Thessalonoki, Amfipoli, peștera Alistrati, Kavala, Philippi, Agia Lydia* și spectacolul Grupului *Parnassos*. În data de 1 noiembrie 2014, se serbează *Ziua «Marelui NU»* la sediul **Comunității Elene Brăila**.

Pe data de 29 martie 2014, la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila, s-a sărbătorit *Ziua Naţională a Greciei*, cu o manifestare intitulată *Comunitatea elenă: piesă dintr-un puzzle etnic brăilean*. Cu această ocazie, **Comunitatea Elenă din Brăila** a propus un program cultural-artistic, în cadrul căruia Grupul *Parnassos* a prezentat dansuri tradiţionale greceşti.

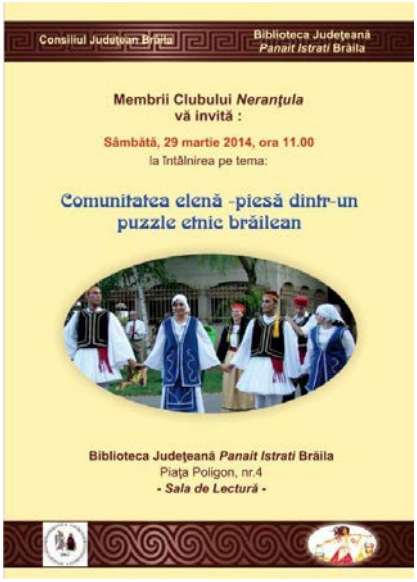

Ministrul adjunct de Externe al Greciei, Kyriakos Gerontopoulos, s-a aflat în perioada 21 - 22 octombrie 2014 într-o vizită în România. Cu această ocazie a

vizitat și Comunitățile Elene din Brăila și Galați. La Brăila, ministrul a făcut un popas la Biserica *Buna Vestire* și a mers în vechiul cartier grecesc, unde a vizitat casele în care s-au născut poetul Andreas Embirikos, compozitorul Iannis Xenakis, precum și Muzeul *Panait Istrati*.

În oraşul Brăila, locul unde trăieşte o importantă Comunitate a grecilor din România - una dintre cele mai mari de altfel, se serbează an de an *Ziua Culturii Elene*, organizată cu ocazia *Zilei Naţionale a Greciei* (25 martie - cu trimitere la anul 1821). În anul 2015, manifestarea are loc pe data de 21 martie, la sediul Muzeului Brăilei *Carol I*. În program este inclusă lansarea a trei cărţi: *One Greek, Two Greeks, Three Greeks… Brăila. Reactivating the Cultural Memory of Brăila. The Greek Community: A Case Study* (ediţia în limba engleză a volumului *Un Grec, Doi Greci, Trei Greci…*; *…Greeks, Jews, Lipovan, Russians, Turks … Brăila. Awakening the City's Cultural Memory* (ediţia în limba engleză a volumului *Greci, Evrei, Ruşi-lipoveni, Turci… Brăila* și Μεσωγειακες περιπλανισεις de Panait Istrati (ediţie în limba greacă). Cu acelaşi prilej, la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati,* are loc evenimentul *Kalimera Brăila!* În cadrul său a fost vernisată expoziţia foto-documentară *Mărturii în oglinda timpului*, care a cuprins fotografii din arhivele personale ale grecilor din Brăila, urmată de un moment artistic susținut de ansamblurile de dansuri tradiţionale greceşti *Parnassos* şi *Zorbas*, coordonate de Constantin Haraga și un recital de bouzouki al elevului Andrei Mogoş.

Așa cum ne-am obișnuit, manifestările dedicate *Zilei Greciei* (25 martie) gravitează în jurul Muzeului Brăilei *Carol I*. Anul 2016 nu face excepție, astfel au avut loc conferințe susținute de prof. univ. dr. Ionel Cândea – managerul Muzeului Brăilei *Carol I* - cu tema *Biblioteca Mavrocordaţilor şi legăturile dintre greci şi români în secolul al XVIII-lea* și Haralambie Caravia - preşedintele Comunităţii Elene Brăila - despre *Konstantinos Sklavos. Note biografice*. Următoarele acțiuni din program au fost: lansarea publicației *Kalimera* și un spectacol cu recitare de poezii - moment coordonat de Margareta Elena Nicolae şi Florentina Gavaz, recital instrumental susținut de Andrei Mogoş la bouzouki, dansuri tradiţionale grecești cu Grupurile *Parnassos* şi *Zorbas* ale **Comunităţii Elene Brăila.**

Nu în ultimul rând, este vernisată expoziția de artă plastică și fotografie cu lucrări de Elena Salomeea Kaloxilos, Adriana Steriopol, Marius Papadopol și trei membri ai filialei Brăila a Uniunii Artiștilor Plastici: Marilena Ioanid, Marius Teodorescu și Hugo Mărăcineanu.

Cu ocazia *Zilei Naţionale a Greciei*, 25 martie 1821, Muzeul Brăilei *Carol I*, Centrul Diversităţii Culturale şi **Comunitatea Elenă Brăila** organizează în data de 25 martie 2017, o serie de manifestări prin care se marchează Ziua culturii elene. Programul dedicat *Zilei Naţionale a Greciei* a cuprins alocuţiuni (susţinute de prof. univ. dr. Ionel Cândea, managerul Muzeului Brăilei *Carol I* şi Adrian Mavrochefalos, preşedintele Comunităţii Elene Brăila), spectacole, vizionări de filme documentare, expoziţii, recitaluri etc, urmate de vizionarea filmului documentar *KOZANI (GRECIA)*. Manifestările au continuat cu un spectacol, care a cuprins dansuri tradiţionale, cu Ansamblurile *Parnassos* şi *Zorbas* ale

Comunităţii Elene Brăila, conduse de Marius Papadopol; recital instrumental (bouzouki) şi dansuri tradiţionale, cu Ansamblul *Asociaţiei Culturale Vathilakkos*, Kozani (Grecia); expoziţie de artă plastică semnată de: Jana Andreescu, Gabriela Georgescu, Marilena Ioanid, Elena Salomeea Kaloxilos, Dennis Teodorescu, Marius Teodorescu.

O altă zi a culturii elene - cu ocazia *Zilei «Marelui NU*» - în anul 2018, în care Muzeul Brăilei a vernisat expoziţia temporară *Călători pe Dunăre* şi *mare*, au rostit alocuţiuni Adrian Mavrochefalos şi Ionel Cândea – managerului muzeului brăilean, dar şi unii dintre oaspeţi, urmând apoi un program artistic cu dansuri tradiţionale greceşti cu Ansamblul *Parnassos* al **Comunităţii Elene Brăila**. Același eveniment a fost omagiat și în data de 28 octombrie la Centrul de Informare şi Promovare Turistică, în parteneriat cu Primăria Municipiului Brăila şi Organizaţia *Lykeion ton Ellinidon Kalymnos*, Grecia. Publicul prezent a avut ocazia să afle informaţii legate de însemnătatea zilei de 28 octombrie 1940, care a rămas în istorie drept *Ziua Demnităţii* sau *Ziua* «*Marelui NU*». Cu această ocazie, a fost organizată şi expoziţia de broderie tradiţională elenă, conţinând obiecte realizate de membrele atelierului de broderie *Suflet elen*.

În perioada 18 - 21 octombrie 2018, în oraşul Salonic, Grecia are loc cea de a XVIII-a ediţie a *Festivalului Elenismului din România*, unde Brăila este reprezentată de Ansamblul *Parnassos* al **Comunităţii Elene Brăila.**

În perioada 24 martie - august 2019, Muzeul Brăilei *Carol I*, Centrul Diversităţii Culturale şi **Comunitatea Elenă Brăila** organizează expoziţia temporară *Rădăcini*, deschisă de *Ziua Culturii Elene*, cu ocazia Zilei Naţionale a Greciei: Pictură, desen, tapiserie semnate de artiştii plastici Jana Andreescu, Marilena Ioanid, Elena Salomeea Kaloxilos Moraru, Dennis Teodorescu, Marius Teodorescu; obiecte de la familiile Reghina Caligas, Beatrice Dobrescu Ispir, Jana Andreescu, Dimitris Lintas Tzanis, Marilena Ioanid, Elena Salomeea Kaloxilos Moraru, Veronica Macri, Manuela Dumitrescu, Costel Mândroiu şi din colecţiile **Comunităţii Elene Brăila**; obiecte handmade realizate de Elena Salomeea Kaloxilos Moraru, Florentina Snae, Costel Mândroiu. Evident pentru **Comunitatea Elenă din Brăila**, 25 martie 2019, a fost zi de sărbătoare. Evenimentul dedicat *Zilei Naţionale* a Greciei a fost organizat de Primăria Municipiului Brăila în parteneriat cu **Comunitatea Elenă din Brăila** şi Asociaţia Culturală Filo-Elenă *Eleftheria* Brăila. Festivitatea s-a desfăşurat la Centrul de Informare şi Promovare Turistică Brăila. După alocuțiunile rostite de reprezentanții Comunității Elene, s-au intonat Imnul României şi al Greciei şi a fost prezentat un program artistic cu dansuri tradiţionale greceşti. Programul a fost susţinut de Ansamblul *Parnassos* al Comunităţii Elene din Brăila şi de Ansamblul *Pandora* al Asociaţiei Culturale Filo-Elene *Eleftheria*. De asemenea, au mai fost organizate o expoziţie de documente istorice, puse la dispoziţie de către Adrian Mavrochefalos, preşedintele Comunităţii Elene din Brăila şi o expoziţie de pictură a elevului Nicolae Gavaz Nikolas.

Concluzionând, Comunitatea Elenă Brăila care exercită pentru populaţia elenă din oraș un rol spiritual, educaţional, cultural, social-caritabil şi de parteneriat social, aduce convingerea că respectul, timpul şi pasiunea investite găsesc un ecou egal și în mintea concetățenilor de altă etnie.

Provocarea ERASMUS+ în vremuri de pandemie

Proiectele Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila finanțate prin programul Erasmus+ au trecut și ele, ca întreaga societate, prin momente dificile începând cu luna martie 2020, dată când s-au anunțat oficial primele restricții legate de împiedicarea răspândirii virusului SARS-CoV-2, mai ales că cinci din șase proiecte se aflau în plină derulare în momentul declanșării pandemiei. De menționat că am bucuria și onoarea de a coordona toate cele 6 (șase) proiecte Erasmus+ ale Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila.

Primele interdicții au vizat mobilitățile în țările europene implicate în program. Fiecare dintre proiectele noastre avea incluse deplasări în diferite zone acceptate de Erasmus+. Din fericire, chiar înainte de instituirea măsurilor restrictive, un grup de 11 persoane s-a deplasat în Antalya, Turcia, pentru a participa la cursul de formare: *Innovative and Inclusive Library: Training of Librarians*. În perioada 26 ianuarie - 2 februarie 2020, un număr de 11 bibliotecari și voluntari ai Bibliotecii au fost instruiți în activități de incluziune socială a unor categorii de persoane dezavantajate. Mai multe detalii despre tematica de curs și despre aventura în Antalya puteți citi în numerele anterioare ale revistei.

În același timp cu interdicțiile de călătorie au venit și cele legate de întâlnirile de grup, care ne-au afectat foarte mult numărul și calitatea activităților. Astfel, imediat după întoarcerea acasă de la cursul din Antalya, am început în forță lucrul cu beneficiarii: instruirea colaboratorilor și activitățile cu publicul-țintă al proiectului. Încă nu știam ce ne așteaptă, eram plini de entuziasm și dornici să punem în aplicare ce am văzut și ce am învățat în Antalya. Trebuie precizat că proiectul *Biblioteca, motorul incluziunii sociale în comunitate* (nr. proiect: 2019-1-RO01-KA104-061765), coordonat de instituția noastră, a fost gândit ca un parteneriat între noi, ca instituție publică adresată întregii comunități, și voluntari ai Bibliotecii, văzuți ca persoane-resurse indispensabile în crearea unui liant puternic cu întreaga comunitate. Așa că am organizat echipe mixte (bibliotecar - voluntar) pentru implementarea sarcinilor asumate.

Trupa DANCE 60+ a început repetițiile sub coordonarea subsemnatului și a voluntarei Viorica Novac, întâlnirile săptămânale de la Căminul pentru Persoane Vârstnice *Lacu-Sărat* Brăila au fost susținute de colegul Ion Volcu și de voluntara Ștefania Botez, activitățile din penitenciare au fost organizate de bibliotecara Elisaveta Drăghici și de voluntara Simona Calu, cele pentru copiii cu C.E.S. (Cerințe Educative Speciale) și părinții

acestora au fost coordonate de bibliotecara Camelia Cherciu și de voluntara Florentina Hornea, iar atelierele pentru minorități etnice nu s-ar fi putut desfășura fără contribuția bibliotecarului Cătălin Rîșnoveanu și a voluntarei Georgeta Motrogan. Pentru acoperirea unor riscuri legate de indisponibilitatea temporară a unui formator, am avut un lector de rezervă, în persoana Valentinei Chiriac, șef birou la Bibliotecă, cea care a ocupat și funcția de manager de comunicare în proiect. Doar că, în perioada 5 februarie - 12 martie 2020, am reușit să organizăm 13 activități, după care a urmat o pauză forțată până pe 3 iunie pentru că în contextul riscului de răspândire a infecției cu Coronavirus, conform Hotărârii nr. 6 a Comitetului Național pentru Situații Speciale și a Deciziei nr. 92 din data de 10.03.2020, a conducerii Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila, a fost suspendată activitatea instituției cu publicul în perioada 12 - 28 martie 2020. Prin urmare, și activitățile de proiect au fost suspendate în perioada menționată. Interdicțiile au fost apoi prelungite succesiv până la începutul lunii iunie 2020. A urmat o perioadă în care au fost permise doar activitățile în aer liber, conform Hotărârii Guvernului nr. 434 din 28 mai 2020 pentru modificarea și completarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia.

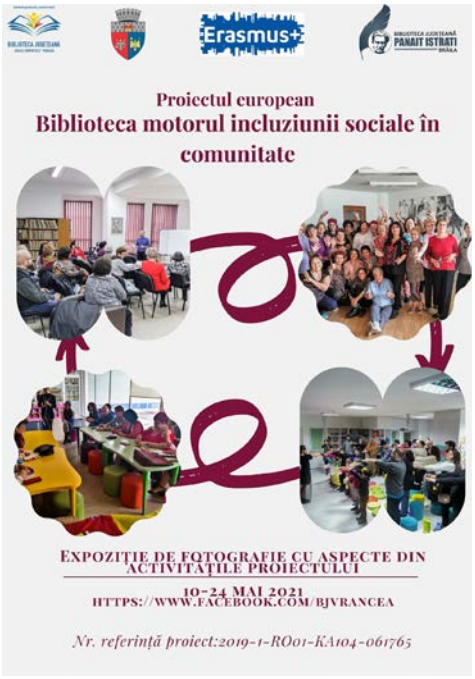

Și iar am pornit motoarele, chiar dacă a trebuit să readaptăm activitățile la noile spații și la noile condiții. De exemplu, cele două penitenciare și Căminul pentru

Persoane Vârstnice nu au permis continuarea colaborării, datorită vulnerabilității crescute a categoriilor de rezidenți aflați în grijă. Abia începând cu data de 15.09.2020 am putut face activități în spații închise, în condiții suplimentare de siguranță anti-Covid 19.

Profitând de o scurtă perioadă de relaxare a condițiilor de călătorie în Turcia, am efectuat între 11 - 18 octombrie și cel de-al doilea flux de mobilitate în Istanbul, pentru a participa la cursul *Management of cultural projects for social inclusion in libraries*. Situația s-a repetat aproape la indigo față de prima noastră plecare. Nici nu am demarat bine activitățile, că a trebuit să le stopăm din nou: începând cu data de 17.11.2020 s-au suspendat activitățile cu publicul ale Bibliotecii, conform Deciziei nr. 179 / 11.11.2020, din cauza intrării municipiului Brăila în cod roșu de alertă Covid 19. Și tot așa, cu întreruperi frecvente, cu nesiguranța continuității activităților, cu transferul unora dintre acestea în mediul online (mai ales în penitenciare), cu imposibilitatea de a participa direct la activități în Căminul de Bătrâni, Spitalul de Psihiatrie și cele două penitenciare, ci doar prin pregătirea materialelor și instruirea unor salariați ai respectivelor centre, am reușit să ajungem la 240 de activități (la data redactării prezentului material), cu un număr total de 4.460 de participanți, doar pentru proiectul *Biblioteca, motorul incluziunii sociale în comunitate*, față de 50 de activități propuse în cererea de finanțare, cu 1.000 de participanți. Și dacă am reușit să obținem astfel de performanțe în condiții de restricționare severă, ne întrebăm cât am fi făcut fără perioadele lungi de inactivitate sau de diminuare forțată a numărului de activități.

Nu toate proiectele noastre aflate în implementare au avut aceeași soartă, de a se putea dezvolta, chiar dacă în condiții dificile. Astfel, au fost proiecte suspendate la nivel de activități cu publicul pentru că implicau deplasări în țările partenere, cu un număr mai mare de participanți, veniți din țări diferite. Având în vedere riscurile posibile și condițiile restrictive, echipele de coordonare ale proiectelor au decis suspendarea mobilităților din:

- România, Franța și Portugalia pentru: *Agir contre l'illettrisme en milieu pénitentiaire en favorisant l'accès à la culture*, sub coordonarea organizației franceze Fédération des Oeuvres Laiques d'Indre-et-Loire. Nr. proiect: 2019-1-FR01-KA204-063168 și *Inclusion, Traditions and Dance*. Nr. proiect: 2020-1-IT02-KA204-079443

- România, Suedia, Slovenia, Serbia, Spania, Italia pentru *Vocational Innovation using Creative new TechnOlogies Resulting in Upskilling Pathways for Employability and Social Integration* (acronim V.I.C.T.O.R.U.P.E.S.I.). Nr. proiect: 2020-1-SE01-KA202-078001.

Ultimul proiect (în ordine cronologică), *Centrul de educație non-formală pentru persoanele adulte dezavantajate* (2020-1-RO01-KA104-078169), coordonat de Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila, trebuia să înceapă la data de 1 decembrie 2020, dar până acum nu am putut desfășura nicio mobilitate, ceea ce aduce o reorganizare completă a calendarului și o posibilă întârziere în implementare.

În concluzie, cu toate dificultățile întâmpinate, am reușit să ducem la bun sfârșit proiectele prevăzute a fi finalizate în acești doi ani de pandemie și ne reorganizăm activitățile pentru a le putea finaliza la termen și pe cele începute ulterior.

dr. Eduard Claudiu BRĂILEANU
Șef serviciu Relații Publice
Manager de proiect

Amâteurs_de_lecture.com sau cum să-i faci pe adolescenți să citească

A fi astăzi profesor de literatură reprezintă o mare provocare. Deoarece interesul pentru lectură din partea elevilor a scăzut mult în ultimii ani, numeroși dascăli caută să realizeze activități antrenante, care să îi atragă pe aceștia la învățare. Era digitală determină un nou tip de abordare a educației, avantajul noilor tehnologii fiind gradul ridicat de receptivitate al tinerilor, care sunt mari consumatori de media. Prin intermediul proiectului *Am@teurs_de_lecture.com* - Club de lectură online, două profesoare de limba și literatura franceză, împreună cu două bibliotecare și-au propus să-i ajute pe elevi să redescopere plăcerea de a citi. Proiectul educațional este organizat de Colegiul Naţional *Nicolae Bălcescu* în parteneriat cu Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila.

Conştientizarea asupra importanţei cunoaşterii limbilor străine, dezvoltarea capacităţii de comunicare, de interacţiune și cooperare, însuşirea valenţelor interculturalităţii de către elevi, dar și perfecţionarea cunoştinţelor TIC sunt principalele obiective care stau la baza acestui demers.

Promovarea Bibliotecii Franceze de la Colegiul Naţional *Nicolae Bălcescu*, precum şi fondul de carte de la Secţia Franceză a Centrului Multicultural din cadrul Bibliotecii Judeţene sunt considerate obiective specifice, la fel de importante ca cele de mai sus.

Pe durata anului școlar 2020 – 2021, tinerii au de parcurs o bibliografie care conţine titluri ale unor autori francezi precum: Gustave Flaubert, Alain Fournier, Alphonse Daudet, Victor Hugo, Alexandre Dumas, Molière, Honoré de Balzac etc. Astfel, elevii au lucrat în echipe de câte 4 - 5 membri, reușind să prezinte într-o manieră inedită opera autorilor studiați. Acum personajele din cărți au conturi de Facebook, recitarea unor poezii este înregistrată cu ajutorul aplicației Vocaroo, continuarea intrigii unor cărţi se realizează pe e-mail sau Twitter, iar Prezi este noul concept pentru prezentarea rezumatului unui roman. Așadar, tehnologia informaţiei şi a comunicării devine un auxiliar preţios în promovarea lecturii, mai ales în această perioadă delicată, în care trebuie să respectăm distanţarea fizică, iar orele au fost susținute online.

Clubul de lectură *Am@teurs_de_lecture.com* continuă până la sfârșitul anului școlar, moment în care vom număra numeroase materiale realizate de elevi, folosind instrumentele web 2.0, platformele și videoclipurile colaborative. Până acum, toți cei implicați în proiect sunt încântați de această abordare, iar beneficiile sunt importante pentru toate părțile: elevii au acces la metode de predare moderne și la educație digitală, profesorii reușesc să obțină o implicare tot mai mare din partea elevilor, iar bibliotecarii își promovează fondul de carte.

În concluzie, către lumea magică a cărților se poate ajunge și pe alte căi nebătătorite, iar **un club de lectură care iese din conceptul convențional reprezintă o alternativă care trezește bucuria și curiozitatea adolescenților.**

Coordonatorii *Am@teurs_de_lecture.com* : profesor Poenaru Florentina, profesor Slavu Mihaela, bibliotecar Dascălu Luminiţa (Colegiul Naţional *Nicolae Bălcescu*) și bibliotecar Laura Caplea (Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila).

Laura CAPLEA,
Bibliotecar

Proiect național de scriere creativă *Fantezii literare*

Prima ediție a Concursului Național de Scriere Creativă ***FANTEZII LITERARE*** s-a încheiat. În urma jurizării realizate de Marian Coman – scriitor; Laura Hartte – scriitoare; Raluca Alina Iorga – scriitoare; Iulia Gângă – Director editorial la editura Heyday Books, câștigătorii celor 5 premii sunt:

Premiul I - Pas în doi - Cristina Anamaria URSARU, 13 ani, Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila (66+90+59+90=305).

Premiul II - Avortul - Oana-Alexandra BĂLAN, 18 ani, Biblioteca Județeană *G. T. Kirileanu* Neamț **(**58+85+85+70=298).

Premiul III - Fantoma de la brutărie - Mircea RUSU, 17 ani, Biblioteca Județeană *G. T. Kirileanu* Neamț (57+60+78+100=295).

Mențiuni - Vânătorul de trezire - Petrișor ADINIS, 15 ani, Biblioteca Județeană *Octavian Goga* Cluj (88+60+85+60=293) și **Oxigen -** Mariana-Loredana MATEI, 18 ani, Biblioteca Județeană *Alexandru Odobescu* Călărași **(**47+98+58+90=293).

La final de proiect ținem să le mulțumim membrilor juriului pentru disponibilitate și sprijinul acordat tinerei generații. De asemenea, mulțumim colegilor noștri bibliotecari implicați în proiect și, nu în ultimul rând, tuturor copiilor și tinerilor care au lucrat în cadrul Atelierelor de scriere creativă organizate în biblioteci.

Numărul de puncte a determinat ordinea publicării lucrărilor într-o antologie realizată de editura *Proilavia* a Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila, volumul urmând să fie distribuit bibliotecilor partenere și autorilor textelor literare. Câștigătorii vor primi alături de antologie și premii constând în bani, cărți și diplome. Toți cei cuprinși în antologie vor primi diplome de participare emise de instituția organizatoare.

Vă reamintim că Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila desfășoară în perioada ianuarie 2020 – iunie 2021 Proiectul Național de Scriere Creativă *FANTEZII LITERARE*, aflat la prima ediție. Alături de Biblioteca Județeană Brăila s-au aflat Biblioteca Județeană *George Barițiu* Brașov, Biblioteca Județeană *Octavian Goga* Cluj, Biblioteca Bucovinei *I. G. Sbiera* Suceava, Biblioteca Județeană *Alexandru Odobescu* Călărași, Biblioteca Județeană *Ștefan Bănulescu* Ialomița, Biblioteca Județeană *V. A. Urechia* Galați, Biblioteca Județeană *G. T. Kirileanu* Neamț și Biblioteca Județeană *Alexandru D. Xenopol* Arad.

Proiectul Național de Scriere Creativă *FANTEZII LITERARE* presupune colaborarea

între bibliotecile publice din țară pentru identificarea și valorificarea potențialului creator în domeniul prozei al elevilor cu vârste cuprinse între 13 și 19 ani. Totodată scopul acestui demers este acela de a intensifica activitățile de scriere creativă în cadrul bibliotecilor publice și de a dezvolta abilitățile bibliotecarilor în coordonarea acestui tip de ateliere.

Coordonatorii proiectului sunt Teodora Soare și Roxana Neagu din cadrul bibliotecii brăilene.

Mai jos regăsiți punctajul oferit de membrii juriului și totalul obținut de fiecare lucrare în parte, în ordinea primirii textelor de la bibliotecile participante.

Biblioteca Județeană *Octavian Goga* Cluj

Călătorii - Paula Teodora CAIA, 15 ani (75+20+57+70=222)

New Microsoft Word Document - Amalia GLIGOR, 15 ani (30+20+84+60=194)

Poveste - Nicole JUMBEI, 13 ani (27+15+23+ 50=115)

Pus la bătaie - Matei SOMEȘAN, 14 ani (85+45+59+70=259)

Vânătorul de trezire - Petrișor ADINIS, 15 ani (88+60+85+60=293)

Biblioteca Județeană *G. T. Kirileanu* Neamț

Avortul - Oana-Alexandra BĂLAN, 18 ani (58+85+85+70=298)

Tu de ce te temi? - Cristina-Daniela BICĂJANU, 16 ani (47+50+29+80=206)

Lacrimile îngerului de zăpadă - Ioana-Teodora IFTIMIA, 16 ani (53+45+34+80=212)

... - Ilinca KLOETZER, 17 ani **(**42+40+65+80=227)

Fantoma de la brutărie - Mircea RUSU, 17 ani (57+60+78+100=295)

Biblioteca Bucovinei *I. G. Sbiera* Suceava

Bunici de poveste - Irina AVRAM, 13 ani (43+60+25+70=198)

Miracolul de Crăciun - Ancuța-Viorica HODOROABĂ, 14 ani (35+30+22+60=147)

Surorile Iarnă și Primăvară - Nicola Beatrice ROTAR, 14 ani (39+50+25+60=174)

Gânduri din țara mea - Narcisa-Loredana TRANDAFIR, 17 ani (35+50+32+50=167)

Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila

Pas în doi - Cristina Anamaria URSARU, 13 ani (66+90+59+90=305)

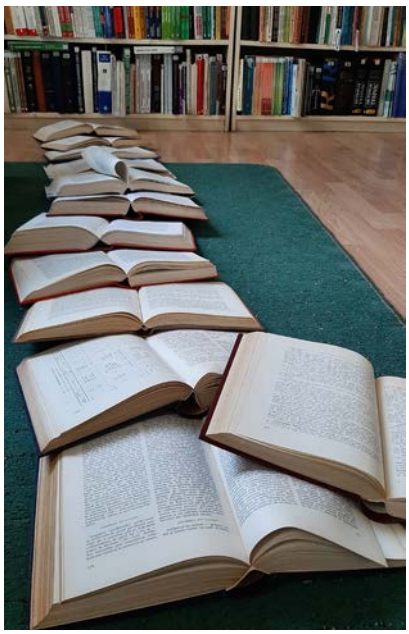

Moștenire de la cer - Oana Stephanie ROȘU, 18 ani (63+90+57+80=290)

Iluzie - Andra-Miruna CHELARIU, 16 ani (40+85+58+80=263)

Eu, Albert și Crăciunul - Flavia TARȚA, 15 ani (48+80+60+80=268)

Misiunea - Maria POTÎRNACHE, 16 ani (60+90+55+70=275)

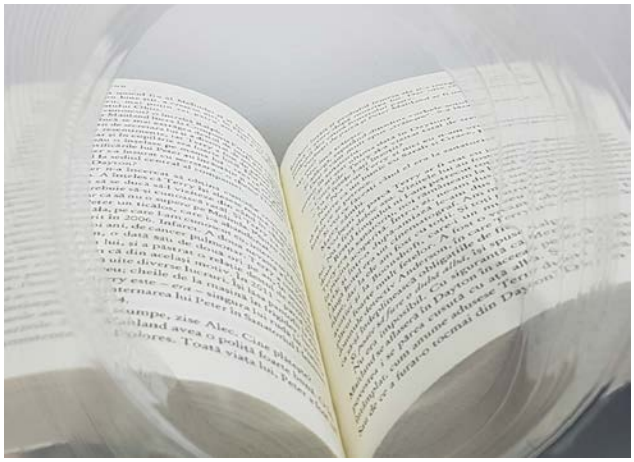

Biblioteca Județeană *Alexandru D. Xenopol* Arad

Posibil un altfel de basm - Oana Andreea CIUL, 17 ani (50+25+42+100=217)

Adevăr sub clar de lună - Laura BODEA, 17 ani (44+30+66+60=200)

O zi și o noapte - Oana PÎRVU, 17 ani (60+80+71+70=281)

Copilul cu har - Isabela Ioana PETRIȘOR, 17 ani (41+15+35+50=141)

Portalul magic - Bianca PETRIȘOR, 14 ani (38+10+18+50=116)

Biblioteca Județeană *Ștefan Bănulescu* Ialomița

Sub numele lui Jew - Adriana Cristina COMAN, 17 ani (52+70+42+90=254)

Biblioteca Județeană *Alexandru Odobescu* Călărași

Colecționara de obiecte pierdute - Daniela Larisa ANDREI, 13 ani (62+60+45+70=237)

Intenții fără destinație - Alexandra CURTE, 19 ani (49+80+62+70=261)

Oxigen - Mariana-Loredana MATEI, 18 ani (47+98+58+90=293)

Biblioteca Județeană *V. A. Urechia* Galați

Noaptea, paradisul oniric - Adriana-Corina GHENCEA, 17 ani (76+70+44+60=250)

Copacul din poveste - Cristina-Sabrina TOMA, 16 ani (88+55+56+60=259)

Dincolo de hotarul grădinii - Elena DOANĂ, 17 ani (67+55+51+70=243)

Pânza de coșmaruri - Cipriana BURUIANĂ-MIHĂLUȚĂ, 17 ani (93+60+47+60=260)

Răsăritul - Daria Maria CERNESCHI, 16 ani (80+45+55+60=240)

Biblioteca Județeană *George Barițiu* Brașov

Magia unui vis - Denisa HAVAȘI, 13 ani (51+55+35+70=211)

Dincolo de visuri - Angelina NECHITA, 14 ani (43+10+40+60=153)

Curajul de a fi tu - Desiree BARRACO, 14 ani (39+40+39+60=178)

Teodora SOARE, Roxana NEAGU,
Coordonatori proiect

PORTRET DE BIBLIOTECAR

Nume şi prenume: CIURARU Corina

Studii: Superioare

Ocupația: Șef serviciu Automatizarea şi dezvoltarea activităţilor. Digitizare

Familie: Căsătorită, un copil.

Ce vă doreați să deveniți când erați copil?

Cred că mi-aş fi dorit să devin scriitor, am fost un copil liniştit, visător, căruia i-a plăcut mult să citească şi să aştearnă pe hârtie - pentru că atunci era vorba de scrisul pe caiete, cu stiloul - toate gândurile şi emoţiile vârstei. Visam că voi scrie o carte importantă, aşa cum erau cele pe care le citeam. Până acum nu s-a întâmplat acest lucru, dar, cum speranţa moare ultima... ☺

Ce v-a determinat să vă îndreptați către studiile urmate?

Când am terminat liceul era vremea inginerilor, mă încânta (parţial) să lucrez cu o echipă şi să realizez lucruri concrete, produse care sunt de folos oamenilor. Dar nu cred că a fost ceea ce îmi doream cu adevărat.

Unde ați lucrat după terminarea studiilor?

După terminarea Facultăţii de chimie industrială, Iaşi, am lucrat într-un institut de cercetări în domeniul fibrelor artificiale, aflat pe platforma fostului Combinat de fibre artificiale.

Ce ocupație ați avut?

Inginer cercetător ☺

Care a fost traseul profesional urmat?

După cinci ani de inginerie (şi cercetare) am decis că această profesie, frumoasă de altfel, nu mă reprezintă. Stimulată de apariţia şi răspândirea computerelor personale, am făcut un curs de analist programator care era, de departe, mult mai atractiv decât profesia de bază. Noţiunile de operare, programare, reţelistică etc. au fost o adevărată provocare, iar faptul că erau atât de multe lucruri noi de învăţat m-a convins destul de uşor să pornesc pe un alt drum profesional. După un timp, am văzut un anunţ, în presa locală, de înscriere la concurs pentru un post la Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila. Astfel am avut ocazia să mă întâlnesc cu cea mai frumoasă profesie din lume, cea de bibliotecar. Ulterior, am urmat cursuri de perfecţionare ca bibliotecar, deşi experienţa dobândită *văzând şi făcând*, dar şi citind, a completat cele studiate la începuturile carierei în bibliotecă. Este locul de muncă de care nu mă pot sătura şi căruia îi găsesc mereu şi mereu noi valenţe deşi *niciodată să nu spui niciodată*.

Ce v-a determinat să vă schimbați profesia?

Cred că aveam nevoie de un loc de muncă în care să mă pot dezvolta profesional şi personal, din care să învăţ în permanenţă şi care să lase loc de creativitate şi inovare. Pentru că l-am găsit, chiar se poate spune că sunt printre oamenii norocoşi care fac ceea ce le place şi li se potriveşte.

Ce vă place cel mai mult la ocupația/ meseria dumneavoastră?

Este un loc de muncă unde poţi aplica orice proiect cu condiţia ca el să fie de folos comunităţii. Dacă biblioteca ar fi rămas aşa cum se ştia şi încă se mai ştie de către unii, ca un loc cu cărţi şi atât, sigur nu m-ar fi atras.

Biblioteca publică brăileană este un loc viu, angrenat în proiecte oferite oamenilor de toate vârstele, este un loc unde curiozitatea şi creativitatea îşi pot găsi cea mai bună gazdă posibilă. Aici visurile pot deveni realitate, mai ales pentru cei care au nevoie de provocări ca să devină din ce în ce mai buni şi mai performanţi.

Este o meserie care vă oferă satisfacții?

Da, şi acest lucru se poate deduce uşor şi în cele afirmate mai sus. Însă fiecare are propriile criterii atunci când este vorba de satisfacţiile profesionale. Pentru unii contează cele materiale, financiare, pentru alţii e vorba de recunoaştere din partea celorlalţi, în timp ce pentru o altă categorie vorbim de bucuria lucrului bine făcut sau de a-şi ajuta semenii. Pentru mine este o mare satisfacţie să pot oferi tot ceea ce este mai bun din mine, să fac lucrurile cât de bine posibil şi atunci când privesc în urmă să fiu mulţumită de rezultat.

Care a fost momentul definitoriu/ personalitatea care v-a marcat în carieră?

Cel mai frumos moment al profesiei mele au fost mai multe… haha! Pentru că mă refer la anii în care am lucrat în proiectul *Biblionet*, nişte ani explozivi, plini de provocări, de implicare şi oportunităţi de învăţare. Iar un alt moment destul de puternic, numărat tot în ani, este perioada în care m-am documentat şi am muncit pentru finalizarea studiilor doctorale. A fost o altă variantă de a-mi testa limitele.

Eu am învăţat de la toţi colegii mei, mi-ar fi plăcut să am un mentor, pentru că un mentor este un exemplu nu numai din punct de vedere profesional, dar şi uman, însă nu a fost să fie. Toți cu care am lucrat, fie din Biblioteca Judeţeană *Panait Istrati* Brăila, din ţară sau chiar din afara ei, au fost oameni de la care am putut prelua informaţii utile. Mi-ar plăcea ca şi ei să fi învăţat lucruri de la mine, deși știu că nu este deloc uşor să faci echipă cu perfecţioniştii, pentru că nu sunt niciodată mulţumiţi.

Care este momentul cel mai frumos din activitatea de bibliotecar care vă vine acum în minte?

Cel mai frumos moment se întinde pe parcursul celor 20 şi ceva de ani de când sunt bibliotecar.

Ce înseamnă cartea pentru dumneavoastră?

Cartea face parte din viaţa mea de când aveam şase ani. Prima carte cumpărată de părinţii mei a fost *Amintiri din copilărie* de Ion Creangă, colecţia *Patrimoniu*, editura *Minerva*, o ediţie greoaie, nemodificată, cu scrierea şi cuvintele autorului. O păstrez și acum, arată tare rău de cât de mult a fost citită şi răscitită, dar nu mă pot despărţi de ea. Erau o grămadă de cuvinte vechi, regionalisme de care nu auzisem niciodată şi, fascinată de acestea, îmi terorizam părinţii să mi le explice. De atunci am tot citit, uneori compulsiv, alteori prea puţin, chiar cu pauze mari, după cum m-a lăsat viaţa să o fac.

Acum, ca bibliotecar, eu cred că aceste cărţi sunt instrumentele care aduc oamenii împreună la bibliotecă, care strâng alături, în proiecte faine, persoane cu un anumit nivel de cultură şi cu minţi deschise. Citim ca să iubim mai mult oamenii, lumea în care trăim, să preţuim ceea ce avem.

Ce faceți pentru a promova cartea și lectura?

Nu e nevoie decât de un singur lucru: să îmi fac treaba cu profesionalism.

Pasiuni: Încă o viaţă de aş avea şi tot nu aş putea face ceea ce îmi doresc şi mi-am propus – cititul, arta coaserii cămăşii tradiţionale româneşti, croitoria, mersul pe munte, călătoriile, *biciclitul*, alergarea, prietenii mei, pisicul meu drag şi multe altele.

Citat preferat: *Ich will!* (Rammstein)

PORTRET DE BIBLIOTECAR

Nume și prenume: BRĂILEANU Claudiu Eduard

Studii: Doctorat în Management cultural

Ocupația: Șef serviciu Relații cu Publicul, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila

Familie: Căsătorit, un copil.

Ce vă doreați să deveniți când erați copil?

Aceasta este o întrebare la care știu să vă răspund fără ezitări, pentru că nu am trecut prin diferitele etape ale imaginației unui băiețel în ceea ce privește viitoarea profesie. Nu m-am visat polițist, pompier, doctor sau cine știe ce altă meserie. Am vrut să devin, de la început, profesor. Nu-mi era prea clar ce urma să predau, dar m-a atras meseria asta de la început, nu știu de ce. Și cu ideea aceasta am rămas până am ajuns dascăl.

Ce v-a determinat să vă îndreptați către studiile urmate?

Dorința de a-mi îndeplini visul. Mi-a plăcut întotdeauna limba română, scriam compuneri frumoase, puse apoi la panoul clasei, participam la olimpiade în fiecare an, citeam mult la lumina unei lanterne. Erau vremuri frumoase pentru mine. Învățătoarea mea, aflată la prima promoție de bobocei, a intuit că eram atras spre latura umanistă și m-a încurajat în această direcție. Se subînțelege că, în astfel de condiții, matematica nu s-a numărat printre punctele mele forte. Nici profesoara mea de matematică din ciclul gimnazial nu era un model de pedagog, așa că mi-a rămas doar să-mi dezvolt latura umanistă. A fost un moment de cumpănă în liceu, când un foarte bun profesor de fizică m-a făcut să îndrăgesc materia, dar era prea târziu: fizică fără matematică nu se poate.

Așa că, analizând oportunitățile, am ales să urmez Facultatea de Litere, specializarea: Limba franceză – Limba română.

Unde ați lucrat după terminarea studiilor?

Am fost profesor de limba franceză la Liceul *Panait Istrati* și Liceul Agricol, ambele din Brăila. La 22 de ani eram cu catalogul sub braț, îndeplinindu-mi visul. Ce satisfacție mai mare puteam avea? După ziua nașterii copilul meu, 15 septembrie 1997, aceasta este cea mai importantă etapă a vieții mele. Chiar și după ce am devenit bibliotecar, am predat o vreme, renunțând destul de greu la pasiunea mea dintâi.

Care a fost traseul profesional urmat?

Am fost angajat la Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila începând cu data de 1 ianuarie 1999. Îmi amintesc că în perioada sărbătorilor de iarnă toată lumea se distra, iar eu învățam bibliografia stufoasă pentru concurs. Nu a fost simplu, am fost opt candidați pe două locuri și am avut patru probe de concurs: probă scrisă, cea de limbă străină, de calculator și interviul. A fost unul

dintre examenele dificile din viața mea, dar am trecut cu bine și un an încheiat am fost bibliotecar la Secția de Împrumut pentru Adulți. Am avut câteva idei de îmbunătățire a activității, mi-am făcut treaba cu seriozitate și la fix un an de la angajare am devenit șef de birou, adică responsabilul secției unde mi-am început activitatea. Era o provocare deosebită pentru că la o vârstă tânără (aveam mai puțin de 25 de ani) trebuia să coordonez activitatea a nouă oameni, cu toții având mai multă experiență decât mine. La scurtă vreme am ajuns șeful Serviciului de Relații Publice al Bibliotecii, funcție pe care o ocup și în prezent. Între timp, am prins și oportunitatea de a studia în Franța, cu burse franțuzești: mai întâi pentru două săptămâni, în luna mai a anului 2000, apoi pentru un an de studii postuniversitare la Universitatea Paris Dauphine. Toate specializările mele au fost în Management cultural și m-au format ca profesionist. Doctoratul a venit apoi ca o continuare firească, reușind să obțin titlul de doctor în urma susținerii tezei, în anul 2008.

Ce v-a determinat să vă schimbați profesia?

Primul meu contact cu biblioteca și implicit cu meseria de bibliotecar a fost pe când eram în clasa a doua. Făceam parte dintr-un grup de prieteni de aceeași vârstă, lăsați cu cheia de gât în timpul cât părinții erau plecați la serviciu. Pe vremea aceea, era ceva obișnuit ca o familie să aibă doi-trei copii, așa că la bloc ne strângeam mulți puști dornici de jucat împreună. Cu acest grup am fost în multe locuri, mai ales la diferite antrenamente sportive. Cum locuiam foarte aproape de patinoar, prima oprire a fost la cursul de hochei pe gheață, unde am încercat cu toții să ne adaptăm. A rămas unul dintre noi, care peste ani a devenit campion național și s-a stabilit într-o țară europeană, înainte de Revoluție. Eu am stat doi ani, dar nu m-a prins foarte mult acest sport. Apoi, am încercat cu toții baschet, lupte greco-romane, box, fotbal. De fiecare dată câte un camarad rămânea să aprofundeze o anumită ramură sportivă. Nu m-am regăsit în nicio activitate, până când nu am ajuns la bibliotecă, tot cu gașca. Am îndrăgit de prima dată spațiul acela, mediul, atmosfera, a fost ca o dragoste la prima vedere. Cărțile se găseau foarte rar de cumpărat, așa că am început să citesc din ce în ce mai mult de la bibliotecă. Știu că era o competiție între mine și un alt prieten cine citește mai repede colecția Jules Verne. Ne-a prins bine amândurora setea de lectură: el a ajuns profesor universitar, eu lucrez într-o bibliotecă. Curând am descoperit și Secția Audio-Video, cum se chema pe atunci. Acasă nu aveam posibilitatea, dar în bibliotecă veneam să audiez pe loc, la cască, muzică clasică și povești. Eram îndrăgostit de Vivaldi și de *Anotimpurile* lui. Încet-încet, la recomandările bibliotecarului, am descoperit și alți autori clasici. Deși sala era destul de mare, se întâmpla să stau la rând ca să prind un loc liber. Ce vremuri!

Mai târziu, la liceu și, mai ales, ca student la Facultatea de Litere, veneam foarte des la bibliotecă, eram cunoscut ca cititor fidel și am petrecut multe ore la Sala de Lectură. Toate m-au făcut să văd cu alți ochi această meserie despre care există multe prejudecăți. Așa că, atunci când am avut ocazia, am dat concurs pentru un post de bibliotecar. Și trebuie precizat un lucru: eu nu am venit în această profesie pentru că nu aveam unde să lucrez și aveam nevoie de un loc de muncă pentru a-mi câștiga existența. Am plecat de la catedră, eram apreciat ca profesor.

Ce vă place cel mai mult la ocupația/meseria dumneavoastră?

Pe primul loc pun, categoric, contactul cu oamenii. Am ocazia să cunosc oameni

dintre toate categoriile sociale, să învăț de la fiecare câte ceva. Cine spune că afli lucruri noi doar de la cei cu multă școală se înșală: și un copil te poate impresiona, deținuții au propriile povești de viață, moralizatoare și extrem de puternice emoțional, iar persoanele cu deficiențe la fel. Practic, de la fiecare poți culege ceva ce te poate ajuta în viață, dacă știi să asculți și să iei ce-i bun din poveștile lui. Iar eu am avut mereu această curiozitate de a asculta, de a pune întrebări, de a învăța.

În al doilea rând, meseria noastră permite și chiar stimulează dezvoltarea creativității. Ca să fii util comunității pentru care lucrezi trebuie să te reinventezi continuu. Biblioteca de azi nu mai este cea de acum 20 de ani. Este suficient să analizăm câte activități cu publicul sunt astăzi în comparație cu situația de acum un deceniu și jumătate și, mai ales, ce se întâmplă în cadrul acestor activități. De exemplu, dacă în urmă cu 10 - 15 ani era imposibil de imaginat ca o bibliotecă să aibă propria trupă de teatru sau, mai ales, de dans, pentru seniori, astăzi aceste activități sunt banale. Trupa *Ambițioșii* și *DANCE 60+* activează de 10 ani, respectiv de 16 luni. Sunt zeci de astfel de exemple, le-am citat pentru că mă ocup personal de aceste activități, dar colegii mei de la Serviciul de Relații cu Publicul fac zilnic animație culturală în moduri de neimaginat nu cu mult timp în urmă. Este momentul să le mulțumesc pentru efortul lor, pentru că fără ei biblioteca noastră nu ar fi ajuns un model pentru alte instituții similare. Pentru toate acestea, trebuie creativitate, dăruire, dorință de implicare și de cunoaștere.

Nu în ultimul rând, îmi place că pot lucra în proiecte europene. Coordonez activitatea a șase proiecte Erasmus+ și am avut bucuria, satisfacția, ca cele mai multe dintre cererile de finanțare scrise de mine să fie aprobate. Am efectuat astfel peste 20 de mobilități europene și i-am ajutat pe unii colegi din bibliotecă să se specializeze în problematici ce țin mai ales de incluziunea socială a persoanelor dezavantajate în cadrul deplasărilor care au avut loc în diferite țări. Obiectivul meu este ca toți colegii din Serviciul de Relații cu Publicul să poată merge, măcar o dată în carieră, la un curs european Erasmus+ și să vadă biblioteci de pe continent. În felul acesta, vor fi mai motivați să facă activități mai atractive pentru comunitatea brăileană.

În urma mobilităților, am extins categoriile de public cărora ne adresăm. Așa se face că avem activități culturale cu deținuți din cele două penitenciare din municipiu și județ, cu pacienți din Spitalul de Psihiatrie, cu persoane aflate la limita sărăciei și pregătim grupuri suport pentru bolnavii de boli cronice grave și pentru cei cu o anumită co-dependență (alcool, tutun, droguri). Sunt doar câteva exemple și ne vom extinde zona de interes și către alte tipuri de activități sau către alte categorii de public.

Este o meserie care vă oferă satisfacții?

Fără nicio îndoială. Nu aș fi stat în acest loc dacă nu aveam satisfacții pentru că eu consider că fără pasiune, fără să pui suflet, nu poți face nimic important în viață. Am precizat deja unele elemente de satisfacție pentru mine: cunosc mereu oameni noi, îmi dezvolt creativitatea, implementez proiecte europene. Fiecare dintre aceste activități îmi aduce plus-valoare și mă îmbogățește la nivel spiritual.

Care a fost momentul definitoriu/ personalitatea care v-a marcat în carieră?

Cel care m-a marcat cel mai mult în viața profesională este domnul prof. univ. dr. Ion Stoica. Dumnealui, nu doar că mi-a coordonat teza de doctorat, dar a devenit un

model, un reper, un exemplu de caracter, de bun simț și de profesionalism. Mi-ar fi plăcut să fiu mai mult în preajma acestui OM sau să-mi fie șef, ca să învăț toate tainele meseriei. Nu a fost să fie!

Care este momentul cel mai frumos din activitatea de bibliotecar care vă vine acum în minte?

Când am câștigat prima bursă de studiu în Franța. Venisem de un an în Bibliotecă și am primit, prin secretariatul instituției, o adresă de la Ambasada Franței la București, un anunț de lansare a concursului internațional de burse pentru profesioniștii din mediul cultural. Nu-mi făceam prea mari iluzii, scria negru pe alb că era un concurs la care se puteau înscrie candidați din toată lumea. Formularul de candidatură era destul de sofisticat, am muncit mult să-l completez și l-am trimis la Ambasadă. Acolo a fost verificat și validat, apoi trimis la Paris, la sediul organizatorilor. După câteva luni mi-a parvenit răspunsul, când și uitasem de aplicație. Eram admis! N-aș putea să descriu suficient ce am simțit atunci. O bucurie imensă, o satifacție deosebită. Sosit de puțină vreme în bibliotecă, mult prea tânăr pentru astfel de finanțări (credeam eu!) și câștigător într-o competiție cu profesioniști din lumea largă! Să ținem cont că era într-o perioadă când, pentru a pleca în Uniunea Europeană era nevoie să stai uneori și zile întregi în fața consulatelor pentru a obține vize de intrare. Au fost, desigur, și invidioși care au spus că *nici nu s-a uscat bine cerneala pe decizia de angajare și biblioteca m-a trimis la curs în străinătate*. Nimic mai fals: instituția nu a plătit niciun leu pentru această deplasare, iar hotărârea de a fi admis la cursurile programului a fost luată la Paris. A fost prima ieșire în străinătate din viața mea, prima călătorie cu trenul pe o distanță așa de lungă, primul contact cu oameni de pe trei continente. Ce-mi puteam dori mai mult din punct de vedere profesional?

Peste un timp am mai trecut printr-o astfel de experiență, când am câștigat tot o bursă a Guvernului Franței pentru a studia masterul la Paris. A fost o mare bucurie de asemenea, dar nu a mai fost la fel ca atunci când am izbutit prima dată.

Ce înseamnă cartea pentru dumneavoastră?

Un prieten de nădejde, care te ajută la greu. Pentru orice probleme existențiale, găsești răspunsuri în cărți. Important este să știi ce și unde să cauți. Iar pentru situațiile când nu știi, există bibliotecarii.

Ce faceți pentru a promova cartea și lectura?

Toate activitățile mele profesionale și ale colegilor din Serviciul de Relații cu Publicul sunt legate, într-o formă sau alta, de carte. Spre exemplu, la cursurile de șah, de dezvoltare personală, hand-made sau fotografie prezentăm și cărțile din domeniile respective deținute de Bibliotecă. Dar, ca să le putem prezenta, trebuie să-i atragem pe brăileni spre instituția noastră și o facem prin ceea ce-l interesează pe fiecare. Așa am ajuns la oferta noastră extrem de bogată de activități culturale și educative. Anul pandemic 2020 ne-a împiedicat să le desfășurăm pe toate față în față, așa cum ne-am fi dorit, dar am suplinit într-o măsură apreciabilă cu activități online.

Pasiuni: Lectura, călătoriile, dansul, fotografia.

Citat preferat: *Atunci când îți dorești ceva cu adevărat, tot Universul concură la realizarea visului tău.* (Paolo Coelho, *Alchimistul*)

PORTRET DE BIBLIOTECAR

Nume și prenume: CHIRIAC Angela

Studii: Facultatea de Metalurgie, Institutul Politehnic București, 1991

Ocupația: Bibliotecar, șef serviciu Dezvoltarea Colecțiilor și Catalogarea Documentelor

Familie: Căsătorită.

Activitatea de zi cu zi a unui bibliotecar presupune o legătură cu tot ceea ce reprezintă cartea, înseamnă gestionarea și prelucrarea informației, dar și lucrul cu oamenii. În copilărie, colega noastră, Angela Chiriac, nu visa la o carieră într-o bibliotecă, fiind atrasă de munca la catedră.

În copilărie îmi doream să devin profesor. Îmi plăcea la școală, am avut dascăli de excepție care au fost pentru mine modele și care au contribuit la devenirea mea. Mi-au plăcut științele exacte, am fost la o clasă de matematică-fizică la Liceul «Gh. M. Murgoci», apoi am urmat Politehnica. Ingineria este o opțiune bună pentru cei care iubesc matematica.

După terminarea studiilor, și-ar fi dorit o carieră într-un institut de cercetare din capitală, dar lucrurile au evoluat într-o altă direcție, Angela Chiriac revenind în orașul natal la vechea sa pasiune – școala. Cu toate acestea, Bucureștiul ocupă un loc aparte în amintirile colegei noastre: *acolo am trăit ani frumoși, m-am maturizat, am legat prietenii și m-am pregătit pentru etapele care au urmat. După facultate, m-am întors la Brăila și m-am angajat ca profesor, am predat matematică un an și religie cinci ani. Am susținut examenul de definitivare în învățământ în 1994 la București, la facultatea pe care am absolvit-o.*

În anii '90 ingineria nu mai era «la modă», nu prea aveai unde să te angajezi, școlile tehnice din învățământul preuniversitar au dispărut încetul cu încetul. Nu am apucat să profesez în domeniul pentru care m-am pregătit.

Întrebată fiind dacă regretă că și-a schimbat traseul profesional, bibliotecarul spune că perioada în care a predat, mai ales în cadrul unității școlare unde a fost elevă, a reprezentat o etapă importantă în viața ei, pe care și-o amintește cu plăcere.

Am fost dascăl doi ani la școala generală unde am învățat. Unii dintre foștii profesori îmi deveniseră colegi. Am trăit visul copilăriei, ce putea fi mai frumos? Mă gândesc cu drag la acei ani.

Nevoia unui loc de muncă sigur și pentru o perioadă mai lungă a determinat-o să candideze pentru un post de bibliograf apărut la Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila, în ciuda faptului că nu știa ce înseamnă această profesie, luând totul ca pe o provocare.

Până să lucrez în bibliotecă, nu m-am gândit vreodată că voi ajunge să fac asta. M-am înscris la concurs. Nu am idee ce aș fi devenit, profesional vorbind, dacă nu aș fi obținut postul, dar dacă privesc retrospectiv, pare să fi fost ceea aveam nevoie.

La Biblioteca Județeană Brăila, Angela Chiriac s-a angajat în anul 1997. Prima sarcină majoră la acest nou job a fost să elaboreze bibliografia locală pentru anii 1990 și 1991. Această activitate presupunea cercetarea tuturor publicațiilor apărute în anii menționați - ziare și reviste locale și centrale, antologii, lucrări de referință, volume de critică literară etc. În primii ani de după căderea regimului comunist, a fost o explozie mediatică. Apăruseră, raportat la

nivel național, sute de publicații seriale noi, iar cele vechi se reinventaseră. Colega noastră își amintește cu nostalgie că, în ciuda volumului de muncă foarte mare, a obținut numeroase satisfacții. *Gândirea analitică, atenția la detalii, creativitatea sunt esențiale pentru un bibliograf. M-am adaptat ușor, îmi plăcea ceea ce făceam, selectam și organizam informațiile pe fișe, apoi introduceam datele în calculator. Am redescoperit orașul natal, istoria lui, personalitățile locului... așa am învățat să iubesc Brăila.*

timpului. În anul 2002, bibliotecarul a devenit șef de birou - Informare Bibliografică, având în subordine Biroul de Referințe electronice și Internet și coordonând Centrul de Informare al bibliotecii. Acesta din urmă funcționa ca un serviciu de referințe în domeniul drepturilor omului, informare și documentare europeană. Era un proiect realizat în colaborare cu Fundația *Concept* București.

Din 2007 a obținut funcția de șef serviciu - Dezvoltarea Colecțiilor și Catalogarea Documentelor. *În departamentul în care lucrez*

În cadrul Biroului de Informare Bibliografică, alături de colegii săi, a realizat de-a lungul timpului biobibliografii și prezentări de carte cu scopul promovării colecțiilor, pliante și afișe pentru lansări de carte, expoziții. Compartimentul avea program cu publicul, iar utilizatorii primeau informații bibliografice și bibliografii la cerere, pe teme de interes local și general. Odată cu dezvoltarea tehnologiei informației, acest serviciu nu a mai fost solicitat atât de mult, comunitatea devenind tot mai pricepută în a efectua cercetări proprii, prin surse electronice.

Compartimentul în care își desfășoară activitatea Angela Chiriac a trecut prin mai multe transformări organizatorice de-a lungul

și pe care îl coordonez, totul are legătură cu cartea, cu orice purtător de informație - dezvoltarea, completarea și organizarea colecțiilor, achiziția de publicații, evidența și prelucrarea informatizată a documentelor, informarea bibliografică, elaborarea bibliografiei locale. Noi, bibliotecarii, suntem gestionari de informații și resurse.

Deși Serviciul pe care îl conduce nu are legătură directă cu publicul, în ultimii ani, Angela Chiriac a participat alături de colegii săi la evenimente special create pentru comunitatea brăileană: activități cu copiii, ateliere diverse la manifestări ale Primăriei Brăila - Festivalul Florilor, Zilele Brăilei, Târgul de Carte, dar s-au implicat și în acțiuni de voluntariat.

Povestind despre ceea ce înseamnă să fii bibliotecar, având în vedere experiența vastă acumulată în cadrul instituției publice, Angela Chiriac mărturisește: *În activitatea noastră, ne adaptăm permanent cerințelor beneficiarilor noștri. Bibliotecarul are o profesie dinamică, în continuă schimbare, învață permanent, se redefinește odată cu instituția din care face parte, cu nevoile comunității în slujba căreia este.*

Șeful de serviciu este conștient de faptul că munca în echipă este secretul succesului, iar oamenii sunt cei care oferă valoare locului. Pe unii dintre colegii de la începuturile activității sale în bibliotecă îi are alături chiar și acum. Angela Chiriac prețuiește ajutorul primit de la aceștia și deschiderea lor către nou: *Nu aș putea să organizez, să coordonez acest serviciu fără sprijinul oamenilor de lângă mine. Pe cei mai mulți dintre colegii cu care lucrez acum i-am găsit în bibliotecă atunci când m-am angajat în anul 1997. Alături de ei am făcut inițierea în profesie. Îmi place să preiau din activitățile colegilor mei, atunci când ei sunt în concediu. Pentru mine, cei mai frumoși ani în bibliotecă au fost cei de la început... Îmi amintesc cu emoție de acei ani: perioada de învățare, de acomodare, nerăbdarea de a veni la serviciu…*

La îndemnul nostru, Angela Chiriac ne-a prezentat câteva aspecte importante ale carierei sale de bibliotecar. Din 1998 până în 2005, a fost membru în Comisia Națională *Referințe științifice* a ANBPR, o perioadă foarte importantă în formarea sa profesională, datorită întâlnirilor dese cu ceilalți colegi din țară, pentru stabilirea procedurilor de lucru, găsirea celor mai bune soluții pentru folosirea programului de bibliotecă, astfel încât acesta să fie eficient și să se lucreze unitar.

Preocupată de evenimentele culturale notabile, de la nivel local și național, Angela Chiriac realizează anual, începând cu 2002, Calendarul *Aniversări. Comemorări. Evenimente*.

În anul 2006, cu prilejul împlinirii a 125 de ani de bibliotecă la Brăila, a publicat cercetarea bibliografică *Biblioteca Județeană «Panait Istrati»: 2001 - 2006*, care are ca obiect imaginea bibliotecii reflectată în presă. Continuarea lucrării bibliografice, realizate de Carmen Bordei pentru perioada 1981 – 2001, surprinde o nouă etapă în devenirea bibliotecii.

Pe parcursul anilor, a participat la mai multe proiecte printre care: Proiectul Național *Resurse Media Românești*, finanțat de Fundația *Concept* din București; a fost trainer în Programul *Biblionet* și s-a implicat în realizarea Proiectului Național *Istoria Presei Românești în date* (Universitatea din București).

Pentru că este pasionată de istoria și tradițiile dunărene și este o susținătoare a activităților de prezervare și diseminare a informației cu caracter local, a coordonat proiectul cultural *Brăila - trecut, prezent și viitor*, un concurs județean de cunoaștere locală, organizat de Biblioteca Județeană în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean și Casa de Cultură, desfășurat în trei ediții.

Împreună cu Ion Volcu, șeful Biroului Colecții Speciale, în urma unei activități minuțioase de cercetare la Arhivele Naționale, Serviciul Județean Brăila, a realizat expoziția foto-documentară *Brăila - tărâmul pescăresc de altădată*, în cadrul proiectului cu același nume derulat de Biblioteca Județeană.

În viața profesională nu există un tipar, trebuie să profiți de tot ceea ce ai la îndemână pentru a te simți împlinit. Nu trebuie să apreciem realizările ca fiind neînsemnate sau nemaivăzute, obișnuite sau impresionante - activitatea fiecăruia este importantă, oricare ar fi aceea. Contează să îți placă ceea ce faci, să fii conștient de rolul pe care îl ai într-o echipă, în comunitatea din care faci parte - acesta este drumul spre munca bine făcută, concluzionează colega noastră.

Pasiuni: Activități handmade, muzica rock, filmele, călătoriile, târgurile de vechituri. Iubește animalele, de când se știe a avut pisici. Acum o are pe Lara.

Citat preferat: *E bine să ai un țel spre care să tinzi; dar până la urmă, strădaniile tale sunt mai importante.* (Ursula K. Le Guin)

LUMEA CĂRȚILOR

Producția editorială a Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila

Pe lângă colecția vastă de carte disponibilă pentru împrumut, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila oferă celor interesați posibilitatea publicării lucrărilor proprii la editura bibliotecii. Înființată în anul 1998, sub denumirea de *Ex Libris*, aceasta a devenit în 2007 Editura *Proilavia*, nume sub care activează și în prezent.

Producția editorială este una diversă, echipa din cadrul bibliotecii formată din redactor, tehnoredactori și corector realizând de-a lungul timpului lucrări variate, fie destinate promovării activităților organizate de bibliotecă, evenimentelor culturale notabile desfășurate la nivelul municipiului și județului Brăila, agenților economici, fie producție de carte pentru terți. Astfel, editura *Proilavia* deține în portofoliul ei afișe, flyere, hărți, mape cu diverse conținuturi, reviste, ziare, dar mai ales cărți din domenii variate.

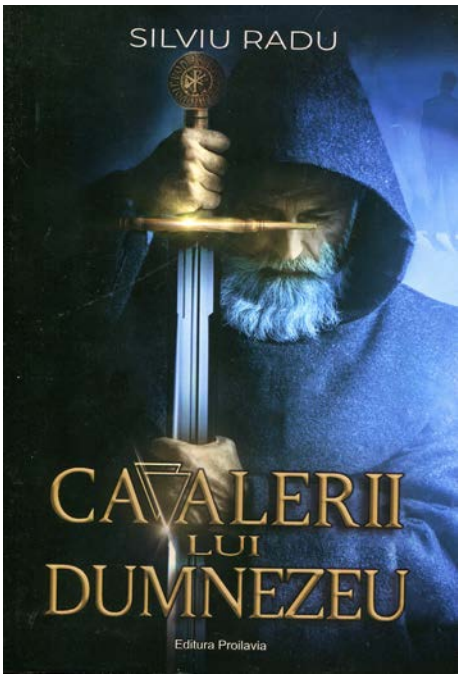

Beletristica apărută în ultimii ani la editura *Proilavia* a atras atenția în primul rând prin romanele semnate de autorul brăilean Silviu Radu, care, inspirându-se din dedesubturile politicii românești, a realizat seria *Codex Aureus*, ce conține trei romane (*Nume de cod*, *Cele trei pergamente* și *Ultimul pion)*. Istoria și amprenta pusă de aceasta asupra realității noastre stau la baza romanului *Cavalerii lui Dumnezeu*, semnat de același autor.

Literatura pentru copii este reprezentată la editura noastră de scriitorul Cătălin Lungu, care, pe lângă scrierile pentru cei mici – *Zefira*; *Serios?* - a lansat în ultimii ani și câteva cărți destinate publicului tânăr și adult, inspirate din spațiul Bărăganului.

Istoria locală este un domeniu foarte bine reprezentat în cadrul producției noastre editoriale. Profesorul Ioan Munteanu, cunoscut pentru dedicarea și meticulozitatea sa, dar și pentru pasiunea față de tot ceea ce a însemnat cândva Brăila a oferit publicului cititor numeroase titluri valoroase, precum: *Robia germană. Brăila sub ocupația dușmanului. 23 decembrie 1916 - 10 noiembrie 1918*; *Monumentele istorice ale orașului Brăila - O istorie ilustrată*; *Brăila lui Fănuș*; *Panait Istrati - itinerar brăilean*; *Chira Chiralina - Patroana eponimă a Brăilei*; *Pe urmele vechilor conace brăilene - Documente pentru viitor*.

În aceeași categorie de lucrări dedicate trecutului și personalităților marcante ale acestei zone, se încadrează și volumele

coordonate de bibliotecarul Ion Volcu, Șef Birou Colecții Speciale la Biblioteca Județeană Brăila. *Carte veche la Brăila 1612 - 1830* este o lucrare care oferă informații celor interesați despre documentele valoroase prin raritatea și vechimea lor, aflate în colecțiile bibliotecii brăilene sau în cadrul arhivelor județului nostru. De asemenea, o lucrare valoroasă este *Mercur sau Jurnal Comerțial al Portului Brăilei 1839 - 1840 - ediție anastatică și transliterată*, volumele 1 și 2. În urma unei trude susținute, s-a realizat transpunerea în volum a textelor cuprinse în jurnalul economic din perioada de glorie a Brăilei.

Monografiile au și ele o secțiune aparte în cadrul editurii bibliotecii brăilene, iar în acest caz putem aminti: *Brăila: Monografie*, Petre Pintilie (reeditare) sau *Teatrul Maria Filotti - Orizont Monografic 2009 - 2019*, realizată de Ioan Munteanu.

Personalitățile brăilene sau cele care au intrat în contact din diferite motive cu spațiul brăilean și viața lor interesantă pot deveni cunoscute publicului larg prin **biografiile** realizate. *Sophocles Rasty-Petzalis – farmacist și om de cultură*, scrisă de Emilia Rasty Petzalis ne introduce în lumea culturală a Brăilei de altădată, în *Un timp prin care am trecut*, Constantin Codrescu își prezintă viața sa interesantă în lumea artei, iar *Din viața și activitatea lui Gheorghe Munteanu Murgoci*

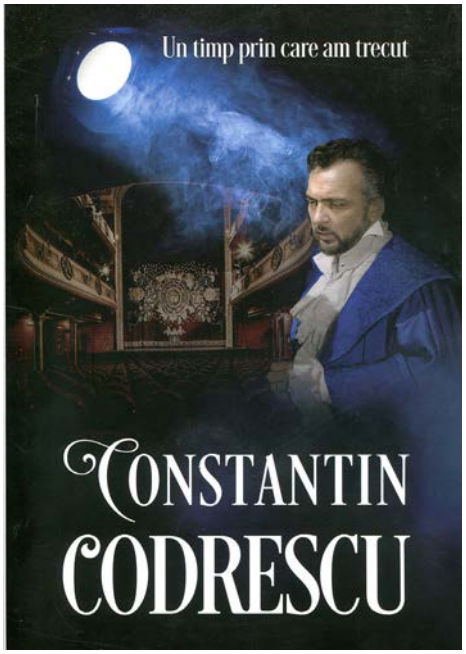

aduce în fața cititorilor date importante culese de Ștefan Aftodor și Gabriel Pascu despre personalitatea marcantă, al cărei nume este purtat de un prestigios colegiu brăilean.

Echipa de redacție a editurii *Proilavia* s-a implicat de asemenea în **proiectele editoriale** inițiate și susținute de Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila. Astfel, mapa *Picături de legendă brăileană* este un produs de succes. Aceasta conține trei hărți cu trasee turistice, care urmăresc punerea în valoare a clădirilor de patrimoniu din oraș și o broșură care detaliază fiecare traseu în parte și prezintă detalii despre obiectivele turistice. O altă mapă atractivă este *Brăila – 650 de ani de atestare documentară – 1368 - 2018*, ce conține reproduceri ale cărților poștale vechi existente în colecțiile bibliotecii.

Preocuparea pentru literatură a bibliotecarilor brăileni reiese și din atelierele de scriere creativă organizate în ultimii ani, destinate în principal copiilor și tinerilor. În urma acestora, la editura bibliotecii au fost realizate **antologii** care conțin creațiile participanților la atelierele respective: *Ars stilus*, *Captivi în imaginar*, *Legende ascunse în valuri, Fantezii literare* sunt exemple în acest sens.

Diversitatea genurilor și stilurilor de scriere abordate este susținută și de cele două **reviste culturale** ale editurii, *Ex Libris* și *Luceafărul*, publicații care oferă posibilitatea susținătorilor actului artistic de orice fel să se exprime în scris, pentru a-și face cunoscute lucrările.

Două proiecte îndrăznețe ale editurii *Proilavia* au constat în publicarea unei **cărți de bucate** cu specific pescăresc, *Bucătăria Dunării. Rețete și preparate pescărești*, volum realizat în colaborare cu restaurantul *Bella Italia* și a unui **ziar economic**, care s-a dorit o revitalizare a *Mercurului economic* de odinioară, unde firmele brăilene au avut ocazia de a-și prezenta domeniul de activitate, realizările și planurile de viitor.

Editura *Proilavia* intenționează și pe viitor să sprijine cultura locală și oferă astfel celor interesați posibilitatea publicării lucrărilor din orice domeniu, pe suport de

hârtie sau electronic. Editura oferă servicii diverse precum: culegere de text, redactare, editare, corectură, tehnoredactare, realizare copertă, multiplicare, lucrări de legătorie, intermedierea accesului la tipografie, acordare de coduri ISBN, expedierea numărului legal de volume solicitat prin Legea Depozitului Legal de către Biblioteca Națională a României, intenția acesteia fiind aceea de a susține cultura locală.

Contact: bjpi@bjbraila.ro
Telefon: 0239/619590

Roxana NEAGU,
Corector, editura *Proilavia*

NICODIM sau căderile spre cer,
Editura *Proilavia*, 2016 - fragment

***U**n semn…*

Sunt curios, astăzi dimineață câte certitudini aveați? În afară de faptul că, iarăși, vă stă înainte un nou început. O nouă zi, plină de semne de întrebare, dar și de speranță. Speranța că vom afla răspunsurile care să ne împlinească, care să dea rost și sens trecerii noastre pe aici. Paradoxal, fără această nesiguranță, viața noastră ar fi egală și măruntă. Niciodată n-am putea vedea dincolo de nori, am confunda mijloacele cu scopul, șansele cu supliciile. Așadar, orice semn de întrebare, cu toată forma lui grafică cocoșată, ar trebui să dea ocazia verticalizării noastre. Pământul, dragul de el, ne ajută cum poate, dar nu ne poate desăvârși. La pieptul cerului ar trebui să ne cuibărim pentru a ni se deschide ochii și a vedea clar articularea prezentului pe urmele trecutului și pe oportunitățile viitorului. Un lucru e sigur: nu putem scăpa de alegeri. Mai departe, fiecare decide cum va chivernisi această chemare. Înmulțind talanții sau risipindu-i…

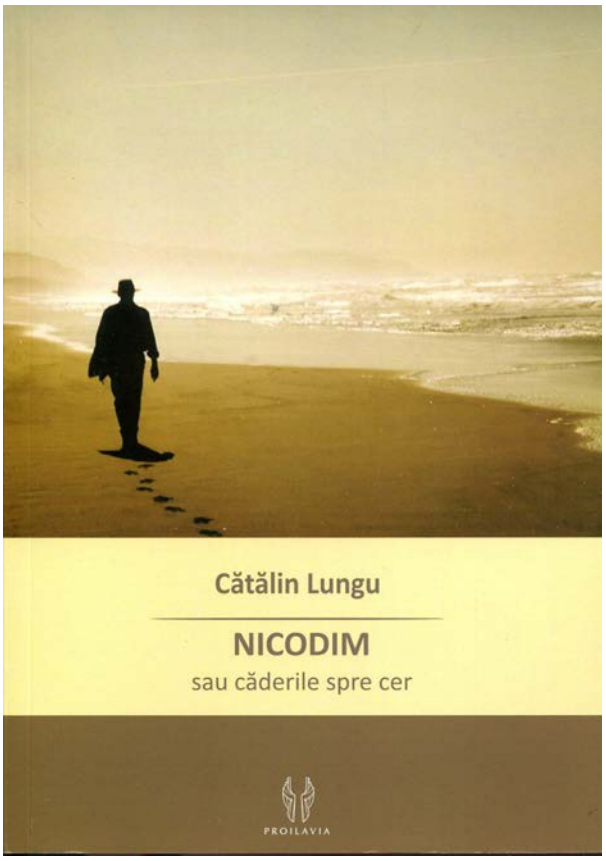

Un val lunecos, purtând cu sine nuanțele încă vii ale apusului de soare, se apropia și se retrăgea ritmic și șoptit de silueta ce ședea, de ceva vreme în picioare, pe nisipul scânteietor stăpân la țărmul mării. Tânărul privea atent mișcarea șovăielnică a apei celei mari și, din când în când, își ridica privirile către soarele care, fără gânduri semețe, se cobora sub pleoapa orizontului. Deodată, un gând de mărire deșartă îi atinse tâmpla:

— Marea vine și pleacă, soarele scapătă. Fac ascultare! Cât despre mine, eu pot merge oricând, oriunde vreau.

L i b e r t a t e… Un cuvânt care aproape îl obsedează pe Nicodim. Cine este cu adevărat liber? Ești oare mai slobod atunci când nu ai decizii de luat și urmezi așa, ca soarele și marea, rânduieli bine statornicite? Sau este mai cumsecade ca în vreme de răscruci să-ți poți alege calea?

Avea chef de vorbă cu sine însuși:

— Zic totuși, că e mai bine așa, ca mine! E minunat ce amestec fascinant de finit și infinit este omul. Eu sunt aici, dar gândurile mele se avântă acum spre marginile lumii… Da, băiete, dar este și răspundere! Dacă nu

chibzuiești bine și alegi cumva greșit, ăla ești! Apoi, vrei, nu vrei, suporți consecințele. Și-atunci, mai ești slobod?

Obosit de atâtea gânduri și fără a avea un răspuns definitiv, Nicodim se așează ușor în genunchi, pe nisipul fin. Cu brațele deschise și cu privirea ațintită către stelele ce stăteau să se ivească, bărbatul inspiră adânc, împărtășindu-se din imensitatea văzduhului:

— Ce frumos este aici! Vezi, dacă cerul este pruncul veșniciei, ce bine face sufletului meu? Se știu ca frații!

După o vreme, atunci când noaptea își plecă iarăși fruntea grea, atingându-se încet de obrazul mării, Nicodim se întoarse la cortul său așezat în preajma pădurii riverane. Lăsă de strajă bătrâna lună și adormi legănat de sunetul molcom al valurilor.

De câteva zile terminase facultatea și, scăpat fiind acum de orice angajament, simțea nevoia să-și limpezească gândurile. Nehotărât pe ce drum să apuce, campase pentru o vreme aici, la marginea apei. Căuta răspunsuri…

Vrând să pună început bun, se aplecă mai întâi să deslușească înțelesurile libertății. Se simțea pe deplin emancipat, dar nu știa cum să se descurce cu atâta timp și spațiu.

O dimineață senină de vară, la malul Mării Negre, se simțea mai mereu ca o caldă binecuvântare. Noianul apei foșnea somnoros de-a lungul țărmului. Soarele se năștea încet și fierbinte din aburii orizontului, chemat pe cer de țipetele prefăcut grave ale pescărușilor. Pe întinderea ușor șifonată de vânt a apei, bărcile pescarilor tomitani se împrăștiau, adulmecând vânatul mării. Cu adevărat, soarta ospățului și a negoțului se juca la ruleta adâncurilor.

Nicodim salută discret lumea nounăscută și începu să alerge încet de-a lungul țărmului, lăsând pe îmbulzeala firelor de nisip cicatrici vremelnice. Se îndrepta către un mic golf cu apă senină, care-i promitea un scăldat pe cinste. Și, în fiecare zi, covata mării se ținea de cuvânt.

Golful era mărginit, într-o latură, de o porțiune de țărm neobișnuit de înaltă. Promontoriul implântat în coasta mării rezista cu bărbăție stihiilor vremii. De obicei, zona cu pricina era pustie. Astăzi însă, regula fusese încălcată. Pe înălțimea stingheră, stătea un bătrân pescar, care slobozise la adânc momeala câtorva pripoane. Nicodim se opri din alergat și decise, pentru moment, să renunțe la scăldat. Privea insistent către intrusul cărunt. După câteva momente, pescarul simți eteric uitătura fixă a tânărului, pe care de altfel îl observase de ceva vreme. Se întoarse către Nicodim și, cu voce guturală, îi rosti:

— Vino sus, dacă vrei să schimbăm o vorbă! Ziua este la început și, după cum socotesc, nu prea ai treabă.

Junele ezită pentru câteva momente. Nu știa dacă este bine să renunțe la liniștea lui, de care încă nu se săturase sau să încerce a-l iscodi pe bătrânul pescar despre cele ale vieții. În cele din urmă, libertatea nu-l lăsă și-l împunse între coaste. Urcă deci, în fugă, panta care ducea spre capătul platoului cel înalt. Se așeză lângă străin și zise:

— Nicodim. Dumneata?

— Iordan. Nea Iordan, pentru tine.

Pentru câteva minute, cei doi nu rostiră niciun cuvânt. Poate că era de ajuns doar să stea așa, tăcuți, unul lângă altul, pentru a se cunoaște mai bine. De multe ori, tăcerea poate spune mai mult decât o mie de cuvinte. Deodată, bătrânul grăi:

— Ești tânăr, dar văd că știi să taci!

Nicodim îl privi mirat:

— Cum adică? Există o știință a tăcerii?

— Cu siguranță! Puțini oameni mai știu în ziua de astăzi să tacă.

— Vorbești serios sau mă iei peste picior?

— Este cam dimineață pentru glume. Vorbesc cât se poate de serios. Poți tăcea păgubos, în multe feluri: cu nerăbdare de a vorbi în deșert, de rușine, de supărare, din mândrie… Tăcerea roditoare o au oamenii discreți și, sau reflexivi. Sunt atâtea lucruri în cer și pe pământ pe care le poți cunoaște mai mult tăcând!

— Recunosc că îmi este cam greu să înțeleg. Probabil că trebuie să ai o anume structură sufletească pentru a stăpâni această artă a tăcerii.

— Nu neapărat! Dacă ești atent, viața te învață tot ceea ce ai nevoie. Se pare însă că tu ești mai norocos decât alții la vârsta ta. Toți caută câte ceva, dar nu toți au și răbdare să găsească! Află pe drum răspunsuri pline de echivoc, le iau de bune și apoi nu mai insistă. Așa apare blazarea și mediocritatea. Și ce este mai grav, majoritatea dintre ei se reped apoi să dea vina pe cei din jur pentru limitele și eșecurile personale!

— La asta nu m-am gândit. Este un aspect pe care o să-l țin minte.

După ce schimbă râma dintr-un cârlig, nea Iordan continuă dialogul:

— Mergând și mai în profunzime, află că cei ce stăpânesc arta tăcerii se vor bucura și de darul binecuvântării. Sunt lucruri care se leagă. Cuvântul adevărat este cel care zidește, nu cel care dărâmă. Acela din urmă are esența pervertită, prefăcută.

Pescarul privi discret către cer și rosti ca pentru sine: Cuvântul…

Cătălin LUNGU

Titluri noi în bibliotecă

CUM SĂ ÎNVINGI GRIJILE ȘI STRESUL, DALE CARNEGIE, Editura *Litera*, București, 2020

Dale Carnegie a trăit între 1888 și 1955 și este un celebru autor american de cărți pentru dezvoltare personală. Lucrarea *Secretele succesului. Cum să vă faceți prieteni și să deveniți influenți* este un bestseller în zilele noastre.

Cum să învingi grijile și stresul a fost redactată și editată de dr. Arthur R. Pell, care a fost timp de 22 de ani consultant la Dale Carnegie & Associates. Este autorul a peste 50 de cărți și a sute de articole despre management, relații umane și autoperfecționare. Pe lângă scrierile sale, dr. Pell a editat și actualizat cărțile unor scriitori celebri din domeniul potențialului uman, cum ar fi Napoleon Hill, Joseph Murphy, James Allen, Yoritomo Tashi etc.

Cartea de față tratează o problemă actuală, cea a grijilor transformate în stresul care ne scade calitatea vieții. Cu toții ne îngrijorăm, multe dintre aceste griji sunt de scurtă durată și trec ușor. Însă atunci când ele persistă, ne simțim slăbiți, fără energie și entuziasm, ceea ce poate duce la căderi nervoase și la un număr mare de afecțiuni, precum astmul, problemele cardiace sau tensiunea ridicată.

În acest volum, sunt abordate cauzele stresului, sunt analizate grijile care iau naștere în viața de familie și în carieră. Sunt prezentate soluții pentru a face față stresului, se vorbește despre cum să evităm epuizarea și cum să păstrăm o atitudine pozitivă care să ne permită să înlocuim grijile cu gânduri și acțiuni pozitive.

Editorul îndeamnă cititorul să parcurgă de mai multe ori cartea, mai întâi în întregime, apoi pe capitole, să își ia notițe și să aplice indicațiile din paginile lucrării. Această carte nu poate face minuni, nu oferă rețete care să ne elibereze total de griji, însă putem minimiza efectele negative ale acestora, implicându-ne în acțiuni pozitive, care ne pot face viața mai ușoară și mai relaxată.

Cartea oferă numeroase sugestii pentru a ține îngrijorarea sub control, printre care: Nu îți face griji pentru probleme mărunte; Înlocuiește îngrijorarea cu acțiunea; La locul de muncă, fii bun în ceea ce faci, fii vizibil, optimist și flexibil; Nu-ți lăsa inamicii să capete putere asupra ta; Să nu-ți mai fie frică de lucruri care poate nu se vor întâmpla niciodată; Nu-ți fie teamă de schimbare.

Dacă nu poți dormi, atunci trezește-te și fă ceva în loc să îți faci griji. Îngrijorarea te ține pe loc, nu lipsa somnului.

ÎNVAȚĂ SĂ ASCULȚI, coord. ELENA BONCHIȘ, Editura *Polirom*, Iași, 2019

Elena Bonchiș este profesor universitar doctor, inițiatoare și membru fondator al Asociației Naționale a Psihologilor Școlari, președinte de onoare al acesteia, editor al *Romanian Journal of School Psychology*. A publicat peste 100 de studii și articole în

reviste de specialitate naționale și internaționale. De asemenea, este autoarea a numeroase volume de psihologie, precum: *Studierea imaginii de sine în copilărie și adolescență*, *Metodica predării psihologiei în liceu, Psihologia copilului, Educăm și vindecăm prin povești*, *Introducere în psihologia personalității* și coordonatoare pentru multe alte cărți de specialitate, cum ar fi: *Psihologia vârstelor*, *Psihologia jocului*, *Cunoașterea psihologică a copilului – premisă a adaptării școlare*, *Familia și rolul ei în educarea copilului* etc.

În Cuvântul-înainte al lucrării *Învață să asculți* este prezentat un studiu conform căruia omul are un potențial extraordinar de comunicare, aceasta reprezentând modul fundamental de interacțiune psihologică, care ocupă o bună parte din viața și activitatea noastră, adică aproximativ 70% din timpul activ. Cu alte cuvinte, omul, în opinia specialiștilor, comunică în medie 11 ore din 24: scrie 9%, citește 16%, vorbește 30% ori ascultă 45%. Comunicarea este, deci, omniprezentă. Fiind o ființă socială, omul este obligat să comunice cu alții, transmițând întregul conținut al vieții sale psihice: gânduri, emoții, motive, voință etc. În comunicarea verbală, ascultarea are un rol foarte important, ea fiind o formă de apreciere acordată altor persoane.

Deși s-ar părea că ascultarea este cea mai ușoară formă de comunicare, ea este în realitate complexă, deoarece implică receptarea mesajului, înțelegerea conținutului acestuia, atribuirea unor sensuri, semnificații, evaluarea sa și emiterea unor judecăți de valoare. Forma cea mai înaltă a ascultării o constituie ascultarea activă, care este participativă, implicând atenție, interes, feedback, empatie etc.

Învață să asculți le oferă părinților, educatorilor, psihologilor, studenților și chiar elevilor numeroase informații utile despre aspectele teoretice ale comunicării, dar mai ales indicații privind modul cum putem deveni buni ascultători. Prima parte a lucrării conține aspecte referitoare la raportul limbă-limbaj-comunicare, formele și funcțiile comunicării verbale, paraverbale și nonverbale și feedbackul comunicării. A doua parte abordează factorii și condițiile care pot influența ascultarea și în special forma ei superioară, ascultarea activă. În ultima parte, sunt propuse strategii, tehnici și procedee concrete de formare a deprinderilor de bună ascultare.

RIVIERA LUI CHANEL, ANNE DE COURCY, Editura *Litera*, București, 2020

Anne de Courcy este o cunoscută scriitoare și jurnalistă. În anii ’70 a fost editoarea secțiunii pentru femeii a ziarului *London Evening News*, apoi a lucrat ca redactor și colaborator pe proiecte speciale la *Evening Standard* și *Daily Mail*. Din 2003, s-a concentrat asupra scrierii de cărți, publicând volume de istorie socială și biografii.

Riviera lui Chanel prezintă viața celebrei creatoare de modă Coco Chanel între anii 1930 - 1944, perioadă în care și-a petrecut verile pe Coasta de Azur, în vila pe care și-a construit-o acolo și pe care a denumit-o *La Pausa*.

Riviera franceză a fost din multe puncte de vedere singurul loc pe care Coco Chanel l-a considerat acasă. Deși a avut mai multe apartamente la Paris, începând cu anul 1934, a locuit la *Ritz*, în timp ce *La Pausa* a

fost construită după indicațiile sale, mobilată și executată exact cum și-a dorit. Anii ’30 au reprezentat perioada de glorie a Coastei, fiind vizitată de numeroase personalități ale vremurilor respective. Multe dintre acestea se regăsesc și în volumul de față – Winston Churchil, Salvador Dali, ducele și ducesa de Windsor, Aldous Huxley, Edith Wharton, iar în centrul tuturor, enigmatica Coco Chanel. Cartea surprinde extravaganța petrecerilor și vizitele în cazinouri de dinaintea războiului, dar și teroarea provocată de conflagrația mondială care, în ciuda faptului că inițial locul părea a fi extrem de departe de pericol, cuprinde întreaga Rivieră. Coco Chanel continuă să vină la vila sa cu diverși bărbați, cu prietenii și în cele din urmă cu iubitul său german. Un episod interesant din această carte se referă la transmițătorul secret ascuns de Robert Streitz în subsolul vilei *La Pausa*, în timp ce Coco și iubitul său erau prezenți în concediu.

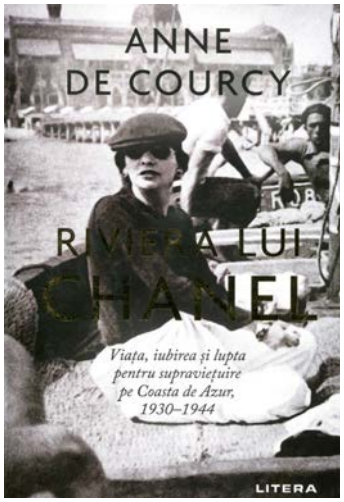

După 1944, deoarece afacerea îi era încă închisă și iubitul plecat, creatoarea de modă hotărăște să se mute în Elveția, o țară neutră și liniștită. Deși a mai vizitat *La Pausa* de câteva ori, nu s-a mai simțit niciodată acasă și vila a fost astfel vândută în 1953, moment în care Coco Chanel a rupt orice legătură cu Coasta de Azur.

Riviera lui Chanel este o carte foarte bine documentată, care explorează lumea fascinantă a elitei, dar și a celor săraci, la fel cum abordează atât viața celor protejați, cât și a celor expuși și persecutați.

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL TIMPULUI,
RALUCA ALINA IORGA, editura *Smart Publishing*, București, 2018

Până la sfârșitul timpului este romanul de debut al scriitoarei Raluca Alina Iorga, o carte care impresionează de la prima până la ultima pagină prin profunzimea ei, stilul autoarei și priceperea acesteia de a transmite emoții.

Cartea are în centrul ei figura emblematică a domnitorului Vlad Țepeș și își propune prezentarea acestuia ca om, precum și lămurirea misterului care planează în jurul personalității sale. Povestea este unică prin puterea ei de evocare și prin capacitatea de a capta cititorul și de a-l transpune într-o lume îndepărtată, din care cu greu se poate desprinde după terminarea cărții, în ciuda numărului impresionant de pagini.

Romanul este structurat pe două planuri – prezent și trecut, cu accent pe cel de-al doilea, prezentul reprezentând o tehnică narativă de pătrundere în subiectul cărții, dar și o continuare a poveștii peste veacuri, o trimitere către veșnicie a eroilor, atât de bine realizată de către autoare.

Într-o lume literară dominată de modelul oferit de bestsellerurile de peste ocean, Raluca Iorga a îndrăznit să se întoarcă spre istoria noastră și să prezinte lumii o figură controversată, ce pentru autoare reprezintă un model de viață, pe care ni-l prezintă cu pasiune, implicarea acesteia fiind evidentă în paginile scrise.

Scriitoarea așază povestea imaginată de ea pe o bază solidă, extrem de bine

documentată, adevărul fiind cel care primează. Mesajul autoarei este clar exprimat în rândurile cărții: *Într-o zi, printre miile și miile de minciuni, cineva tot va scrie adevărul despre mine*, lucru pe care îl face de altfel, deoarece cititorul va găsi o explicație clară și verosimilă pentru legendele născute de-a lungul timpului despre Vlad Basarab Dracula.

Până la sfârșitul timpului este o carte grandioasă, o epopee a unui erou exemplar, așa cum de altfel merita personajul istoric, un câștig pentru cititorul care se hotărăște să îi acorde din timpul său, gest pe care cu siguranță nu îl va regreta.

Cartea a fost reeditată la Editura *Up*, în anul 2020, iar autoarea are în pregătire volumul *Dar veșnicia n-are timp*, unde povestea lui Vlad și a celorlalte personaje va continua.

3096 DE ZILE, NATASCHA KAMPUSCH, Editura *Humanitas*, București, 2020

Natascha Kampusch s-a născut în anul 1988, la Viena, și este victima uneia dintre cele mai îndelungate și mediatizate răpiri din istoria recentă. Cartea, care redă perioada petrecută în captivitate, este realizată în colaborare cu Heike Gronemeier, redactor de non-ficțiune, și Corinna Milborn, o binecunoscută jurnalistă austriacă.

În anul 1988, o fetiță de zece ani este răpită în timp ce era în drum spre școală și ținută prizonieră timp de opt ani și jumătate, într-o pivniță, în beznă, cu hrană la limita supraviețuirii, undeva foarte aproape de Viena. Natascha își propune încă din prima zi să evadeze, lucru pe care reușește să îl facă după ce ani la rând a fost maltratată atât din punct de vedere fizic, cât mai ales psihic.

Cartea este o mărturisire completă despre experiența teribilă prin care a fost nevoit să treacă un copil. În paginile acesteia, se îmbină episoade din copilăria Nataschei de dinainte de răpire cu scenele desfășurate în timpul prizonieratului în urma cărora observăm felul în care a marcat-o din punct de vedere psihic ceea ce i s-a întâmplat, relația cu atacatorul său, cum a reușit să rămână pe linia de plutire în ciuda vârstei extrem de fragede, dar și modul uimitor în care societatea te poate trece rapid de la rangul de victimă la rolul de complice.

Am reușit să supraviețuiesc îndepărtându-mă în mod subconștient de oroare și separându-mă de ea. Și am învățat, trecând prin aceste experiențe teribile pe care le-am trăit în timpul captivității să fiu puternică. Da, poate am acumulat o forță de care, în libertate, n-aș fi fost vreodată capabilă… Prin această carte am încercat să închei cel mai lung și întunecat capitol din viața mea de până acum. Sunt profund ușurată că am găsit cuvinte pentru tot ceea ce era contradictoriu și de nerostit. Văzând această mărturisire tipărită mă ajută să privesc cu încredere înainte. Căci ceea ce am trăit mi-a dat totodată și forță: am supraviețuit captivității din temniță, m-am eliberat de una singură și am rămas în picioare. Abia acum, după aceste rânduri scrise, pot trage linie și pot spune cu adevărat: sunt liberă.

Cartea este tulburătoare și extrem de captivantă, cititorul trăind alături de Natascha experiențele sale traumatizante, cu atât mai mult cu cât acestea au avut loc în realitate și nu sunt plăsmuirile imaginației.

Profundă, onestă și absolut lipsită de autocompătimire… Natascha Kampusch este remarcabilă nu doar pentru curajul cu care povestește chinurile prin care a trecut, ci și, mai ales, pentru forța lăuntrică ce răzbate din mărturia ei și care s-a dovedit în final de neînvins. - Sunday Times

Povestea Nataschei Kampusch a fost ecranizată în anul 2013.

MOBILUL, STEPHEN KING, Editura *Nemira – Armada*, București, 2020

Stephen King s-a născut în 1947, în Portland, Maine. În ciuda copilăriei grele, acesta a fost permanent atras de literatură și cinematografie, începând de la o vârstă fragedă să își transpună propriile experiențe în povestiri, pe care apoi le-a publicat în reviste literare.

Începând cu momentul în care concernul editorial Doubleday i-a acordat credit publicând romanul *Carrie*, Stephen King devine un nume în literatura lumii, scriind peste șaizeci de romane și două sute de povestiri, doborând toate recordurile de vânzări și primind numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

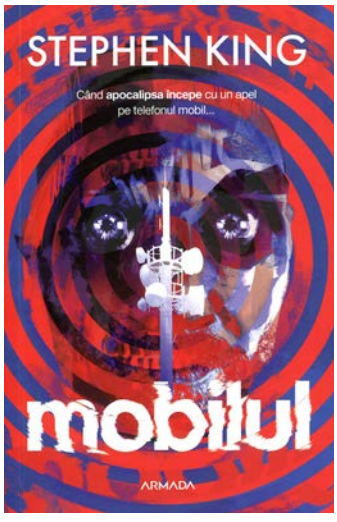

Romanul *Mobilul* este scris în stilul caracteristic autorului, plin de suspans și momente tensionate, provocate de un element aflat la granița realității. Artistul plastic Clayton Riddell se află la Boston pentru a semna un contract fabulos. Bucuros să transmită vestea familiei, acesta apelează, spre norocul lui, la telefonul fix, în timp ce pe toate telefoanele mobile aflate în funcțiune este transmis un mesaj subliminal, care îi va determina pe oameni să regreseze, rezumându-se doar la instinctul de a ucide. Totul va fi dominat de haos, lumea se întoarce la un Ev Mediu întunecat, unde o hoardă de oameni reduși la instinctele primare ajung să facă legea.

Din acest coșmar încearcă să evadeze Clay și alți doi supraviețuitori în drumul lor spre Maine, deși nu sunt siguri dacă acolo vor descoperi un paradis sau o capcană mortală.

Privi în jur neliniștit. Toate locuințele erau întunecate - alimentarea cu electricitate se oprise deja - și puteau foarte bine să fi fost părăsite, atâta doar că el avea senzația că niște ochi îl urmăreau. Ochii nebunilor? Teldemenților? Se gândi la Femeia Power Suit și la Pixie Albă, la smintitul în pantaloni gri și cravată ferfenițită, la bărbatul în costum de afaceri care smulsese cu dinții urechea câinelui. Se gândi la bărbatul gol, care împungea aerul cu antenele de mașină în timp ce alerga. Nu, urmărire nu era un cuvânt care să facă parte din repertoriul teldemenților. Ei se repezeau, pur și simplu, la tine. Dar dacă în casele acestea - sau cel puțin în unele dintre ele - se ascundeau oameni normali, unde erau teldemenții?

Romanul a fost catalogat drept: *O privire tehnofobă, convingătoare, asupra sfârșitului civilizației, cu observații sociologice care te pun în gardă.* – Publishers Weekly

SOLDATUL IERNII, DANIEL MASON, Editura *Nemira*, București, 2019

Daniel Mason s-a născut în 1976, în California de Nord, Statele Unite ale Americii. Este medic și autor al romanelor *The Piano Tuner* și *A Fan Country*. Cărțile lui au fost traduse în douăzeci și opt de limbi și au fost adaptate pentru operă și teatru. Bursier din partea National Endowment for the Arts, este în prezent asistent la catedra de psihiatrie de la Universitatea Stanford, unde predă cursuri de științe umaniste și de medicină.

Soldatul iernii este un roman de o profunzime aparte, care abordează tema războiului și a consecințelor acestuia într-un mod original. Personajul principal al cărții este Lucius, un tânăr austriac de douăzeci și doi de ani, student la medicină, care din dorința de a-și practica viitoarea meserie se înrolează în armată și ajunge într-un spital improvizat din Carpați, în timpul Primului Război Mondial. Locul este unul rupt de lume, undeva într-un sătuc neînsemnat pe hartă. Spitalul este de fapt o mănăstire de maici, cu un crater în podea și o gaură uriașă în acoperiș, unde Margarete, singura maică-infirmieră rămasă se ocupă de soldații răniți, îngrijindu-le rănile trupești, dar având grijă în același timp și de cele sufletești. Așadar, planurile tânărului student nu se potrivesc cu realitatea cruntă. Va fi nevoit să lucreze fără dotările de care ar fi avut nevoie, fără medicamente și doar sub îndrumarea unei infirmiere care la rândul ei învățase să se descurce citind din cele câteva manuale pe care le avea.

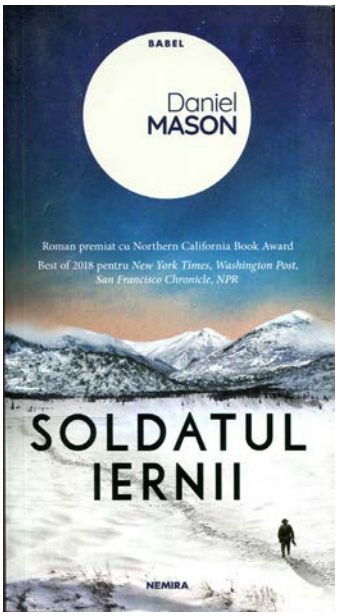

Universul în care pătrunde cititorul este unul greu de imaginat. Camioane care lasă zeci de răniți la porțile mănăstirii, oameni agonizând, strigăte deznădăjduite, cangrene, amputări, tifos și doi oameni care luptă să facă minuni în fiecare zi. Din păcate însă, orice recuperare înseamnă reîntoarcerea soldatului pe front, în fața morții, motiv pentru care mulți preferă mutilarea pe viață, o mână sau un picior lipsă însemnând salvarea acestora. Oamenii nu sunt răniți doar fizic, de cele mai multe ori psihicul lor fiind afectat profund de experiențele prin care au fost nevoiți să treacă. Un astfel de pacient este și *soldatul iernii*, care suferă de șoc post-traumatic, termen necunoscut pe vremea aceea. Lupta medicului și a infirmierei de a-l ține departe de front, deși reprezentanții armatei îl consideră apt de luptă, în condițiile în care nu este rănit fizic, este impresionantă. Soldatul care inițial este rupt total de realitate, trăind în dureroasa lui lume interioară, este recuperat treptat prin eforturile infirmierei. Totul însă este extrem de fragil în mintea lui, care ar putea regresa odată reîntors pe front.

O altă latură a romanului este povestea de iubire dintre Lucius și Margarete. În ciuda sentimentelor care se dezvoltă treptat între cei doi, o posibilă relație între ei nu este gândită de autor decât după terminarea războiului. Însă *soldatul iernii* va avea un impact mult mai mare decât și-ar fi imaginat protagoniștii asupra vieții lor.

Cartea tratează din punct de vedere psihologic impactul războiului asupra destinelor umane, impresionând prin faptul că dragostea, dăruirea, zâmbetul pot exista într-o lume cenușie, care pare fără speranță.

Pe fundalul disoluției Europei atât de bine cercetat și atât de meticulos descris, Mason găsește câteva suflete pierdute și le ghidează spre o pace relativă. – New York Times

ISTORIA ALBINELOR, MAJA LUNDE, Editura *Humanitas*, București, 2019

Maja Lunde este una dintre cele mai cunoscute scriitoare de literatură norvegiană contemporană. S-a născut în 1975 la Oslo, unde locuiește și în prezent. A studiat mai întâi literatura și psihologia, apoi media și comunicare. Din 2009, a lucrat în industria filmului și a televiziunii, scriind scenarii care s-au bucurat de succes. Din 2012 până în prezent, a publicat în jur de zece cărți pentru copii și adolescenți, iar romanul de debut pentru publicul adult este *Istoria albinelor*, care a fost apreciat pe plan internațional, fiind premiat și tradus în peste treizeci și cinci de țări. Acesta face parte dintr-o tetralogie.

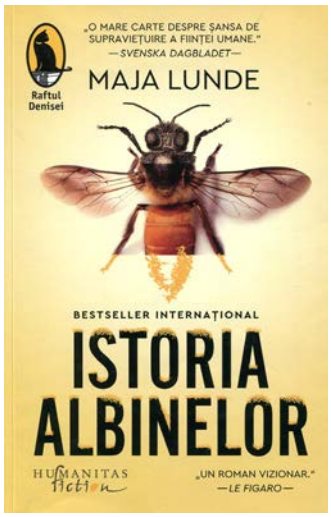

În *Istoria albinelor*, autoarea îmbină imaginația cu cercetarea științifică și își poartă cititorul prin trecut, prezent și viitor. În ciuda titlului, cartea nu se concentrează neapărat asupra albinelor, ci mai degrabă asupra oamenilor și a relației pe care aceștia o au cu locul unde trăiesc și cu propriii copii.

Capitolele cărții oscilează între trei perspective. În Anglia anului 1852, William, un naturalist și comerciant de semințe suferă de o boală fără nume la timpul acela, fiind cuprins de melancolie, gânduri sumbre și tristețe. Atunci când nu vede nicio ieșire din situația în care se află, construiește un nou tip de stup, care speră el că îl va face celebru și îl va ajuta să se reabiliteze în ochii copiilor săi.

În SUA, 2007, George face parte dintr-o veche familie de apicultori, care reușește cu greu să facă față metodelor industriale ce sunt folosite la scară largă și care amenință să îi îngroape afacerea. Deși își dorește cu ardoare să îi lase moștenire fiului său meșteșugul creșterii albinelor, acesta este mult mai interesat de studii, dorindu-și să devină scriitor. Atunci când albinele lui sunt lovite de o maladie, George își pune speranțele în fiul său, de la care ar putea veni salvarea.

A treia perspectivă ne-o prezintă pe Tao, în China anului 2098, atunci când omenirea este cuprinsă de haos, Europa și America fiind afectate de foamete, totul plecând de la dispariția albinelor. Tao este o tânără mamă care lucrează infernal de mult, făcând polenizare manuală. În condițiile în care copiii merg la școală doar până la opt ani, apoi sunt trimiși pe câmp pentru a munci, femeia își dorește o altfel de viață pentru fiul ei. Însă acestuia i se întâmplă un accident neobișnuit și autoritățile îl despart de părinți, iar Tao încearcă să deslușească misterul care stă în spatele a ceea ce i s-a întâmplat.

«*Istoria albinelor*» *va stârni interesul unui număr mare de cititori. Lunde a scris un roman pe care mulți îl vor citi dintr-o suflare, după care se vor așeza și vor medita: asupra vieții, a lumii și a viitorului*. – Annette Orre

Romanul este unul emoționant și neliniștitor în același timp, care abordează

două teme delicate și ofertante: relația dintre copii și părinți și a omului cu natura.

EUGENIA, LIONEL DUROY, Editura *Humanitas*, București, 2019

Lionel Duroy este scriitor și jurnalist, s-a născut în 1949, în Tunisia, și este cunoscut datorită faptului că de-a lungul timpului a colaborat la scrierea a numeroase biografii ale unor personalități artistice franceze, semnând alături de acestea. De asemenea, este autorul mai multor romane, *Eugenia* fiind al șaptesprezecelea dintre cele publicate de Duroy.

Folosind ca metodă povestea de dragoste dintre Eugenia și Mihail Sebastian, scriitorul realizează o frescă impresionantă a României anilor 1930 - 1940, unde realitatea se împletește armonios cu ficțiunea istorică. Plecând de la *Jurnalul* lui Sebastian, Lionel Duroy duce la bun sfârșit ceea ce scriitorul român își propusese, însă nu a mai reușit să realizeze: scrierea unui roman care să evoce al Doilea Război Mondial, așa cum l-a trăit el. Cartea este scrisă din perspectiva narativă a Eugeniei Rădulescu, o tânără care la mijlocul anilor 1930 îl cunoaște pe Sebastian în condiții dramatice la Iași, reîntâlnindu-l apoi la București, după terminarea studiilor. Din spectatoare indiferentă la antisemitismul crescând din țară, Eugenia se transformă în martor revoltat al pogromului de la Iași și al zguduitoarelor schimbări politice din România. Deși între cei doi au stat permanent amintirea actriței Leni Caler și dezamăgirile suferite de Sebastian, Eugenia își propune să îl apere pe acesta de ceea ce i s-ar putea întâmpla în contextul în care trăiește, însă, din nefericire, nu are cum să împiedice destinul scriitorului român care moare la data de 29 mai 1945, lovit de un camion. Pentru a aduce lumină asupra relației dintre ei doi și pentru a desluși rădăcinile răului, tânăra scrie atât istoria legăturii lor, cât și cronica unei lumi dezlănțuite.

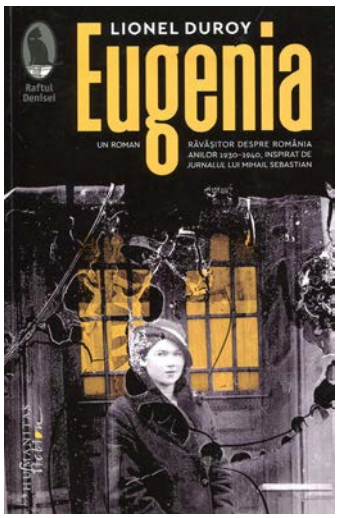

Romanul lui Duroy este bine documentat, fiind interesant în primul rând datorită felului în care un autor străin de locurile acestea reușește să surprindă realitatea politică și socială românească din acele vremuri tulburi. Alături de Eugenia, urmărim în paginile cărții personalități cunoscute nouă, cum ar fi Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionesco, a căror viață s-a intersectat la un moment dat cu cea a lui Mihail Sebastian.

«*Eugenia*» *este în același timp un roman istoric, filosofic, tragic, bogat, bulversant, fascinant. Un roman total.* - L'Express

«*Eugenia*» *ne trimite înapoi la propriile orbiri și paradoxuri și ne reamintește că literatura există pentru a ne tulbura. Ce carte!* – Psychologies

Romanul a primit, în anul 2019, premiul Anaïs Nin.

COPIII DE PE VOLGA, GUZEL IAHINA, Editura *Humanitas*, București, 2020

Guzel Iahina s-a născut în anul 1977, în orașul Kazan, din Rusia, absolvind Facultatea de Limbi Străine a Institutului

Pedagogic de Stat din Kazan, mutându-se apoi în Moscova, unde și-a completat studiile în domeniul scenografiei. După o carieră în relații publice și publicitate și numeroase colaborări cu reviste cunoscute, Guzel Iahina publică, în 2015, primul său roman, *Zuleiha deschide ochii*, inspirat din relatările bunicii sale, o învățătoare cu origini tătărești, care a fost nevoită să petreacă peste cincisprezece ani într-o colonie de muncă din Siberia.

Al doilea roman al autoarei a fost publicat la distanță de trei ani de primul și a fost primit cu același entuziasm de public și de critica literară, ambele fiind premiate și traduse în zeci de limbi.

Copiii de pe Volga prezintă într-un mod aparte, la granița dintre realitate și mit, povestea vicisitudinilor îndurate de coloniile germane de pe Volga, din anii 1920 - 1930.

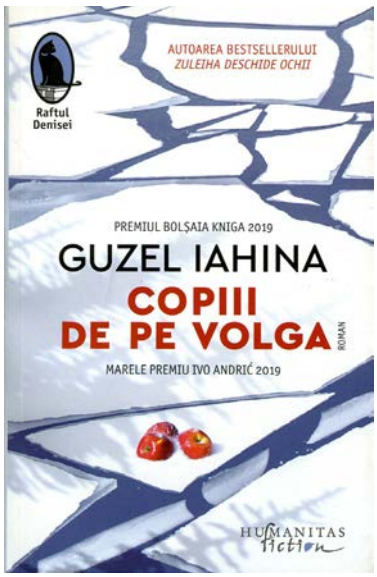

Autoarea își descrie astfel romanul: *Am vrut să vorbesc despre lumea coloniilor germane de pe Volga - vibrantă, aparte, plină de viață - o lume creată cândva de oameni veniți din altă țară și pierdută astăzi în negura timpului. Dar este și o poveste despre cum poate o mare dragoste să nască spaime în sufletul nostru și totodată să ne ajute să le depășim.*

Jakob Ivanovici Bach, profesor în satul german Gnadental de pe Volga, duce o viață simplă și anonimă. Într-o zi, este chemat pe celălalt mal al fluviului Volga, *care împarte lumea în două*, pentru a preda lecții de germană unei tinere, Klara, fiica unui personaj straniu, Udo Grimm. Între cei doi se înfiripă o poveste de iubire care nu va fi cruțată nici de prejudecățile sătenilor, nici de istorie. Când revine în satul său, Bach constată că multe lucruri s-au schimbat, că ierarhiile nu mai sunt aceleași, iar lui i se va cere să scrie basme și povești despre locuitorii și tradițiile satului, moment în care pătrundem într-o lume magică din care însă nu lipsește adevărul crud al istoriei.

Importantă la acest roman este desfășurarea narațiunii de-a lungul graniței flexibile dintre basm și realitatea brutală. Una dintre scenele cele mai fascinante ale cărții este lupta interioară a lui Stalin cu adversarul său, Hitler. (...) Guzel Iahina ajunge la măiestria de a aduce laolaltă cât se poate de firesc caracterul minor al vieții de la țară și măreția istoriei universale. A rezultat un roman istoric captivant; dar, altfel decât s-ar aștepta, autoarea nu înfățișează o acțiune reală searbădă, ci o parabolă cu o privire mitică asupra lumii. – Sächsische Zeitung

Aceste volume sunt disponibile pentru public, spre împrumut, la Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila. Disponibilitatea titlurilor poate fi consultată în catalogul electronic al bibliotecii – https://toread.bjbraila.ro/opac.

Roxana NEAGU,
Corector

Lansări de Carte 2021

Vicii Vinovate

Lansarea romanului *Vicii Vinovate* semnat de Radu Nastasia a deschis seria de evenimente culturale din anul 2021, organizate sub genericul ***140 de ani de bibliotecă publică la Brăila***.

Romanul reprezintă radiografia unei lumi decadente în care dependența față de droguri şi alcool capătă valenţe nebănuite. Scris într-un ritm alert, captivant, volumul cuprinde scene pline de suspans, situaţii neprevăzute, confruntări violente între bande rivale de interlopi, asasinate şi morţi datorate consumului de droguri.

În esență, subiectul cărții este inspirat din spațiul dur și înșelător al drogurilor, cu tot ce înseamnă complexitatea acestuia. Dincolo de poveste, cartea este plină de învățăminte, iar Radu Nastasia trage un serios semnal de alarmă pentru tinerele generații.

Despre romanul *Vicii Vinovate*, care a văzut lumina tiparului în luna ianuarie a acestui an, autorul spune că: *Întâmplările și personajele din acest roman sunt pur ficționale, dar năravurile care îi bântuie pe protagoniști - de natură a distruge ființa umană - este recomandat a rămâne la stadiul de tabuuri, în special pentru minori și adolescenți. Volumul reprezintă o alchimie perfectă între viața de polițist la Narcotice, traficanți și muzica rock.*

Lansarea s-a bucurat de un public numeros, fiind primul eveniment cultural organizat în Bibliotecă după multe luni de restricții pe fondul pandemiei.

Republica Moldova între Est și Vest

Volumul *The Republic of Moldova between East and West: vectors and agents of change that determine political attitudes (1991 - 2016)*, lansat la bibliotecă în luna februarie și semnat de dr. Stoica Cristinel Popa, constituie disertația de doctorat a autorului la Universitatea *Dunărea de Jos* din Galați.

Lucrarea oferă o contribuție unică la istoriografia mondială, analizând primii 25 de ani de la independența Moldovei din 1991, pe baza unor surse noi de informații. În plus, volumul include interviuri cu membrii Parlamentului Republicii Moldova, semnatari ai Declarației de Independență din 1991, lideri ai Mișcării de Eliberare Națională, miniștri guvernamentali, un prim-ministru, primii doi președinți ai Republicii Moldova și alții.

Politolog, istoric, asistent universitar și activist ONG, dr. Stoica Cristinel Popa, a invitat la evenimentul de lansare doi profesori de istorie brăileni care să-i prezinte volumul: Corina Pavel și Ștefan Aftodor. Aceștia au vorbit despre faptul că la nivelul întregii societăţi persistă sentimentul de nesiguranţă

identitară, aducând în discuție aspirațiile pro-occidentale ale etnicilor moldoveni tineri, dar și dependența celor mai în vârstă față de spațiul estic.

De origine basarabean, Ion Volcu - moderatorul evenimentului - a adăugat că menţinerea militarilor ruși în Transnistria ştirbește însăşi existenţa Moldovei. De asemenea, crede că nu se va reuși prea curând scoaterea Moldovei din raza de influenţă a Rusiei, deoarece politicile guvernamentale și societatea civilă nu sunt coerente în acțiuni.

Autorul a mai publicat două cărți pe aceeași temă de actualiate: *Anticorruption reform in the Republic of Moldova* (2017) și *The Last Iron Curtain: An Exploration of the Romanian-Moldovan Possible Reunification* (2011, reeditată în 2015).

Ioan Munteanu: triplă lansare de carte

Ultimele trei cărți ale profesorului Ioan Munteanu: *Piața Brăilei de la 1300 până în zilele noastre*, *Deportați în Bărăganul Brăilean* și *Stradele Brăilei* s-au lansat în luna martie la Casa de Cultură a Municipiului Brăila. Despre cărți au vorbit profesorii Octavian Osanu, Constantin Toader, Vasile Ioan Zbarcea și Viorel Coman, critic literar.

Volumul *Stradele Brăilei: documente pentru viitor*, apărut în 2021 în ediție revăzută și adăugită, prezintă bogăţia patrimonială și evoluția urbei de la târg comercial la centru urbanistic modern, cititorul având posibilitatea să descopere file inedite de istorie locală și povești pitorești despre oameni și locuri. Orașul prosper, cu aer occidental, cu străzile în amfiteatru, reprezentativ arhitectonic pentru Europa anului 1900, este descris de autor cu multă nostalgie față de un trecut glorios, vrând să-i facă pe brăileni să-și iubească mai mult locul natal.

Despre *Deportați în Bărăganul Brăilean* autorul a afirmat că este o carte-document, care reconstituie o pagină dureroasă și mai puțin cunoscută a poporului român - fenomenul Bărăgan. Pe lângă reconstituirea trecutului, lucrarea își propune și recuperarea morală a celor peste 40.000 de oameni, care în ziua Rusaliilor Negre, pe 16 iunie 1951, au fost dezrădăcinați de la frontiera URSS-ului cu Iugoslavia și debarcați în Câmpia Bărăganului. Aici s-a inventat închisoarea fără ziduri, cu regim de lagăr semi-liber, arest în familie, cu plecări controlate numai pentru muncă. După cinci ani de surghiun, deportații s-au întors în locurile natale, unde au găsit casele rechiziționate, pământurile colonizate și autoritățile dușmănoase, fiind nevoiți să-și înceapă viața de la capăt.

Gulagul din Bărăgan nu trebuie nicicum uitat, iar pentru puținii supraviețuitori ai deportării și în memoria celor care și-au găsit sfârșitul în lagărele de muncă forţată, cartea are menirea de a ne reaminti că învățând din *istorie,* vom aveam un viitor pașnic.

Cea de-a treia carte, *Piața Brăilei de la 1300 până în zilele noastre,* aduce în atenția publicului aspecte importante din istoria comerțului la Brăila, amintind de perioadele de efervescență economică și socială, dar și de dureroasa decădere care avea să urmeze în perioada comunistă.

Plecând de la condițiile naturale și poziția geografică a Brăilei, autorul tratează teme precum: industria Dunării cu activitatea din port, traficul maritim, statutul de porto-franco, comerțul intern și internațional, societățile industriale brăilene, Oborul de cereale. Pentru ca imaginea să fie completă, autorul a adăugat în cuprins și o Antologie literară despre piețele și târgurile din oraș.

Multă vreme se va scurge în calendare și multă apă va mai curge pe Dunăre până când Câmpia Brăilei va avea puterea și inspirația să scoată la lumină un condei cu forța de iubire și de laudă a tot ceea ce este brăilean, cum este condeiul lui Ioan Munteanu. Era nevoie de un astfel de excurs sentimental. Acum, Brăila se poate mândri cu fiul ei care o arată lumii așa cum este: frumoasa între frumoase - ne spune scriitorul Constantin Gherghinoiu și-i dăm dreptate întru totul.

Laura CAPLEA,
Bibliotecar

Valurile se tot sparg

Soarele apunea în timp ce valurile se spărgeau la mal. Pe plaja singuratică își petrecea timpul o fată observându-le, deși dădea senzația că privește de fapt în zare.

Acea zi fusese pașnică, cum era obișnuința. La finalul fiecăreia se oprea și medita asupra ei, mereu amintindu-și să analizeze și valurile. Dacă ar fi venit o furtună? Sau chiar o navă? Rar se întâmpla în micuța ei localitate, așa că mereu avea o privire obosită și predispusă la visare.

Momentele ei de liniște au fost dintr-odată întrerupte de un pește adus de valuri la mal. S-a holbat la el pentru câteva secunde, până când a realizat că nu era un eveniment natural. Panicându-se, a creat în grabă o bulă pentru siguranța vietății. Așadar, a putut să-l privească mai bine, remarcând niște detalii cruciale: acesta era rănit, nu reușea să înoate prea bine și era colorat într-un turcoaz plăcut ochilor. Fără a zăbovi, și-a adunat energia, dăruind-o peștelui pentru ca acesta să se simtă mai bine în următoarea zi.

Din fericire, căsuța ei era destul de aproape, așa că nu a trebuit să depună mult efort pentru a menține bula intactă. A alergat cât de repede a putut, iar când a ajuns, și-a dat seama că a obosit destul de tare. Ușa s-a deschis cu un simplu ghiont, întrucât o lăsa mereu descuiată. Asta i-a ușurat mult grijile, deoarece putea să adăpostească rapid peștele într-un bol pe care îl pregătise cu ceva timp în urmă. După aceea, ea a privit curioasă încercarea lui de a-și reveni, notând cu atenție alte detalii mici. Nici nu a observat când soarele deja apusese. Nu avea idee cum a putut trece timpul atât de repede doar uitându-se la un pește, dar nu conta. A decis că era vremea de culcare.

Căderea în brațele somnului era treabă ușoară pentru ea, deoarece magia o epuiza. Uneori, se întreba… *Dacă nu era magia pe care s-o folosească, de câte nopți albe ar fi avut parte?* Cu gânduri de acest fel a pătruns într-un somn adânc, către o lume de vise știute numai de ea.

*

Glasul pescărușilor o trezi ușor. Razele prietenoase ale soarelui îi salutară ochii, însă imediat a vrut să se culce la loc. Un gând îi răsări în minte: peștele din ziua trecută era încă în bol. *Trebuie să se fi vindecat până acum*, își spuse. De mult nu și-a mai părăsit camera țopăind de bucurie.

Peștele era împietrit, holbându-se în gol. Ea nu a ezitat să îl privească, ocazie cu care a văzut niște tăieturi încă prezente pe corpul animăluțului. Acelea nu ar fi trebuit să rămână, deoarece energia pe care i-a dăruit-o a fost suficient de generoasă. Desigur, putea să nu aibă dreptate. Nu folosea prea des magie de genul acesta.

Un zâmbet blând i-a înflorit pe față, în speranța că va reuși să facă peștele să se simtă confortabil. Cu un gest discret, și-a dezvăluit intențiile și a promis scurt că se va întoarce repede de la patrula dimineții. O numea *patrulă* numai de formă, pentru că nimic nu se întâmpla prin acele părți. Adevăratul scop era al eliberării minții. Nisipul, ca de obicei, îi gâdila tălpile picioarelor, iar marea albastră se prelungea la nesfârșit. Pescărușii aveau și ei ceva de spus: anunțau o altă zi pașnică pentru fată. Aprecia nespus peisajul mirific ce i se arăta ei și numai ei.

Și celor doi marinari ce se îndreptau fix spre ea.

Păreau să fi venit dinspre oraș și ea s-a gândit că ar avea nevoie de ceva dacă au bătut atâta drum. S-a îndreptat spre ei, sperând din tot sufletul ca interacțiunea să se termine cât de repede posibil pentru a reveni la *patrulă*. Un asemenea eveniment i-a zguduit pacea interioară. Cu cât s-a apropiat mai mult, cu atât a constatat că modelul hainelor bărbaților era straniu și a tras concluzia că marinarii respectivi nu erau de pe acele meleaguri.

— Dom'șoară, ești tu magul? strigă cel înalt. Amândoi aveau o constituție atletică, dar totuși delicată, ceea ce a încurajat-o să se apropie și mai mult. De asemenea, cel scund părea destul de tânăr și parcă grijile i s-au risipit.

— Aaa, ești ucenică!

Fata nu a avut de ales și a dat din cap că da.

— Nu contește, spune-i lu' magu' tău că oamenii mării tot fac probleme. Problemă mare nu-i, da' unii s-au trezit cu bogățiile furate. Io și pretenu' am venit să vă zicem, atâta tot. Își folosesc magia aia a lor să se facă-n pești și uite așa se strecoară-n casele oamenilor. Ai grijă cu orice pește ce-l vezi! Că dacă-i om al mării? Zi bună dom'șoară, își ridică pălăria să salute, iar marinarul însoțitor îi urmă gestul.

La fel de repede cum au apărut în raza ei vizuală au și dispărut, așa că le-a mulțumit în sinea ei pentru avertisment.

Însă ceea ce a spus marinarul a pus-o pe gânduri. Ceva îi suna foarte cunoscut: oameni ai mării transformându-se în pești ca să se strecoare în casele oamenilor… Ca un anume peștișor azuriu.

De îndată ce a realizat, picioarele parcă îi fugeau singure. A răsuflat ușurată aflându-și căsuța aproape și n-a mai stat pe gânduri: a trântit ușa, analizând cu cea mai mare atenție încăperea. Ce i-a sărit în ochi a fost un băiat care se înfrupta din proviziile ei prețioase.

— Of, mormăi ea, supărată. Urât din partea ta... zise, bătând ferm cu piciorul în podea. Trecură câteva momente, apoi fata începu să-l examineze mai atent pe așa-zisul hoț. Arăta ca un băiețel cu părul zburlit turcoaz, ce-i gâdila umerii, iar în locul urechilor se zăreau printre șuvițe niște aripioare de peștișor.

— Ooo, se minună el în schimb. Se întoarse repede și, cu un zâmbet larg pe față, încercă să se scuze: Eeei, știu, nu ar fi trebuit, dar…

— Dar ce?! strigă fata.

— Păi, vezi… era așa bună mâncarea…

— Da... Era.

— Jur că n-o să mai fac, iartă-mă, te implor! zise, prăbușindu-se în genunchi, cu o expresie deplorabilă pe față. Fata căzu victimă tacticii. Era fermecată de intensa culoare turcoaz a ochilor larg deschiși ai hoțului. Un moment de ezitare pe fața fetei era tot ce voia el.

— Te rooog! îngăimă băiatul, șiret, lungind ultima vocală.

Parcă trezindu-se din transă, fata îi îndeplini dorința.

— Bine, bine... Doar de data asta voi trece cu vederea...

O altă schimbare dramatică apăru pe fața băiatului, ce se ridică fulgerător în picioare cu o expresie satisfăcută, de parcă ar fi câștigat ceva.

— O, vai... Ce ți s-a întâm…

Acum fata putea vedea omul mării în toată splendoarea sa... sau mai degrabă splendoarea rănilor sale, ce îi decorau trupul. Zeci de zgârieturi, tăieturi și cicatrici se întindeau pe picioarele

și abdomenul celui care cu puțin timp înainte fusese doar un peștișor fermecător. Gânduri negre îi umplură iarăși mintea bietei fete, eliberate din temnițele cele mai adânci ale sufletului. Ca un film, imagini ale tuturor torturilor la care oamenii de pe pământ îi supun pe cei ai mării se derulară în fața ochilor săi. Încremeni, șocată de ceea ce vedea... După câteva momente în care încearcă să se reculeagă, se apropie și îi propuse băiatului:

— Rănile... Ți le voi vindeca, vino-ncoa'.

— Nu, nu, nu-i nevoie... Se vor vindeca singure, mai devreme sau mai târziu. Nu trebuie să mai faci vreo vrajă, îi răspunse prompt, îndepărtându-se de fată și aruncându-i o privire convingătoare, ce o făcu să se răzgândească. Surâsul băiatului îi dădu puțină liniște sufletească. Părea că într-adevăr totul era în regulă.

— Deci... Cum rămâne cu mâncarea? întrebarea lui fu urmată de un zâmbet, aparent inocent.

— A, da. Ai binevoit să mănânci aproape tot... Proviziile pe luni de zile... Dispărute într-o clipită, spuse fata, oftând adânc. Dezamăgirea îi umplu sufletul. Atâta muncă irosită într-o singură dimineață. Nu mai putea nici măcar să se supere sau să-l mai certe pe omul mării ce făcuse atâta pagubă. *Asta e… o să fiu nevoită să fac rost de mâncare pe undeva pe aici…*

— Hmm, deci nu e niciun oraș prin jur? o interogă băiatul. Fata tresări subtil. Doar ce se întorsese în fugă de la marinari și nu voia ca peștele ăsta năzdrăvan și viclean să mai facă necazuri altor nefericiți care aveau să îl întâlnească.

— Nu-i! minți scurt.

— Ba este, nu-i așa? Urât din partea ta să mă minți în felul ăsta... Foarte bine atunci, dacă asta e ceea ce vrei. Voi merge *singur* în oraș.

Pășind apăsat, aproape entuziasmat, băiatul se îndreptă spre ușă.

— Of... Unde crezi că te duci arătând în halul ăsta? Vrei să mergi în oraș, bine, dar nu pot să te las să mergi dezbrăcat!

Într-adevăr, băiatul era un pește transformat, așa că nu avea haine pe el.

— Așteaptă un pic, să-ți găsesc un halat sau ceva cu care să te-mbraci!

Uimit de grija ce i se arăta, băiatul se opri să privească timid cum fata căuta frenetic prin sertarele și dulapurile camerei sale. În sfârșit, răsuflă scoțând un cearșaf alb. Începu să-l înfășoare atent și într-un final exclamă, cu o urmă de mulțumire și mândrie:

— Ei, ce zici?

Aripioarele băiatului, care se aflau în locul urechilor de om, erau aproape învăluite de noua mantie și de părul său dezordonat și turcoaz. Brațele, pieptul și picioarele erau acoperite total. Un succes răsunător.

— E bine, așa mă vor recunoaște oamenii cu greu. Atâtea opțiuni... atâtea oportunități... Ochii săi sclipeau la ideea că noua sa înfățișare îl va ajuta să își pună în aplicare visurile. Ei, dacă tot merg în oraș, sigur nu vrei să mă însoțești? La urma urmei, tu ești faimoasa vrăjitoare sau mag sau ceva... Sigur vei primi de mâncare dacă află lumea că mori de foame aici. Nu? Nu?!

Băiatul era mai entuziasmat ca niciodată, visa cu ochii deschiși.

— Of... Poate n-ar trebui să mergem în oraș. Mai bine mă duc să caut ceva de mâncare pe plajă și gata. Niște alge sunt suficiente, glăsui fata a cărei dezamăgire se simțea în voce.

— Nu, nu, nu, nu-s bune algele. Deloc, chiar deloc. Am nevoie de mâncare bună, bună. Cum altfel mă voi vindeca? Cum altfel voi putea înota liber și elegant prin mare?

Pe fața băiatului se citea disperarea. Mai degrabă se întorcea în mare, decât să mănânce alge. Acum era ocazia lui de a gusta ceva de-a dreptul... decent. Ochii băiatului se aprinseră iarăși, venindu-i încă o idee șireată.

— Am o idee… Ce-ar fi dacă - făcu o pauză pentru a analiza reacția fetei. Era surprinsă, nu se aștepta ca peștele, ce tocmai îi mâncase toate proviziile, să aibă și idei - ce-ar fi dacă ți-ai împleti părul, ei?

— Ce? De ce? N-am avut vreodată nevoie până acum... Nu-i ca și cum pot să mi-l împletesc singură oricum. Băiatul se apropie și prinse o șuviță din părul șaten și fin al fetei.

— Atunci, ce zici, vrei să ți-l împletesc eu? O să dureze doar un moment și apoi putem merge în oraș! Fata oftă iar. Îl privi îngrijorată, dar se dădu bătută. *Ce s-ar mai putea întâmpla...* își spuse ea în gând, în timp ce băiatul îi împletea cu spor șuvițele...

— Ce curajoasă ești... Nu ești deloc îngrijorată? Acum câteva minute tocmai te jefuiam. Cum ai reacționa dacă ți-aș face ceva acum, când ești de-a dreptul lipsită de apărare?

— Ce aș face...

Amenințarea o puse pe gânduri. Într-adevăr, era naivă să-i întoarcă spatele celui ce tocmai o jefuise, totuși...

— Nu prea cred că m-ai răni, spuse fata.

— Aha... Zici tu? râse băiatul încet. Ești o vrăjitoare, de fapt, despre ce tot discutăm? Evident că îmi poți citi gândurile, nu? Ai știi dacă te-aș minți.

— Nu neapărat, răspunse fata.

Într-adevăr, nu putea citi gândurile, dar putea să ghicească intențiile oamenilor din mimica feței și tonul lor. În plus, avea impresia că, după ce l-a salvat de la moarte, după ce s-a oferit să-i vindece rănile, nu ar îndrăzni să comită o faptă așa de cruntă.

— Și… gata, strigă entuziasmat băiatul după câteva minute de liniște stânjenitoare. O drăguță coadă împletită pentru drăguța noastră vrăjitoare, surâse el. Ce zici? Eu cred că ți se potrivește, îți stă bine.

Fata se îndreptă spre oglinda prăfuită, ascunsă într-un colț uitat al camerei. De obicei, părul ei, neîngrijit și foarte lung, demn de o *vrăjitoare*, ascundea trăsăturile frumoase ale feței sale. Însă acum, cu părul împletit într-o coadă absurd de lungă, ce ajungea până la genunchii săi, schimbarea era radicală. Nici nu se mai recunoștea.

Băiatul între timp găsi un cearșaf alb prin cotloanele căsuței și o înveli pe fată exact cum a fost el îmbrăcat. Se holbă uimită la figura străină, necunoscută, ce apăruse în oglindă.

— Mulțumesc... Cum ar trebui să-ți spun? Ai vreun nume? *Evident că nu are vreun nume*, gândi imediat. Într-adevăr, oamenii mării ... nu prea au nevoie de nume. Nu prea au de-a face cu oamenii de pe pământ, din motive evidente.

— Un nume... băiatul făcu o pauză. Kimchi! Zi-mi Kimchi! Kimchi va fi însoțitorul tău adorabil astăzi! râse acesta. Dar eu cum să îți spun?

— Shella!

— Ți se potrivește, râse tânărul, luând-o de mâini și strigând: Hai, atunci! Ce mai așteptăm?

Fugi spre ieșire, cu o sclipire în ochii săi turcoaz. Entuziasmul lui Kimchi îi aduse fetei un zâmbet, așa că aceasta îl urmă de îndată. Mergând pe nisipul fin al plajei, puteau simți adierile line ale vântului care le mângâia trupurile. Kimchi o luă la fugă, distrându-se copios doar alergând, în timp ce fata rămăsese în spate.

Văzând orașul în zare, Kimchi încetini și-și găsi locul aproape de fată, însă asta

nu-l opri din agitația provocată de ceea ce vedea în fața lui. Ochii săi sclipeau la gândul numeroaselor lucruri pe care le-ar putea face în oraș: să mănânce tot felul de bunătăți, să-i cunoască pe orășeni sau să navigheze pe corăbii. Kimchi nu-i dădea fetei niciun răstimp să vorbească, era de neoprit. Totuși, fetei nu-i displăcu. Trecuse destul de multă vreme de când nu mai ascultase atât de mult glasul cuiva. Începu să-i placă vocea omului mării, îi dădea o stare bună. Jovialitatea sa era contagioasă.

— Hei, uite!! Uite!! Uite!! Am ajuns! urlă Kimchi ca un copil, arătând spre docurile din apropiere. Piața din zona portului îi produse o nostalgie grozavă fetei. De când nu mai ajunsese în această piață, lucrurile se schimbaseră enorm comparativ cu ceea ce își amintea: nu numai că era imensă, dar populația i se înzecise. Totul ar fi copleșit-o dacă nu ar fi fost și Kimchi cu ea. Băiatul îi alunga acele sentimente doar printr-un simplu zâmbet.

Mergând pe coastă spre piață, cei doi au trecut prin port, unde au fost inevitabil observați de marinarii din zonă. Kimchi își dădu seama că atrăgea cam multă atenție asupra lor și grăbi pasul pentru a ajunge cât mai repede, sperând să se piardă în mulțime. Shella a început și ea să intre în panică, neștiind pe unde s-o apuce. Piața părea mai gălăgioasă ca niciodată, aproape asurzitoare. Nu se putea clinti, înghețase în acel loc, căutând vocea băiatului și eșuând mizerabil. Urlă numele lui, dar în zadar. Puhoiul de lume avea culori monotone, iar azuriul aparte al lui Kimchi nu îi sărea în ochi nicidecum.

*

— Ce naiba faci, Kimchi? Eram tare îngrijorată pentru tine... Cine știe pe unde puteai ajunge dacă te rătăceai!

— Erai îngrijorată, ei....

— Of... Uite, vrei să mai luăm mâncare sau nu? Mie-mi convin algele, tu ce zici?

Kimchi se apropie subtil de urechea fetei și îi șopti încet, lungind fiecare vocală:

— Să mergem...

Nu apucă să se îndepărteze, fiindcă palma surprinzător de puternică a fetei îl lovi peste ceafă.

— Î… în oraș..., termină el propoziția, lent și rănit. Câteva lacrimi începură să i se prelingă pe obraz.

— Ești bine? Fata era un pic tulburată de ceea ce făcuse. Ca mag, nu prea trebuia să-i lovească pe ceilalți, și totuși... Nici nu apucă să-l inspecteze bine pe Kimchi, că băiatul își schimbă imediat starea.

— Ah! Da, da, sunt bine! Ce să mai... Hai să mergem mai repede în oraș, pierdem vremea pe aici!

În mijlocul pieței, cei doi se simțiră înghesuiți de mulțimea tarabelor. Strigătele negustorilor, negocierile clienților se îmbinau cu țipetele copiilor ce se învârteau printre adulți. Însă ochii lui Kimchi fixară o tarabă cu fructe proaspete și exotice. Păreau incredibil de delicioase.

— Te rog... imploră Kimchi, trăgând-o de mânecă pe fată pentru a-i îndrepta privirea spre fructe. Și ea a fost vrăjită de ele. Însă realiză repede că punguliță ei cu monede nu era de ajuns nici măcar pentru un singur fruct. Abia dacă putea să cumpere câteva pâinici.

— Of... Nu ne permitem nici măcar unul. Am venit să luăm pâine, nu…

Fata fu întreruptă de zgomotul care se auzea dinspre punguța pe care Kimchi o zdrăngănea. Părea plină de monede. Le-a răsturnat în palmă. Erau zeci de bănuți de argint, cu o stemă elaborată. Toate noi.

— D… de unde ai astea?!

— Nu contează de unde, dar nu te teme, nu sunt furate. Știi doar că nu sunt ca alți oameni ai mării ce fură de la voi, chicoti Kimchi cu un rânjet năzdrăvan pe față, apoi continuă: Of, of, oamenii ăștia, îți umplu capul cu tot felul de prostii, mormăi destul de tare, încât să fie auzit de Shella.

— În fine... Hai să mergem!

Fata se îndreptă spre o tarabă ce vindea pâine. Din fericire pentru ei, franzelele erau ieftine de data asta, după spusele vânzătoarei. *Pot să cumpăr pâine pentru o săptămână!* gândi fericită Shella. Ba chiar îi rămăseseră bani. Însă Kimchi era de negăsit.

— Kimchi! urlă disperată fata. Kimchi! De data asta nu mai apăru de nicăieri în spatele ei. Nimeni nu o băgă în seamă. Lumea era preocupată de altceva. Oamenii se adunau într-un colț al pieței, de parcă se făcea vreun truc sau avea loc un spectacol acolo. Cu greu, se strecură prin mulțime și ajunse în rândul din față. Priveliștea era înfiorătoare. Kimchi era suspendat în aer de un gardian care striga printre înjurături: *Hoțule*, *tâlharule*, *nenorocitule*… Fata încremeni, șocul fiind mult prea mare ca să se poată mișca.

Situația degenera. Kimchi își țintuia agresorul cu o privire speriată, fără a scăpa vreun sunet, în timp ce omul rânjea, scoțând un pumnal pe care îl îndreptă spre aripioarele firave ale omului mării. Fata era tulburată și dezgustată. Tulburată de ceea ce se desfășura în fața ei, dezgustată de lașitatea sa, de faptul că împietrise. Chiar dacă Kimchi probabil furase ceva, era clar că pedeapsa aplicată era condusă de ură și cruzime, nu de dreptate.

— Nenorociților.... Numai să furați știți. Ei, lasă că vă arăt eu vouă, să țineți minte ce se întâmplă când luați ceva ce nu este al vostru... se răsti agresorul, în timp ce atinse aripioara lui Kimchi cu pumnalul. Nu apucă însă decât să-l zgârie, căci o voce răsună din mulțime, însoțită de un tunet puternic și de valuri ce se loveau zdravăn de docurile orașului.

— Ajunge! se auzi din gura fetei. Întreaga piață fu paralizată, nimeni nu mai îndrăznea să scoată nicio șoaptă. Tot freamătul se opri. Gardianul se opri și el. Privirea ei era încrâncenată. Omul înțelese cu cine avea de-a face. Nu era atât de nechibzuit, încât să se împotrivească Magului Mării. Îl azvârli pe Kimchi la câțiva metri distanță și se îndepărtă mormăind. Mulțimea se întoarse la treburile ei, însă băiatul continuă să se zbată pe jos cu mâna pe aripioara sa, încercând să încetinească sângerarea, chiar dacă rana era superficială.

Fata încă simțea tulburarea cauzată de evenimente. Tocmai oprise o crimă și totuși încă nu avea cum să fie optimistă. Era de-a dreptul copleșită. Din fericire pentru ea, plânsul lui Kimchi ce tot încerca să oprească sângerarea, o scoase din gândurile sale și o aduse la realitate.

— O, vai... Vino-ncoa’, lasă-mă să mă uit...

Băiatul ascultă și își dezvălui plaga. Shella mângâie ușor tăietura, ce fu învăluită de un voal de lumină emanat de mâinile sale.

— M… mulțumesc... Uite… Kimchi nu apucă să-și termine propoziția.

— Gata, hotărî ea, cu o privire stoică. Ne întoarcem!

De data asta, Kimchi ascultă. Nu mai avea curajul să spună vreun cuvânt. Se îndreptară spre plajă fără pauză, croindu-și cale prin mulțimea de oameni. Kimchi nu mai avea cearșaful ce-i acoperea aripioarele. Chiar dacă toată lumea din jur se holba ciudat la cei doi, nu-i mai interesa asta acum. Singurul lucru în mintea amândurora era să se întoarcă acasă. O furtună urma să vină, norii negri se adunaseră și valurile începeau să se lovească puternic de țărm, iar marea se tulburase.

Când au ajuns acasă, fata îi deschise ușa și-i ordonă:

— Intră. Nu mai pleca nicăieri! Tonul acela ferm nu era în caracterul ei, iar Kimchi se supuse. Ea încuie ușa în spatele lui.

Mergea apăsat pe plajă, mintea ei fiind inundată de tot felul de gânduri legate de ceea ce tocmai se întâmplase: *Nu am făcut ce ar fi trebuit. E numai vina mea...* Niciodată nu alesese să fie mag, era prea mult pentru cineva ca ea. Ușor, ușor, furia ei se mută pe lumea din jur, pe gardian, pe mulțimea ce asistase pasivă la tortura lui Kimchi, pe toți cei din cauza cărora ea pierduse controlul asupra sa. Însă, oricât ar fi încercat să arunce vina, în sinele ei știa adevărul. *E vina mea... Nu așa trebuia să fie...*

Între timp, furtuna deja începuse. Shella se îndrepta nestingherită spre mare. Tot ce își dorea în momentul acela era liniște, pace în mintea ei. Să scape de toate gândurile ce o asaltau încontinuu. Și așa, intră în mare. Apa îi învălui picioarele.

Gata, răsună în mintea ei, în timp ce continuă să se afunde în mare. Însă o singură voce nu era destul. Toată singurătatea pe care o îndurase ani de zile, cruzimea căreia i-a fost martoră atâta vreme, reîntoarcerea în lumea cruntă a oamenilor nu se opreau. Nu putea face nimic. Oamenii nu se puteau opri. Marea era singura ce o putea salva din disperarea în care se găsea. Marea o înghiți. Îi aduse liniște și-i alină suferința.

*

O voce se auzi. O voce caldă, mângâiere urechilor. Nisipul fin al plajei îi gâdila pielea. Trezindu-se, în fața ochilor săi se înfiripă o figură bizară. Era întâmpinată de o pereche de ochi turcoaz, ce erau de data asta mărginiți de mici semne albastre, care arătau ca niște valuri.

— K… Kimchi? se auzi timid din gura fetei.

— Da? răspunse Kimchi pe un ton neobișnuit de cald și liniștit, lipsit de entuziasmul și jovialitatea sa caracteristice. Însă nu ținu mult. Kimchi nu se putu abține din a schița un zâmbet jucăuș, urmat apoi de râsul său nelipsit și plin de energie. Scuze, scuze... știu. Dar nu mă pot abține... Plus că mă vezi în forma mea adevărată acum.

Fata încă era confuză. Bulversată de ceea ce ochii îi arătau. Kimchi se așeză lângă ea pe nisip, în continuare țintuit de privirea fetei.

O sirenă!? Nu... Un triton! Era incredibil. În lumina soarelui, coada era mult mai lungă decât s-ar fi așteptat de la cineva de statura lui Kimchi și era ornată cu solzi azurii ce se îmbinau perfect într-un vârf transparent.

— Știi... Trebuia să te aștepți la asta. Când ai încuiat ușa, chiar credeai că nu voi putea ieși? Și bine am făcut, altfel marea chiar te-ar fi luat în larg. Nu te-aș mai fi putut găsi vreodată...

Shella privea în gol.

— Chiar credeai că tu ai pornit furtuna aia? Serios... Fata dădu din cap afirmativ. Pfffu! Ai vrea tu. După cum poți vedea, nu sunt orice fel de triton. Și, evident, pot face lucruri pe care alți tritoni nu le-ar putea face. De pildă, să controlez marea pentru a porni o furtună... Kimchi făcu o pauză, așteptând o reacție de la Shella, pe care nu o primi, motiv pentru care continuă: Te-ai lăsat păcălită de forma mea inocentă, nu? Și înainte să te plângi, da, te-am folosit ca acoperire pentru a intra în oraș. Ți-am zis doar să nu ai încredere în străini așa repede! Aruncă vorbele pe un ton superior și zeflemitor. Și tu ce-ai făcut? Fix asta! M-ai crezut. Ei, și ai plătit! Ți-ai distrus reputația acum, toți te cred o vrăjitoare rea care apără hoții. Fii recunoscătoare că te-am salvat din mare măcar!

După câteva momente de pauză în care se calmase, Kimchi continuă:

— Nu mai contează oricum... Voi pleca în curând.

— Aripioara ta.

— Ce… N-auzi că…

— Aripioara ta! Arată-mi-o! se impuse fata.

Kimchi se conformă. Shella își întinse mâna și ciupi aripioara ce fusese rănită. Apoi, o înconjură în voalul ei de lumină pentru a vindeca cicatricea complet.

— Aia-i pentru că m-ai mințit... Și asta... pentru o călătorie plăcută.

Gata. Asta e tot, gândi fata. Se aștepta ca Kimchi să se întoarcă val-vârtej și să plece în mare, mormâind ceva, cum ar fi caracteristic lui. Însă, acesta vorbi încruntat:

— De ce?! Nu ți-era de-ajuns să mă lași să plec! Mai ales după ce ți-am ruinat reputația. Of, of...

— Da... chiar ești inofensiv, așa cum am crezut la început. Vrei să te urască lumea, dar nu vrei să-i rănești. Haha... afirmă fata, simțindu-se de parcă în sfârșit a deslușit gândurile lui Kimchi.

— Și tu ești la fel de încăpățânată cum am crezut la început... După o pauză de câteva momente, continuă: Știi, tot trebuie să plec, chiar dacă ai fost tu drăguță.

— Dar…

— Niciun dar. Toată lumea din oraș acum te știe ca o vrăjitoare, vrei să te știe și ca pe cea care adoptă hoți? Poți mult mai mult... Nu te coborî la nivelul meu.

Fata nu știu ce să-i mai răspundă și încercă să-i evite privirea.

— Foarte bine. Nu mai e nimic de zis, concluzionă băiatul. Apoi timid, își apropie fața de a fetei: Ceva și pentru tine, șopti, atingând ușor buzele cărnoase și moi ale acesteia. Shella acceptă sărutul, închise ochii, iar în timpul acesta, Kimchi legă ceva de gâtul ei.

— Așa n-ai să mă uiți niciodată! E răsplata pentru că m-ai îngrijit atât de mult. Apoi, cu un zâmbet trist pe față, adăugă: Adio... Ne mai vedem în vise, dacă vrei!

— Adio! Mulțumesc... N-am să te uit!

După un scurt schimb de priviri dulci, Kimchi se aruncă în mare și se făcu nevăzut.

Razele soarelui străluceau blajin pe plaja unde se afla acum doar o fată ce lăcrima de dor, strângând la piept scoica din colierul ei.

Silvia PĂTULEA, 18 ani
Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila

AVOCATUL CHINEI

Vestea

Câteva picături de ploaie răzlețe se opresc la geamul meu. Fac asta de câteva ore încontinuu. Este o vreme neobișnuită pentru luna august.

— N-ai de gând să vii la masă?

Nu-i răspund mamei, în schimb oftez ușor. Mă ridic leneș din pat și, cu pași apăsați, mă îndrept spre bucătărie. Radioul este pornit.

Știm că vă este greu să nu ieșiți din case, dar sănătatea este pe primul loc. Încercăm să vă fim alături, așa că vă rugăm să urmați regulile impuse!

Acestea sunt cuvintele președintelui României, iar nouă, în calitate de cetățeni, nu ne rămâne decât să le urmăm.

Încep să mănânc, iar privirea mea se fixează în gol, acompaniată de mii și mii de gânduri. *Nu o să-mi mai văd prietenii? Pentru cât timp? Dar bunicii mei? Nu au telefon. Dacă le lipsește ceva? Cum voi ști dacă sunt bine?*

— Voi pleca la magazin. Ai nevoie de ceva?

Am stat și m-am gândit câteva minute bune. Nu este vorba despre mâncare. Am tot ce îmi trebuie. În schimb, îmi lipsesc prietenii. Mă plictisesc în casă. Mi-am pierdut cele mai frumoase și emoționante luni de licean. Ultimele luni. Ar fi trebuit să fiu alături de colegii mei, bucurându-ne de momentele petrecute împreună. Împărțind râsete și copiuțe la teste.

— Nu, nu vreau nimic, mulțumesc.

— Știu că îți este greu, dragule, tuturor ne este, dar nu ne putem risca sănătatea pentru micile tale distracții. Va trebui să aștepți!

Nu am răspuns, ba chiar, mai mult, m-am ridicat de la masă și am plecat în camera mea.

— Nu îți termini micul dejun?

— Nu, am strigat de pe scări. Am intrat apoi în cămăruța mea cu două ferestre, ce bat spre blocul turn al orașului, mi-am pus căștile pe urechi și am pornit muzica.

Mesaj nou de la Alex

Nu îl deschid, dar îl citesc din bara de notificări.

Pun pariu că ne vom pierde mințile. De patru luni n-am mai ieșit din casă.

Cred că are dreptate. Eu am mai evadat totuși, datorită lui Max, câinele meu. Uneori stau și câte două ore, doar pentru a respira cât mai mult aer de libertate. Chiar a venit momentul să îl scot la o plimbare acum.

Ajuns afară, inspir adânc. Câțiva oameni se grăbesc să intre în casă cu masca pe față, ducând sacoșe pline de cumpărături. Este un scenariu de coșmar. Dacă cel ce regizează viața fiecăruia citește asta, am doar un lucru să-i spun: Nu este amuzant!

— Sergiu, tu ești?

În mod normal, nu m-ar fi interesat cine mă strigă, dar acum chiar am nevoie să vorbesc cu cineva.

— Da, chiar eu. Bună, Bianca! Îmi pare bine să te văd. *Pe tine sau pe oricine altcineva,* îmi spun în gând.

— Și cine este acest chipeș *domn*?

— Evadarea mea din casă sau Max, cum vrei tu să îl numești.

— Nici ție nu îți prieste perioada asta, nu-i așa?

— De parcă i-ar prii cuiva să stea închis între patru pereți. Tu cum de ești afară?

— Să zicem că am cumpărături importante de făcut.

— Să zicem?

Drept răspuns, aceasta îmi face stângaci cu ochiul.

— Hei, nu pot sta toată ziua în casă. Îmi trebuie argumente bune.

— Da, nu te condamn. Nici eu nu mai suport, deși ies zilnic să-l plimb. Ai auzit Max? Tu ești eroul meu. Se uită fericit la mine, mișcându-și coada încolo și-ncoace.

— Păi, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar nu prea am timp de pierdut. Își va face mama griji dacă întârzii prea mult. La revedere!

— Pe curând, să sperăm. Off, Max... Ce m-aș fi făcut dacă nu erai tu?

Surprinzător, mi-a răspuns printr-un lătrat. Așa este. Mai bine să nu ne gândim la asta.

După ce ne-am plimbat, am intrat în casă și am constatat că era liniște, lucru bizar, pentru că, chiar și atunci când nu vorbește nimeni, radioul e mereu deschis. Dar acum nu era. Ai mei stăteau la masă, în bucătărie și mă priveau cum îi scot lesa lui Max în hol. Curios de ceea ce se petrece, intru și mă așez în fața lor.

— S-a întâmplat ceva? Sunt bunicii în pericol?

— Sergiu, calmează-te... Vrem să vorbim cu tine.

În câteva secunde de liniște, deja îmi pusesem miliarde de întrebări. De ce sunt așa de serioși? Ce se petrece? Îmi pun un plic în față și mama continuă să vorbească:

— Ceea ce se află în această scrisoare reprezintă întregul tău viitor, Sergiu. Viitor pentru care știm că ești pregătit... Deschide-o!

Fac ce îmi spune și încep să citesc. Acum înțeleg la ce se referea mama și simt cum mi se preling pe obraz lacrimi de bucurie.

— Felicitări, fiule! spune tata. Ai intrat la cea mai renumită școală de drept din țară.

— Nu știi cât de mândri suntem de tine, dragul nostru! Niciodată să nu te îndoiești de asta.

După facultate

Au trecut zece ani, iar acest virus periculos încă se află printre noi. După ce mi-am terminat studiile, am preluat multe cazuri pe care le-am câștigat, însă cel mai important a fost cel al unui criminal chinez. Spre surprinderea mea, procesul a beneficiat de multă mediatizare în presa scrisă și la TV. Viața era frumoasă, până când ceea ce odată mi-a adus cea mai mare fericire și mândrie avea să mă conducă pe un drum cu oameni șireți și cruzi. Primisem o scrisoare din partea liderului Chinei, Chi Manu.

Vorba despre măreţul Sergiu a ajuns până în inima Chinei, chiar şi la cea a liderului ţării. Acesta este impresionat de rezultatele muncii dumneavoastră şi ar fi fericit să îi fiţi avocat.

Eram uimit și confuz. Aveam o oportunitate pe care mulți și-ar fi dorit-o, dar nu știam ce alegere să fac. Au urmat multe nopți nedormite, aveam multe semne de întrebare. Ba chiar m-am întors acasă să mă sfătuiesc cu părinții mei, dar nu m-au ajutat prea mult. Așa că am decis să fac ceea ce îmi spunea instinctul și am acceptat oferta primită. Până la urmă, ce ar fi putut merge prost? I-am trimis președintelui o scrisoare cu răspunsul meu afirmativ, iar peste doar două săptămâni aveam să plec spre China. Îmi aranjase zborul cu un avion privat. Acesta a fost, din fericire, liniștit, exceptând câteva turbulențe. Pentru mine, zborul a fost ceva nou. Nu mai urcasem vreodată într-un avion. Pe tot parcursul drumului, m-am întrebat dacă am luat decizia bună, dar deja acceptasem. Nu mai puteam da înapoi.

Imediat cum am coborât, am fost urcat într-o mașină neagră de către un bărbat masiv, pe nume Lu Zi, care s-a dovedit a fi garda mea de corp. A durat trei ore drumul spre casa angajatorului meu, timp în care am făcut o oprire pentru a lua masa la un restaurant. Am văzut Beijingul și frumusețea din această parte a lumii. Imediat ce am ajuns la destinație, am

fost întâmpinat de câțiva reprezentanți ai președintelui, care mi-au prezentat casa și angajații, precum și ceea ce președintele își dorea să fac pentru el. Am ascultat cu atenție regulile și am jurat credință, deși tot ceea ce am înțeles a fost că trebuia să-l urmez precum umbra sa.

Fata președintelui

A trecut ceva timp de când mă aflam sub acoperișul șefului de stat al Chinei, perioadă în care am cunoscut rând pe rând cei mai importanți și influenți oameni politici. Stăteam în aripa stângă a reședinței, unde locuiau și ceilalți angajați. Studiam niște hârtii, când am auzit un ciocănit în ușa mare și maro a camerei mele.

— Puteți intra.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Miru, fiica președintelui. Era îmbrăcată într-o rochie albă.

— Mă scuzați, domnișoară, dar nu aveți voie în această parte a casei. Mă gândeam că știți destul de bine.

A scos un mic chicot, care mi s-a părut drăguț.

— Știu regulile, dar, domnule Sergiu, nu considerați că uneori trebuie să facem și alegeri pripite?

— Să fiu sincer, depinde de situație.

— Să înțeleg că mereu ați respectat regulile?

— Da, domnișoară. Și vă pot spune că dumneavoastră fiind aici, la această oră, încălcați câteva. Putem fi prinși, ceea ce ar fi și mai rău. Acum, vă rog frumos, întoarceți-vă în camera dumneavoastră.

— Foarte bine. Așa voi face.

Engleza ei era puțin stâlcită și asta m-a făcut să zâmbesc. Miru era de o frumusețe uluitoare, cu păr negru și un chip perfect proporționat. Avea un glas puțin răgușit, care m-a fermecat precum cântecul unei sirene.

Propunerea

Era o nouă zi. Am deschis ochii și am încercat să privesc în jurul meu. M-am ridicat din pat și m-am dus la baie pentru a mă înviora. Din câte îmi spusese președintele, îmi fusese încredințată o slujbă foarte importantă. Mă întrebam în ce consta și eram entuziasmat să aflu amănunte, deși o mică parte din mine era neliniștită neștiind despre ce era vorba. Am auzit un ciocănit în ușă și câteva cuvinte rostite pe un ton gros, care mi-au dat un sentiment de teamă.

— Domnule Sergiu, v-ați trezit?

— Da, Hugo, m-am trezit.

— Îmi permiteți?

— Desigur.

Acesta a intrat în cameră și s-a așezat pe canapea, iar eu am luat loc pe scaun, în fața lui. Hugo era un individ interesant. Era garda de corp principală a președintelui, de un devotament ireproșabil și totuși mine nu îmi inspira încredere.

— Vă rog să îmi scuzați ținuta. Abia m-am trezit.

— E de înțeles. Am venit pentru a mă asigura că vă pregătiți.

— Ei bine, o fac.

— În regulă. Mă voi retrage. O zi bună!

După o jumătate de oră, am ieșit din cameră, îndreptându-mă spre biroul președintelui.

— Sergiu, vreau să îți mărturisesc ceva ce doar eu și Hugo știm.

— Îmi puteți spune orice, domnule președinte.

— Te-am ales deoarece știam că ești cel mai bun dintre cei mai buni. Când ai ajuns aici, ai depus un jurământ prin care m-ai asigurat de loialitatea și sinceritatea ta față de mine. Te-ai ținut de cuvânt. Acest lucru s-a observat pe toată durata șederii tale aici.

— Apreciez, domnule.

— O să te duc într-un loc secret.

L-am urmat până la o ușă imensă de metal. Drumul până acolo a durat câteva minute și a impus urcarea a zece etaje, pe scări. Ușa era bine securizată, doar președintele știind codul de acces.

Primul lucru pe care l-am văzut când am intrat a fost o masă cu o lampă sub lumina căreia se zăreau câteva hârtii împrăștiate.

— Aici este camera actelor. Până acum doar eu și Hugo aveam acces la ea, dar începând de astăzi vei avea și tu. Și sper, pentru siguranța ta, că acea ușă nu va mai fi deschisă și de către altcineva. Poți intra aici oricând dorești, dar nu ai voie să mergi în aripa de nord. Ai înțeles?

— Înțeles… am răspuns, intrigat de misterul din jurul președintelui. Dar de ce îmi acordați acest privilegiu?

Președintele a zâmbit și s-a uitat în altă parte, ceea ce mi s-a părut suspect.

— Camera aceasta este plină de acte importante pentru China. Singura persoană care mi-a fost alături mereu până acum a fost Hugo, dar nu are deloc experiență în ceea ce privește conducerea unei țări. Dar acum, cu ajutorul tău, putem aduce un viitor mai bun pentru China. Ești un bărbat inteligent Sergiu, nu mă îndoiesc de asta. Putem face lucruri măreție împreună, iar pentru asta ai nevoie de acces aici. Pe de o parte pentru a te familiariza cu problemele de stat cu care ne confruntăm, iar pe de altă parte trebuie să știi că avem încredere în tine.

— Vă mulțumesc pentru oportunitate, am răspuns, deși în capul meu, rămăsese încă o întrebare fără răspuns… de ce nu pot merge în aripa de nord?

Adevărul iese la iveală

Mă tot gândeam ce ascundea aripa de nord. Adică, dacă eram de încredere precum spunea președintele, ar fi trebuit să am acces peste tot. Ceva era suspect, dar nu îmi dădeam seama ce anume. Trebuia să aflu.

În acea seară nu am dormit, am încercat să găsesc un plan pentru a pătrunde în aripa de nord. Apoi mi-a venit ideea. Aripa de nord era păzită de câteva camere de luat vederi, care funcționau permanent. Ar fi trebuit să fac cumva să le închid, dar cum asta era pentru mine imposibil, am decis să scap de cei ce le supravegheau. Îmi era frică, dar trebuia să fac asta. Nu am avut niciodată încredere deplină în președinte după ce am ajuns să îl cunosc.

Am tot intrat în camera actelor prefăcându-mă că cercetez câteva dosare. Am analizat atent detaliile legate de securitate și am găsit un punct slab: schimbarea turei gardianului. Chiar dacă se făcea foarte rapid, aveam o fereastră de câteva secunde care îmi oferea destul timp încât să trec neobservat. Așa că am decis să risc totul.

La ora 18:00, când știam că va urma să fie schimbul de tură al gardianului, am fugit spre partea întunecată a camerei. Am așteptat câteva secunde bune, amorțit de frică și oboseală. Am observat că nu se întâmplă nimic ieșit din comun, nicio alarmă nu a pornit și nicio persoană nu era în partea aceasta de cameră. Așa că am început să caut. Erau foarte multe dosare prăfuite,

acte șterse din cauza anilor și câteva capsatoare. Eram pe punctul de a mă da bătut când ceva mi-a atras atenția. Undeva, în spatele unor flori de plastic, era ascunsă o măsuță cu mai multe sertare. M-am îndreptat spre ea și am luat toate sertarele la rând, până când am găsit ceva ce mi-a atras atenția. Era un dosar, unul foarte gros, pe care scria ***Coronavirus***. Răsfoindu-l am aflat tot ce trebuia să știu, iar toate suspiciunile mele legate de președinte s-au adeverit. Tot acest fenomen a fost doar o manipulare în masă. În realitate nu a existat niciun virus, iar decesele cauzate de acesta au fost inventate. Eram șocat.

— Credeam că am fost destul de clar, domnule Sergiu, în privința acestei zone.

Am fost prins!

— Ești un mincinos! Nu am avut niciodată încredere în tine. Cum ai știut că sunt aici?

Din spatele lui, s-a arătat Miru.

— Eu i-am spus. Mi se părea că pui ceva la cale, iar faptul că stăteai tot timpul în camera actelor te-a dat de gol. Mă așteptam să fii mai isteț, Sergiu!

Nu îmi venea să cred. Miru mă trădase.

— În închisoare cu el! a spus președintele.

Am încercat să fug, dar a fost în zadar. Hugo m-a prins imediat.

O lună mai târziu procesul s-a încheiat, iar eu m-am ales cu închisoare pe viață pentru trădare la nivel înalt. Bineînțeles, era o pedeapsă prea mare pentru faptele comise, dar când președintele este cel ce acuză nu prea mai contează. Nu mai puteam face nimic… Aveam în mână o informație extrem de importantă, pe care însă nu o puteam folosi... Lumea va suferi în continuare și mă simțeam vinovat că nu puteam face nimic.

Marius-Adrian VÎLCEA, 17 ani
Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila

Împreună și totuși singuri

Mai erau douăzeci şi patru de ore până la nunta noastră şi totuşi eu încă nu ştiam dacă tu eşti alesul. Mă uitam la faţa ta şi încercam să mi te imaginez ca fiind soţul meu, dar nu puteam.

Ne ştiam de opt ani, dar acest lucru nu însemna că te cunoşteam cu adevărat. Când tu m-ai cerut în căsătorie, n-am avut acel sentiment de fericire despre care toate femeile din familia ta povesteau. Chiar eram tristă, nervoasă şi supărată. În momentul acela nu am înţeles de ce, dar acum înţeleg. Şi tu cred că ţi-ai dat seama că noi nu ne potrivim şi totuşi... m-ai cerut.

Iartă-mă, îmi pare rău că ţi-am irosit timpul...

Acesta este mesajul pe care vreau să-l las în camera lui. O scrisoare în care să îmi cer iertare pentru tot ce am făcut. Ea l-ar putea face să înţeleagă şi niciodată să nu-şi pună întrebarea *De ce?* El a meritat dintotdeauna ceva mai bun, o soţie, o mamă pentru viitorii lui copii, o femeie care să-l iubească cu adevărat, iar eu nu mă pot încadra în niciuna dintre dorinţele lui. Nu am vrut să mă căsătoresc de la început cu el şi nici mamă nu vreau să fiu. Am încercat să îl iubesc, dar nu am reuşit, întotdeauna a fost prietenul meu cel mai bun.

Toate aceste gânduri i le spunea Eunice Ligiei cu voce tare şi cu lacrimi în ochi. Povestind acestea, pe Eunice o cuprinse o durere de neimaginat aşteptând ca Ligia să-i spună că greşeşte, că hotărârea aceasta pe care a luat-o nu este bună, să se mai gândească la ea.

Atât a vrut să audă Eunice, că face o greşeală dacă nu se va căsători cu el, dar nu a auzit. Ea neştiind ce îşi dorea să audă prietena ei, i-a spus ce a crezut de cuviinţă:

— Eunice, dacă ceea ce simţi crezi că este adevărat, nu ar trebui să te căsătoreşti cu el. Tu nu îl iubeşti din ceea ce spui, aşa că ar fi mai bine dacă i-ai mărturisi de acum acest lucru, decât să afle mai târziu. De ce ai acceptat când tu ştiai că nu-l iubeşti? întrebă cu un ton aspru Ligia.

— Chiar nu ştiu, cred că am acceptat pentru că mă simţeam de parcă acesta era următorul pas pe care trebuia să-l fac fiind împreună de atât timp. M-am complăcut şi am stat foarte liniştită în această zonă confortabilă, dar nu cred că l-am iubit vreodată, răspunse Eunice suspinând.

Ceea ce nu ştiau ele era că mirele simţea la fel. Aceeaşi panică şi dorinţă de a fugi de la propria nuntă dominau şi în sufletul lui Dean.

— Robert, nu pot s-o fac! Chiar nu vreau să mă însor... Dacă aş fi iubit-o, dar nu este dragostea vieţii mele, îmi place de ea, dar nu atât de mult încât să mă însor cu ea. Nu ştiu ce a fost în capul meu când am cerut-o, am sperat să mă refuze, dar ea a acceptat.

— Dean, crede-mă când îţi spun că acum este mult prea târziu să mai dai înapoi. Gândeşte-te cum te vor privi neamurile dacă pleci de la propria nuntă! Deja ai plătit restaurantul, hainele, rochia ei. Ai plătit cam tot, aşa că te întreb, nu ar fi mai bine să te căsătoreşti şi după, la scurt timp, să divorţezi? întrebă Robert cu o voce sarcastică, aşteptând să i se răspundă cu *Nu* şi după, să râdă la gluma lui, dar răspunsul lui Dean nu a fost cel aşteptat. L-a luat prin surprindere:

— Da, ai dreptate, nu merită tot stresul acesta familiile noastre. Aşa că o să mă căsătoresc cu ea şi apoi o să divorţez şi voi fi liber, spuse Dean cu o voce hotărâtă, de parcă decizia lui ar fi afectat întreaga omenire, în timp ce aştepta ca Robert să îi confirme spusele.

În următoarea secundă, a fugit la viitoarea lui soţie, nedorindu-şi să continue conversaţia.

Imediat după ce i s-a deschis uşa, a rămas fără cuvinte şi nu într-un sens bun. Acum a realizat că se va căsători cu adevărat. Eunice, într-o rochie de mireasă splendidă, gata de nuntă, cu voalul pus, stătea lângă oglindă cu un zâmbet cristalin pe faţă. Îl întrebă cu un ton tremurător şi nesigur:

— De ce ai venit aici, Dean? Vrei să-mi spui ceva anume sau ai venit numai să mă vezi?

Eunice, nu vreau să stric cea mai frumoasă zi din viaţa unei mirese, dar am venit să-ţi spun că nu pot să mă căsătoresc, nu te mai iubesc, poate te-am iubit cândva, dar acum nu te mai iubesc. Ar trebui să anulăm nunta... Aceste gânduri ar fi trebuit el să le spună cu voce tare lui Eunice, însă a spus cu totul şi cu totul altceva:

— Ligia, aaa, adică Eunice... Am venit să-ţi spun că vreau să merg să beau un pahar de vin. În acel moment, pe Ligia o bufni râsul.

— Îi ceri permisiunea? întrebă într-un mod sarcastic, aşteptând răspunsul lui cu nerăbdare.

— Nu, am vrut numai să te anunț... cred, spuse privind spre Eunice îngândurat.

Nevrând să îşi continue bizara conversaţie, plecă după acel pahar de vin, neaşteptând răspunsul Ligiei care se amuză pe seama lui.

Dean nu era singurul care se simţea mizerabil în această relaţie. Și Eunice avea aceleaşi sentimente.

Plânsul, tristețea, panica erau inevitabile în momentul de față. Parcă toată relaţia lor se dusese de râpă. Bucuria şi dorinţa de a petrece timp unul cu celălalt parcă erau inexistente acum, dispăruseră. Totul se simţea ca fiind o obligaţie, o datorie, sentiment de care nu puteau să scape nici în ruptul capului. Nimic nu mai era important, totul era ca o tristeţe continuă.

Erau împreună de atât timp şi totuşi atât de singuri...

Primul pas a fost făcut… În drum spre acel pahar de vin, Dean a reflectat la ceea ce i-a spus Robert şi, într-un târziu, a realizat că acesta fusese sarcastic. Bine că nu era prea târziu. A căutat şi a găsit o hârtie pe holul care ducea spre bar, iar când a scos pixul pe care îl avea la el, şi-a amintit. Era de la ea. Atunci i-a venit în minte momentul când i l-a dat şi s-a simţit şi mai vinovat, astfel încât nu a reuşit să scrie vreun cuvânt, aşa că a ales să se întoarcă în camera lui pentru un alt pix. Nu putea să-i scrie aceste gânduri tocmai cu pixul ei, nu putea...

Totul era atât de complicat, nimic nu mai avea sens...

Când intră în propria lui cameră, îl zări pe Robert.

— Te-am aşteptat să-ţi spun că vreau să plec de la nunta ta. Nu sunt un laş, dar nu pot să stau aici cu mâinile în sân şi să mă uit la tine cum îţi distrugi viaţa. Un ultim sfat înainte de a pleca... Şi tu şi ea meritaţi pe cineva mai bun, care să vă iubească mai presus de orice. Nu sunteţi şi nu veţi fi vreodată fericiţi împreună, spuse Robert cu o tristeţe profundă pe chip.

— Hey, am venit numai ca să-ţi spun că ai dreptate. Îmi pare rău că nu te-am ascultat şi că am făcut ca de obicei opusul a ceea ce mă sfătuieşti, spuse Dean aşteptând răspunsul lui Robert.

— Pentru ce te-ai întors în cameră, Dean? întrebă Robert simţind că acesta avea un cu totul alt scop.

— Da, m-ai prins. Am venit pentru un pix. Vreau să-i scriu o scrisoare lui Eunice în care să-i spun că această căsătorie este o greşeală pentru amândoi, zise Dean aşteptând să fie contrazis ca de obicei de Robert. Dar nimic, nu a spus absolut nimic. A dat din cap de parcă avea dreptate.

— Bine, am înţeles... Poftim un pix şi hai să scriem.

După mai multe minute grele în care a scris şi tot a scris şi a tăiat, a ajuns la o concluzie de neimaginat...

— Nu pot s-o fac, chiar nu pot. Nu ştiu ce să-i scriu fără s-o rănesc. Adică, chiar nu ştiu, ţipă Dean.

Robert, când a văzut că prietenul lui nu se descurcă nici în acest moment fără ajutorul său, a luat o altă foaie şi a început să scrie:.

...Dragă Eunice, în ultimile ore, m-am tot gândit la tine şi dacă noi doi ne potrivim. Am ajuns la concluzia că eşti cea mai bună soţie pe care o poate avea un bărbat. Eşti frumoasă, deşteaptă, ciudată într-un sens bun. Îmi place să te văd când termini o carte sau un serial pentru că simţi alături de personaje. Când ei plâng, şi tu plângi; când ei sunt fericiţi, fericirea lor se vede şi pe faţa ta. Îţi exprimi sentimentele ca şi cum le-ai fi datoare personajelor şi ar trebui apreciate aşa cum se cuvine.

Iubesc la tine faptul că nu îţi este frică să faci asta şi că eşti atât de expresivă.

Şi ce mă face să te ador? Chiar nu ştiu, dar aceste sentimente nu arată că suntem şi potriviţi unul pentru celălalt. Nu o să-ţi spun că eu sunt vinovat sau că ai fi tu, dar având această incertitudine acum, nu înseamnă că nu aş avea dreptate. Eşti femeia perfectă, dar nu femeia perfectă pentru mine.

Dacă mă întrebi acum de ce am ales să stau cu tine timp de opt ani, n-aş avea un răspuns. Poate am simţit că îţi eram dator, chiar nu ştiu... am fost prietenii cei mai buni.

Am crezut că, odată cu trecerea timpului, am să te iubesc ca pe o adevărată femeie aşa cum ai merita, dar nu am reuşit. Chiar regret...

— Atât am scris, îi spuse Robert lui Dean, care era încă încurcat în ceea ce ar fi trebuit să scrie în scrisoarea lui.

— Chiar îţi mulţumesc, Robert! Cum de ai ştiut toate lucrurile acestea despre ea? îl întrebă pe Robert, neaşteptându-i răspunsul. Dar oricum nu mai contează, ceea ce ai scris tu este artă pe lângă ceea ce am încercat eu.

Când să iasă pe uşă, toată familia lui îl aştepta cu nerăbdare, aşa că Dean a găsit o altă soluţie... geamul, rămânând în sarcina lui Robert să ducă scrisoarea în camera lui Eunice.

Dean însă nu era singurul care avea astfel de trăiri. Eunice, stresată, se plimba de colo-colo prin cameră, trecând prin mai multe stări diferite - râs, plâns. Ca oricare altă mireasă în ziua nunţii ei, ar spune unii.

— Ligia, chiar nu pot s-o fac. Tu l-ai auzit? A venit să-mi spună că vrea să bea un pahar de vin. Cine face aşa ceva înainte de nuntă? Nu pot continua acest joc, nu pot. Vreau să plec, mai bine nu îi dau scrisoarea şi îi spui tu, comentă panicată Eunice, mai să leşine de frică şi nehotărâre.

— Nu, nu o să faci aşa ceva. Poate îl iubeşti şi nu-ţi dai seama. Și totuși… cum ai putea să iubeşti un asemenea om? Întotdeauna are nevoie de cineva ca să-l ajute, mormăi Ligia ca pentru ea.

— Exact, ai dreptate. Parcă e un copil. Este impulsiv şi imatur, dar într-un fel, înainte acest lucru îmi plăcea la el cel mai mult. Întotdeauna era relaxat, aşa mă linişteam şi eu când eram stresată. Poate acest lucru însemnă să iubeşti pe cineva? Să te simţi cât mai bine cu acea persoană?

— Nu, nu asta înseamnă să iubeşti pe cineva. Un om care iubeşte ar da orice pentru a sta lângă persoana dragă. Să iubeşti înseamnă să renunţi și să oferi. Când iubeşti, nu vezi defectele celuilalt sau dacă le vezi, treci uşor cu vederea. Aş da orice pentru o astfel de dragoste. Mi-aş dori să mă simt iubită, să simt că aparţin cuiva, comentă Ligia.

— Apropo de dragoste... ai vorbit cu Robert? I-ai spus că îl iubeşti? întrebă Eunice cu o voce sinceră şi delicată.

— Tot încerc să îi spun, caut momentul potrivit, dar el mă tot evită. Când tu eşti cu mine, este foarte drăguţ, vorbeşte frumos, chiar pare că îi pasă de ceea ce îi spun eu, dar când tu pleci, în următoarea secundă, spune că are ceva de făcut şi dispare. Chiar nu-l înţeleg, spuse Ligia cu lacrimi în ochi. Gata! Astăzi este ziua ta, lasă-mă pe mine cu dramele mele. Spune-mi ce facem până la urmă, rămânem la nuntă sau fugim?

— Cred că fugim, dar înainte de a face aşa ceva, trebuie să-i duc scrisoarea ca să înţeleagă de ce.

Când să iasă din cameră, Eunice se trezi în faţa ei cu întreaga familie entuzismată de petrecerea ce trebuia să urmeze. Panicată, se întoarse în cameră, lăsându-i pe cei dragi în hol, în așteptare.

— Ligia, te rog, du-te afară şi vorbeşte cu invitaţii. Nu vreau să mă oprească cineva ca să-mi schimbe părerea, spuse Eunice, pregătită mai mult ca niciodată să fugă de la propria-i nuntă.

I-a lăsat scrisoarea Ligiei şi ea. Exact ca şi Dean a găsit soluţia... geamul. A plecat pe furiş plină de teamă, dar în acelaşi timp entuziasmată de ceea ce va urma. Eunice simţea ce însemna libertatea, era pentru prima dată când avea un astfel de sentiment. Credea că putea face orice, că nimeni şi nimic nu o va opri. Bine, nu putea să facă chiar orice... când a vrut să plece şi-a dat seama că nu prea se pricepea să sară pe geam, dar a îndrăznit...

Odată cu ea, Dean sărise și el, cu acelaşi entuziasm, cu frică şi cu dorinţa de a scăpa din toată drama aceasta.

Chiar dacă nu ştiau unul de celălalt, având camerele pe aripi diferite, la primul etaj, după multe emoţii, au reuşit să fugă de la nunta lor. Acum nu mai conta, pentru că tot ceea ce avea să urmeze le va schimba complet viaţa. Odată ce au plecat din camerele lor fără să se uite în jur, fără să vadă ce au lăsat în urma lor, au fost convinși că totul se va schimba. Poate dacă s-ar fi întors o secundă, decizia lor ar fi fost alta, dar nu au făcut-o.

În afară de cei doi prieteni, nimeni altcineva nu mai ştia ce avea să se întâmple în ziua pe care toată lumea o aştepta cu nerăbdare. Întreaga familie voia să vadă cum cei doi, care aveau o relaţie minunată vor întemeia o familie în acea zi frumoasă de decembrie.

Robert şi Ligia împreună, în aceeaşi maşină, cu scrisorile prietenilor lor la ei se îndreptau spre biserică şi, cu fiecare pas, se simţeau tot mai vinovaţi de faptul că au permis ca cei doi să fugă. Se încurajau spunându-şi că a fost cea mai bună decizie pentru ei, că nu se potriveau, că nu se iubeau, dar când Robert a întrebat-o pe Ligia de ce nu a rămas cu Eunice, aceasta a tresărit din gândurile ei. Atunci a recunoscut ceea ce a făcut Eunice, faptul că a plecat pe furiş de la nuntă, adăugând mai încet decât vorbea de obicei, ca şi cum îi era ruşine cu ceea ce făcuse prietena ei... *pe geam*.

În momentul când Robert a auzit, a început să râdă foarte tare, să nu se poată opri, Ligia neînţelegând de ce.

— Dragă, nu te-ai gândit nicio secundă de ce nu sunt cu Dean acum, fiind cavalerul de onoare? Dean a plecat de la nunta lui exact ca Eunice. De teamă să nu îl convingă cineva să rămână, să nu se întâlnească cu cineva, a sărit tot pe geam.

În acel moment, Ligia a început şi ea să râdă cu putere de isprava celor doi prieteni ai lor, dar şi cu teamă în suflet de ceea ce va trebui să spună familiilor.

Atât Dean, cât şi Eunice au reuşit să scape din strânsorile imaginare ale căsătoriei, aşa că neştiind ce înseamnă să fii liber, au plecat spre locul care le era cel mai familiar, unde a început totul.

Cu fiecare pas pe care îl făceau, se apropiau de locul unde a avut loc prima lor întâlnire. Care a fost chiar neoriginală ar putea unii să spună. Într-un cinema.

Şi odată ce au intrat amândoi în sală, karma le-a râs în faţă. Cu scaunele unul lângă celălalt, muţi de uimire, au stat cu ochii aţintiţi la filmul care rula timp de două ore. Şi dacă nu era suficient, la cinema se difuza un film unde mireasa fugea de la propria-i nuntă.

Într-un final, totul a căpătat sens. Nimic nu mai trebuia spus. Nimic nu mai trebuia discutat, pentru că cei doi şi-au dat seama că acolo, la prima lor întâlnire, trebuia să se termine totul.

Cu un zâmbet din partea amândurora, au dispărut nemulţumirea, insuficienţa, suferinţa şi vinovăţia.

Au înţeles că ei au fost întotdeauna prieteni buni. Fiecare se putea baza pe celălalt în orice moment, la orice oră. Au înţeles, în sfârşit, că adevăraţii prieteni sunt aceia care stau alături în cele mai întunecoase momente, ceea ce s-a întâmplat şi între ei de-a lungul celor opt ani.

Au fost gata să înfrunte umbrele împreună, s-au dezvoltat, au evoluat și au trecut prin cele mai frumoase momente unul lângă celălalt.

Au înţeles, în sfârşit, că dacă ar fi rămas doar buni prieteni de la început, nu s-ar fi simţit atât de singuri în tot acest timp în care au fost împreună.

Mari Loice SURDEANU, 15 ani
Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila

Încercări literare Concurs Național de Creație "Și eu știu să scriu!"

Premiul I - Concursul Naţional de Creaţie Literară
Secțiunea 7-10 ani

Cine sunt eu? Ce voi fi eu?

Cine sunt eu? Sunt un pui de om care s-a născut într-o lume minunată, în continuă schimbare, într-un sat de la poalele Ceahlăului, înconjurat de dealuri cu păduri dese, ape limpezi, lângă *micuța noastră mare* - Lacul Izvorul Muntelui.

Familia unde am deschis ochii m-a iubit din prima clipă, iar de când suntem două surori totul este și mai frumos.

Școala este locul meu preferat, acolo îi găsesc pe prietenii mei buni: cărțile, profesorii și colegii.

Acum să mă prezint cum se cuvine:

— Bună! Numele meu este Amelia, am 10 ani și sunt elevă în clasa a IV-a la Școala Gimnazială Hangu. Sunt o fată visătoare, dar ador școala pentru că știu că doar cu ajutorul ei îmi pot urma visurile.

Ce voi fi eu? Aici este problema!

Perioada prin care trecem acum este foarte dificilă, din cauza acestui virus care ne-a dat lumea peste cap și care ne amenință viețile. Dar eu vreau să rămân încrezătoare că totul o să fie bine și sper că încetul cu încetul ne vom întoarce la normal și vom putea merge la școală, în excursii, la biserică, chiar și pe drum sau într-un mijloc de transport fără să ne fie frică.

Dacă tot am adus vorba de școală, haideți să vă povestesc despre materiile mele preferate. Cel mai tare îmi place matematica, pentru că jonglatul cu cifre îmi oferă încredere și de un timp am început să mă împrietenesc și cu informatica. Iar cu ajutorul acestor două materii mă încântă ideea de a fi programator. Gândiți-vă cum ar fi dacă am putea crea și programa diferite mașinării care să ajute la protejarea mediului.

Să citesc, să recit poezii și să joc diferite roluri sunt câteva dintre pasiunile mele și mi-ar plăcea să apar la televizor, radio, pe diferite scene din toată lumea ca actriță.

Ador și să pictez! Ce frumos ar fi dacă aș avea propria mea expoziție de pictură, care să fie apreciată.

Științele naturale, geografia și istoria sunt și ele interesante. Ar fi frumos să ajung un biolog care studiază viața marină din oceanul Pacific sau un oceanograf care să analizeze diferite fenomene fizice întâlnite în oceane și mări, chiar și arheolog căutând comori ascunse.

Dar cel mai mult și cel mai mult aș vrea să cutreier spațiul, ca astronaut. Poate până voi crește mare vom putea ajunge și pe Marte.

V-am avertizat de la început că sunt o fire visătoare și știu că aceste visuri nu se pot îndeplini toate, dar mai știu că până cresc eu mare, prin voință, multă muncă, învățătură și răbdare voi putea să îmi urmez un vis.

Va fi cea mai frumoasă aventură!

Elena-Amelia BUZATU, 10 ani
Școala Gimnazială Hangu, Neamț

Un alt fel de primăvară

Este o zi frumoasă de martie. Soarele s-a ridicat pe cerul senin. Iarba verde şi florile parfumate te îndeamnă să ieşi din casă şi să te bucuri de frumoasa zi de primăvară. Patru albinuţe micuţe şi drăguţe au ieşit să se plimbe crezând că nu s-ar putea întâmpla nimic.

Plimbându-se și tot plimbându-se, în faţa lor zăriră un fluturaş care povestise că apăruse un nou virus. Albinuţele speriate au început să plângă şi s-au grăbit spre casă.

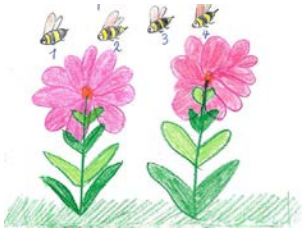

Ele s-au întâlnit cu buburuza şi cu o lăcustă ce cărau provizii. Acestea le-au spus îngrijorate că zilele următoare nu vor mai ieşi din casă.

Albinuţele auzind vestea cea rea începură să culeagă polen din floare în floare. Ele au spus despre virus tuturor insectelor. Toate gângăniile, auzind cele spuse, începură să strângă hrană.

Fiecare a stat cuminte în căsuţa sa aşteptând ca totul să revină la normal. Se uitau pe geam la soarele strălucitor şi la florile multicolore. Dar nu aveau voie să iasă afară. Le era dor de prietenii lor şi ar fi dat orice pentru un zbor în grădină.

Zilele trec şi insectele sunt nerăbdătoare să-şi întâlnească amicii. După trei luni de zile lucrurile reveniseră la normal.

Albinuţele şi prietenii lor şi-au pus hainele de sărbătoare şi au ieşit să se bucure de soare, joacă și de timpul petrecut împreună…

Alessia-Ioana NEAGA, 10 ani
Şcoala Gimnazială Măneşti,
Dâmboviţa

Secțiunea 11-14 ani
Vreau să vă dăruiesc un zâmbet
Piesă în două acte

PERSONAJE:

Moș Mircea - bunicul

Ilie, Ana, Liliana, Remus, Andrei - nepoții lui Moș Mircea

Moș Crăciun

Actul I

Discuția are loc la cina din seara Ajunului. Se vede înaintea ochilor un salon mare cu o masă lungă de stejar pentru douăsprezece persoane, scaune de piele cu speteze înalte, bufet și servantă moderne. Atmosfera este una agitată în rândul doamnelor, ce sunt ocupate cu mii și mii de treburi, însă copiii sunt mai liniștiți ca oricând, stând doar cu gândul la cadourile pe care le vor primi în această seară. După împodobirea bradului, toți se așază la masă pentru a gusta bucatele sofisticate, destinate zilelor de sărbătoare ce vor urma.

Scena 1

MOȘ MIRCEA (*întrerupând colindul unei flașnete*): Ia spuneți voi, frumoșii bunicului, ce vreți să vă aducă Moșul în astă-seară?

ANA (*aranjându-şi părul blond şi buclat ce îi cade pe umeri asemenea unei cascade*): Eu îmi doresc o carte, bunicule. Am citit în revista școlii recenzia unei cărți de magie. Toți colegii mei vorbesc despre ea. Trebuie neapărat să o citesc și eu!

ILIE (*cel mai mare dintre nepoți*): Mie îmi trebuie o chitară nouă. Este o fată… e în liceu cu mine și… of, știi și dumneata cum e… că doar ai fost tânăr… cândva! Aș vrea să-i cânt o serenadă, un cântec… un cântec ce să-i treacă de granițele timpanului și să-i ajungă până în suflet.

MOȘ MIRCEA (*cu un mic zâmbet ascuns în spatele mustății sale stufoase și cu o privire în care se putea întrezări curiozitatea, un semn de întrebare şi, totodată, o pâlpâire stranie, o melancolie tulburătoare ca un avertisment ascuns*): Ilie, Ilie… așa am cucerit-o și eu pe răposata bunică-ta, Dumnezeu s-o ierte! Tare frumoasă a mai fost femeia aceea! Figura ei nu o prea distingea din mulțimea de femei drăgălașe ale orașului. Ochii ei însă fascinau pe oricine prin culoarea lor de un albastru închis cu reflexe violete, protejați de lungimea genelor blonde ca într-un cuib de aur. (*După o pauză, bătrânul tulbură liniștea, abordând un ton mult mai voios*) Tu, Remus, ce-ți dorești? Dar tu, păpușico? Andrieș, tu?

REMUS: Eu am nevoie de câteva piese pentru motorul la care lucrez. (*Cu o oarecare ironie în glas*): Ar fi frumos din partea Moșului să mi le aducă!

LILIANA (*scuturându-şi rochia cu falduri primită de ziua ei*): Bunuțule, eu vreau o păpușă, dar nu orice păpușă, bunuțule, una care să semene cu mine, să ne putem îmbrăca la fel! Am croite deja câteva rochii identice cu ale mele, ce i s-ar potrivi perfect unei astfel de jucării.

ANDREI (*nu poate pronunța mereu litera «r», din cauza dintelui incisiv căzut*): Eu vleau doal bomboane, acadele și jeleuri! Dal tu, bicule, tu ce vlei?

MOȘ MIRCEA (*cu un ton înțelept*): Doar fericire, puiule, fericire…

Scena 2

ANDREI: Ce e fe-rrri-ci-rrrea? (*silabisind ultima parte, pentru certitudinea unei pronunții corecte*) Nu am mai auzit până acum de plăjitula asta!

ANA (*râzând*): Fericirea e un sentiment, micuțule. Ea apare atunci când…

ILIE (*întrerupând replica surorii sale*): …o fată acceptă să iasă cu tine în oraș!

LILIANA (*adăugând o altă continuare replicii Anei*): …mama îți dă voie să te dai cu ruj și să-i încalți papucii cu toc!

REMUS (*completând fraza pe care a început-o anterior Ana*): …ai voie să faci plimbări cu motocicleta până târziu!

ANA (*terminându-şi replica*): … termini o carte de câteva sute de pagini în doar câteva ore!

ANDREI (*confuz*): Nu înțeleg! Cum se poate ca același lucru să lepezinte total altceva pentlu fiecale?

MOȘ MIRCEA: Vezi tu, Andrieș, cum frumusețea stă în ochii privitorului, așa și fericirea stă în sufletul fiecăruia! În funcție de propriile criterii poți fi sau nu fericit.

ANDREI (*încă confuz*): Și… eu cum pot face o pelsoană felicită?

LILIANA: Dăruiește-i ceva…

ANA (*umplându-şi golurile de pe buze cu un exces de ruj roşu*): Îi poți da o floare… sau chiar un buchet.

ILIE: Scrie-i un poem, fă-i complimente…

REMUS: Scoate-o la o plimbare, cui nu-i plac plimbările?

LILIANA (*mușcând dintr-o prăjitură cu nuci şi fistic*): Prepară-i o prăjitură… dulcele înveselește pe oricine!

MOȘ MIRCEA (*zâmbind*): Oferă-i un zâmbet!

Actul II

Decorul este identic cu cel din primul act. Un personaj nou apare pe scenă: Moș Crăciun. Intrarea sa este realizată printr-un bocănit puternic ce întrerupe discuția dintre Moș Mircea și nepoții săi. Pe fața copiilor, mai puțin a lui Ilie, se poate observa bucuria provocată, atât de noua prezență, cât și de sacul plin-ochi cu daruri.

Scena 1

MOȘ CRĂCIUN: Ho, ho, ho! Ce faceți copii? Fericiți de musafir?

ANA, LILIANA, REMUS, ILIE (*în cor*): Daaaa!

În acest timp Andrei privește în gol, fără să răspundă în vreun fel. Moș Crăciun observă și decide să-l cheme lângă el.

MOȘ CRĂCIUN (*dornic să se împrietenească cu mezinul casei*): Scumpule, ia spune-i tu Moșului, cum te numești?

ANDREI (*timid, evitând parcă să vorbească*): Andlei…

MOȘ CRĂCIUN (*înduioșat de pronunția băiatului*): Ce s-a întâmplat, puiule, ești supărat?

ANDREI (*confuz iarăși*): Su-pă-rat?!

ANA (*observând că termenul îi este necunoscut băiatului*): Supărarea e un sentiment, micuțule.

ANDREI: Așa cum e și felicilea?

LILIANA: Da!

ILIE (*către Ana și Liliana*): Explicați tot, fetelor! Uite, băiete, (*către Andrei*) supărarea e opusul fericirii. E firesc să fii şi supărat, chiar inevitabil! Cred că astea sunt singurele asemănări cu fericirea…

MOŞ MIRCEA: Supărarea e atunci când, în loc să-i zâmbeşti cuiva, îi întorci spatele.

ANDREI (*către Moş Crăciun, lăsând să pară că explicaţiile primite l-au lămurit*): Nu, nu sunt supălat.

Scena 2

MOŞ CRĂCIUN (*înduioşat şi mai tare de comportamentul băiatului*): Dacă nu eşti *supălat*, hai să vedem care este cadoul tău. N-ai vrea să-i reciţi o poezie Moşului cât timp îţi caută el cadoul?

ANDREI: Ba da, dal... am şi eu un cadou pentlu voi! (*trăgând adânc aer în piept, pentru a se asigura de o pronunţie şi o dicţie corecte*):

I-am întrebat:
Ce e fericirea?
Ei mi-au spus:
E precum iubirea.
E unitatea de măsură
Ce-ţi exprimă strălucirea,
E otrava
Ce-ţi zăpăceşte firea.

Fericirea e unică
Şi de neînţeles,
O acadea dulce
Cu zahăr în exces.
E un pas plăpând
Pe iarba unui şes,
Un document,
Semnat pentru succes.

Cât de firesc
Litera se transformă în sunet,
Cum analogic, movul
E, de fapt, violet,
Cum inevitabil
Zahărul devine diabet,
Aşa şi eu
Vă dăruiesc un zâmbet!

Toţi cei prezenţi la petrecerea din seara Ajunului îl aplaudă pe băiat şi îi zâmbesc reciproc, după care se apropie de public pentru a-i oferi zâmbete şi acestuia.

Opţional: un citat poate încheia reprezentaţia, iar cuvintele nu pot fi decât ale lui… Andrei.

«*Dacă ştii să zâmbeşti, zâmbetul se întoarce la tine ca o comoară.*» - Betty Marcovici

Iasmina BOBIȘTEANU, 14 ani
Școala Gimnazială Nr. 1 Dângeni, Botoșani

E primăvară...

Încă de aseară, cu trena udă,
atârnând de flori, miresme și verdeață,
primăvara a bătut la poarta inimii mele.
Cu sfiiciune, a cerut un loc
în care să se odihnească
după lungul drum străbătut
prin ținuturile de gheață.

Am invitat-o să stea cât dorește.
Ba chiar i-am spus să nu mai plece deloc…
E foarte plăcută compania ei.
Dacă mă gândesc mai bine,
cred c-am s-o zăvorăsc înăuntru
și n-am s-o mai las să plece niciodată.

Robert BURLACU, 13 ani
Școala *I. I Mironescu* Tazlău, Neamț

Gânduri...

A fost odată un poet nepereche,
Chiar dacă unii îl socot de modă veche.
Mihai Eminescu se numea,
Și basme, poezii minunate scria!
La 15 ianuarie s-a născut,
Și prin creații literare a devenit cunoscut!

Cum ar fi dacă s-ar întâmpla o minune,
Și *Sara pe deal* lumea să se adune,
Să privim *Luceafărul* pe cer,
Făt-Frumos să fie cel mai cel!
Pe lângă *Plopii fără soț* să ne plimbăm,
De o *Floare albastră* să ne minunăm!

La mijloc de codru des să ne odihnim,
Iar apoi la plimbare din nou să pornim!
Și dacă noi vom obosi,
Ca niște *Somnoroase păsărele* vom fi
Dar acasă ne vom odihni,
Dacă toate cele de mai sus adevărate ar fi...

Alexandra Ioana BUSUIOC, 12 ani
Școala Gimnazială *Petru Comarnescu*
Gura Humorului

STATISTICĂ

Biblioteca în statistici

În ultimii ani bibliotecile au început un proces intens de transformare din toate punctele de vedere, apărând modificări în toate aspectele vieții acestora, de la spațiile acestora, colecțiile și serviciile oferite, până la activitățile realizate de bibliotecari. În ultimii cinci ani s-a putut observa o mai mare aplecare din partea bibliotecarilor asupra satisfacerii nevoilor de loisir a utilizatorilor, astfel încât activitățile culturale și recreative dedicate acestora s-au diversificat pentru a se plia pe dorințele publicului.

În perioada **2016 - 2020** peste **25.000** de brăileni și-au făcut permis de bibliotecă, reprezentând aproximativ 1/8 din populația Municipiului Brăila. Fiecare utilizator a venit în această perioadă la bibliotecă de aproximativ **160** de ori, împrumutând în jur de **115** documente. În medie, într-o zi obișnuită, în jur de **600** de persoane trec pragul bibliotecii, fie pentru a împrumuta diverse documente, fie pentru a participa la activitățile desfășurate în bibliotecă.

Pe lângă serviciile tradiționale de carte, Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila oferă și o vastă paletă de activități culturale, de recreere și educative pentru publicul doritor. Pe parcursul celor cinci ani, angajații bibliotecii, alături de voluntari au realizat **7.834** de activități culturale la care au participat **169.968** de persoane din categorii de vârstă diferite. De la un an la altul a crescut atât numărul activităților, precum și numărul participanților. Dacă în **2016** s-au realizat **1.599** de activități la care au participat **35.182** de persoane, cinci ani mai târziu avem **2.102** activități cu **46.527** de participanți, **creștere** cu aproximativ **30%** atât în cazul activităților, precum și al publicului participant.

Foarte mare amploare au luat în ultimii ani vizitele virtuale, prin acestea înțelegând numărul de persoane care au vizitat site-ul instituției, pagina oficială de Facebook ori blogul bibliotecii. Dacă la începutul perioadei de referință aveam **35.300** de vizite virtuale, pe parcursul anilor numărul acestora aproape s-a triplat, ajungând la aproximativ **87.000** de vizite virtuale în **2020**. Prin accesarea online a instituției, publicul are ocazia să afle toate informațiile de interes în ceea ce privește noutățile intrate în colecții, modificările survenite în programul de funcționare, programul activităților desfășurate de către bibliotecă, dar și alte informații care ar putea prezenta interes pentru cititori.

Anul **2020** a fost unul marcant pentru biblioteca românească. Din cauza pandemiei de COVID-19 bibliotecile au fost nevoite să se reinventeze și să creeze noi servicii care să poată satisface cerințele publicului chiar și în contextul restricțiilor impuse. Astfel, biblioteca noastră a încercat să vină în sprijinul publicului prin *mutarea* în mediul online a mai multor servicii printre care activitățile culturale și expozițiile. În acest fel, în 2020 biblioteca a desfășurat în mediul online **997** de activități culturale la care au participat **3.480** de persoane. Printre activitățile care s-au desfășurat online se pot aminti jocurile distractive, atelierele de hand-made, atelierele de scriere, lectură online, matematică distractivă, precum și multe altele.

În fiecare zi Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila încearcă să se reinventeze, să se extindă și să dezvolte mai multe servicii de calitate, care să vină în ajutorul publicului său chiar și în vremuri mai complicate.

Dana CIUTACU,
Bibliotecar

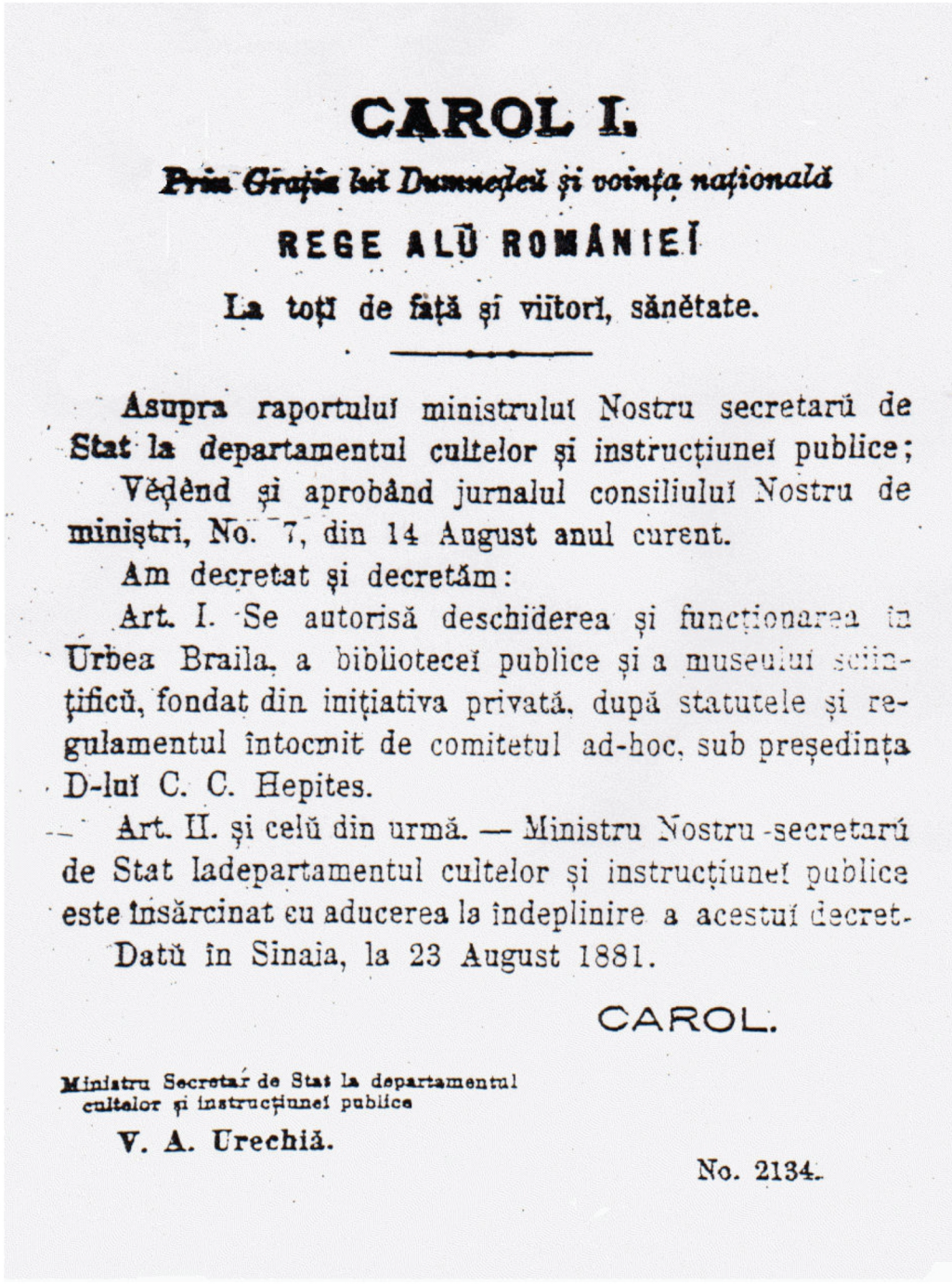

CAROL I.

Prin Graţia lui Dumnedeŭ şi voinţa naţională

REGE ALŬ ROMÂNIEĬ

La toţi de faţă şi viitori, sănĕtate.

Asupra raportuluĭ ministruluĭ Nostru secretarŭ de Stat la departamentul cultelor şi instrucţiuneĭ publice;

Vĕdĕnd şi aprobând jurnalul consiliuluĭ Nostru de miniştri, No. 7, din 14 August anul curent.

Am decretat şi decretăm:

Art. I. Se autorisă deschiderea şi funcţionarea în Urbea Braila, a bibliotecеĭ publice şi a museuluĭ sciinţificŭ, fondat din iniţiativa privată, după statutele şi regulamentul întocmit de comitetul ad-hoc, sub preşedinţa D-luĭ C. C. Hepites.

Art. II. şi celŭ din urmă. — Ministru Nostru-secretarŭ de Stat ladepartamentul cultelor şi instrucţiuneĭ publice este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestuĭ decret.

Datŭ în Sinaia, la 23 August 1881.

CAROL.

Ministru Secretar de Stat la departamentul cultelor şi instrucţiunei publice
V. A. Urechiă.

No. 2134.

Piaţa Poligon nr. 4, Brăila
bjpi@bjbraila.ro
0239/626 128
0239/619 588
www.bjbraila.ro

Caseta redacţională
EX Libris nr.15/2021:
Secretar de redacţie şi Redactor: Teodora SOARE
Corectură: Roxana NEAGU
Coperta şi tehnoredactarea computerizată Cerasela GEORGESCU
Revistă editată şi multiplicată de Biblioteca Judeţeană PANAIT ISTRATI Brăila

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "PANAIT ISTRATI" BRĂILA

www.bjbraila.ro • e-mail: bjpi@bjbraila.ro

„Nu Brăila este fiica Principatului Ţării Româneşti,
ci ea este maica acestuia.”

Nicolae Iorga

ISSN 2285 – 9721
ISSN-L 2285 – 9721